NIINKUIN LASTU LAINEILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 1 — Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN — 20. 1. 1959

LAIMINLYÖTYJÄ

Olemme jo aikaisemminkin eri yhteyksissä todenneet, että entisen Inkerin suomalainen väestö on emä-Suomen kansan yleisessä tietoisuudessa ollut laiminlyöty. Jo ennen itsenäisyyttämme tiedettiin, mitä on Viro ja virolaiset, tunnettiin Viena ja Aunus, vieläpä Vepsäkin, mutta ei Inkeriä. Vasta kaksikymmenluvun vaihteessa, Inkerin pakolaisten saavuttua Suomeen, alkoi tilanne tässä suhteessa jossain määrin korjaantua.

Ei liene montakaan vanhemman pol[illegible]n suomalaista kirjailijaa, joka [illegible] olisi [illegible]tustunut Kauko-Karjalaan [illegible] kirj[illegible]nut ainakin enemmän tai [illegible]an mielenkiintoisia luonnon- ja kansankuvauksia joihinkin julkaisuihin. Karjalastahan kirjoittivat Aho, Järnefelt, Ivalo, Leino, Härkönen, Kiannosta ja monesta muusta nykyisistä vanhemman ja varsinkin nuoremman polven kirjailijoista ja runoilijoista puhumattakaan. Kaukoeli Itä-Karjala on ollut heille ehtymättömien aiheiden aarreaittana. Sen sijaan entinen Inkerin suomalainen asutus on jäänyt jokseenkin huomaamattomaksi.

Tosin Oksanen aikanaan runossaan "Meidän vieraissa käynti" kertoo, että Inkerissä hänelle tarjottiin hapankaalia, josta hän nähtävästi ei erikoisemmin pitänyt. Asepalvelusaikaisissa muistelmissaan Järnefelt ja Kianto mainitsevat ohimennen, että inkeriläiset ovat Krasnoje-Selon leirialueen laidassa asuva issikkaheimo. Jac Ahrenberg novellikokoelmassaan "Idässä" yrittää saada jonkinlaisen kuvauksen Inkeristä, mutta se jää kovin löyhäksi, hänen päättäessään retkensä jo Valkeasaareen. Entisen Inkerin oloja on myös Maiju Lassila kuvaavinaan kirjasessaan "Iivana", mutta tekee sen joko tietämättömyydessään tai tahallaan perin tökeröllä, jopa törkeällä tavalla. Hän antaa Inkeristä kuvan, mikä ei kelpaa edes irvikuvaksi. Tässäpä sitten olikin, mitä neljä—viisivuosikymmentä vanhemmalla Suomen kaunokirjallisuudella on ollut sanottava silloisesta suomalaisesta Inkeristä.

Kansanrunoudenkerääjät, kielentutkijat ja muut tiedemiehet ovat kiinnittäneet enemmän huomiota Inkeriin, mutta tälläkin taholla oli lä-

heisempi kosketus voimakkaasti häviäviin vatjalaisiin ja venäläistyviin inkerikkoihin eli inkeroisiin kuin luterilaisiin suomalaisiin.

Professori Väinö Salmisen ”Inkerin häärunoelma” ja ”Suomalainen Inkeri” sekä Samuli Paulaharjun kuvaukset kalentereista ja muista pienemmistä vihkosista olivat melkein ainoat aikaisemmin suurta yleisöä varten toimitetut julkaisut. Vuosina 1911 ja 1913 on ollut ”Kotiseutu”-nimisessä aikakauslehdessä joitakin kertomuksia Inkeristä ja inkeriläisistä.

Vasta Suomen itsenäistymisen jälkeen on alkanut ilmestyä runsaammin, lähinnä itsensä inkeriläissyntyisten tai siellä toimineiden miesten ja naisten toimesta, inkeriläisaiheisiakin teoksia. Ovathan Antti Tiittanen, E. Pärnänen, Juhani Konkka, Aapo Iho ym. sekä ennen muita myös prof. Väinö Salmisen toimittamat Inkerin kansanrunouden laajat nidokset huomattavasti täydentäneet tätä aukkoa ja korjanneet epäkohtaa. Samoin on tässä yhteydessä mainittava Inkerin Liiton toimesta ilmestyneet julkaisut ”Kymmenen kohtalokasta vuotta” ja aikakauslehti ”Suomalaisen Inkerin” vuosikerrat sekä muut inkeriläisten omat julkaisut ynnä monipuolinen suomalaisen lehdistön hyväksikäyttö tässä tarkoituksessa.

On luonnollista, että tätä huomaamattomuutta aikanaan ihmeteltiin ja valitettiin asianomaisella taholla. Eipä silti, että inkeriläiset olisivat olleet mikään merkittävä, erikoisesti huomiota ansaitseva kansa. Ei toki. Kyllä he ovat käsittäneet huomaamattomuuteen jäämisensä. Eihän niissä oloissa, tämän suomalaisen väestönosan olemuksessa ole ollut saloseutujen kansan alkukantaisuutta, mikä on esim. kaukokarjalaisissa viehättänyt ja kiehtonut. Inkerin suomalaisethan olivat kansanomaisuutensa ja alkuperäisyytensä menettäneitä, suurkaupungin liepeillä ja vierasperäisen huvila-asutuksen piirissä asuneen Savon ja Karjalan kansaa, savakoiden ja äyrämöisten jälkeläisiä, joiden kuorisivistykseen oli saattanut ilmestyä ehkä outoja piirteitä ja kasvannaisia. Heidän puhekielensä ei ole puhdasta kirjakieltä, vaan aitoa karjalais-savolaista murretta, johon aikojen kuluessa on pesiytynyt venäläisperäisiä sanoja ja lausekäänteitä, kuten Raja-Karjalan puhetapaan, sekä moneen muuhun murteeseemme ehkä vielä runsaammassa määrin ruotsalaisia sanoja. Paljon muitakin mahdollisia puutteita ja heikkouksia on saattanut vieraan silmä inkeriläisessä havaita, vikoja, jotka ovat johtuneet niistä vaikeista oloista, joissa Inkerin suomalainen väestö on vuosisatoja elänyt.

Mutta sittenkin he ovat suomalaisia. Heitä ei ole ankara tsaarien Venäjä saanut muuksi muuttumaan, eikä vallankumouksen jälkeinen uusi ideologiakaan toisiksi tulemaan. He ovat säilyttäneet ikivanhat tapansa, kansalliset perinteensä, esiisiensä uskon, suomalaisen kielensä ja mielensä.

Tältä pohjalta meidän on arvostettava entisen Inkerin suomalaisen asujamiston kansallisia saavutuksia, ja kaikin voimin tuettava pyrki-

mystä vanhojen kulttuuriarvojen ja sivistyksellisten saavutusten tallettamista, mikäli se nyt vielä on mahdollista. Tällä toimenpiteellä voimme ehkä jossain määrin korjata aikaisempia laiminlyöntejä.

Pahin vihollisesi

Kuka on pahin vihamiehesi? Ei se, joka solvaa sinua suoraan kasvoista kasvoihin ja osottaa käytöksessään ilmeistä vihamielisyyttä sinua kohtaan. Ei sekään, joka edessäsi käyttäytyy ystävällisesti. mutta selkäsi takana iloitsee parjaamisestasi. Pahin on se, joka kuvittelee olevansa ystäväsi, ajaa täydellä touhulla kaikissa asioissa etuasi, huolehtii hyvin menestymisestäsi, voimistasi ja mukavuudestasi, mutta kaiken tämän ohessa vahingoittaa sinua enemmän kuin kukaan muu. Kahdesta edellisestä voit päästä eroon, viimemainitusta. *itsestäsi*, luonteesi oikuista ja itsekkyydestäsi, et pääse eroon, omin voimin.

Jeesus sanoo: — Kuka on sellainen isä, joka antaa lapselleen kiven, kun tämä pyytää häneltä leipää tai käärmeen, kun lapsi pyytää kalaa.

Ihminen itsekkyydessään on sokea. Taistellessaan elämän etujen ja mukavuuden perään monesti aivan näännyksiin asti hän joutuu kiihkeisiin riitoihin kanssaihmistensa kera. Ei hän tahdo kiveä pöydälleen leivän asemasta eikä käärmettä kalan sijaan. Kuitenkin riidalla hankitut edut muuttuvat usein koviksi kiviksi hänen päänsä alle ja mukavuuden etsintä ja oman itsensä säälittely jatkuvasti elossa olevaksi käärmeeksi. jota ruokitaan katkerilla. anteeksiantamattomilla ajatuksilla ja sanoilla ja siten turmellaan sekä kodin että naapurusten ja työtoverien välinen ilmapiiri.

Miten usein käy näin. Vaikka selvällä ihmisjärjellä ajatellenkin tuntuisi luonnolliselta, että söisin ennen niukemman leipäpalan tyytyväisenä hymyilevän lähimmäiseni kanssa kuin nauttisin herkkuja vihaisten silmien näköpiirissä. Joka kerran kun olen tyytymätön ja kiukuttelen jostain asiasta, teen syntiä ja kiusaan lähimmäisiäni. Mutta suurimman vahingon aiheutan itselleni, olen oman onneni vihamies. En saa keltään kuulla hyviä sanoja, joita kaipaan, eikä kenenkään kasvoilla loista iloinen hymy Kodista puuttuu silloin sielun leipä: rauha. rakkaus ja kauneus. Sieltä puuttuu myös elämän leipä: Jeesus Kristus, kärsivällisyyttä, nöyryyttä ja anteeksiantoa sädehtivä vapahtajamme.

Vain hänen läsnäolonsa tuo koteihin ja ihmisten välisiin suhteisiin puhdistuneen, anteeksiantavan ilmapiirin. Sen jälkeen kun hän on astunut korkeiden sydänkynnystemme yli ja madaltanut ne, voimme jatkuvasti päivästä toiseen kulkea sovussa eteenpäin, kantaa toistemme kuormia, kärsiä toistemme virheitä ja luopua omien etujemme tavoittelusta.

Jeesus Kristus yksin voi vapauttaa meidät pahimmasta vihamiehestämme, omasta itsekkyydestämme.

P. Raski.

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n

vuosikokous pidetään maaliskuun 8 päivänä 1959 kello 14 Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa Mannerheimintie 5. Käsitellään sääntömääräiset asiat.

Johtokunta.

Hengellinen juhla.

Inkeriläisten hengellinen tilaisuus Helsingissä Johanneksen kirkossa sunnuntaina helmikuun 22 päivänä. Lähemmin lehtemme seuraavassa eli helmikuun numerossa.

NAKAMBALE — AMBOMAAN SUURI VANHUS

Suomen Lähetysseuran viettäessä 100-vuotisjuhlaansa nousevat esille erityisesti sen lähettijoukon patriarkaaliset hahmot, joista tunnetuin ja ansioitunein on koulukirjoissa mainittu inkeriläissyntyinen Martti Rautanen. Hän oli länsi-inkeriläisen pienen kodin kasvatti, maaorjan poika, josta tuli ambokansan kirjakielen isä ja kunniatohtori. Hän kuoli 1926 oltuaan Ambomaalla 56 vuotta. Kun vielä lisäämme hänen Uuden Testamentin käännöksensä ja eräät muut kirjat, lienemmekin kertoneet tästä asiasta tavallisimmat tietomme.

Mutta tässä yhteydessä me haluamme kuitenkin esitellä lukijoillemme lähemmin tämän suuren poikamme.

Martti Rautanen syntyi Inkerissä Novasolkan seurakunnassa marraskuun 10 päivänä 1845. Inkerissä elettiin tällöin vielä maaorjuuden aikaa, joten Martti-pojan koti oli köyhä, mutta vakavasti kristillinen. Suomessa heränneen lähetysharrastuksen kevättuuli toi hengähdyksen Inkerinmaallekin. Martti Rautasen matalassa majassa tunnettiin lähetysasiaa kohtaan lämmintä harrastusta. Martillakin oli mahdollisuus lukea Lähetyssanomia, minkä vaikutuksesta poika tuli vakuuttuneeksi siitä, että Jumala kutsui häntä lähetyssaarnaajaksi, jonka oli vietävä Kristuksen evankeliumia kauas pakanoitten keskuuteen.

Kun Suomessa v. 1862 avattiin lähetyskoulu, ilmestyi Martti Rautanen sen ensimmäisten oppilaitten mukana sinne. Alkutietojen täydellinen puute tuotti hänen opinnoissaan suuria vaikeuksia. Tarmokkaasti hän kuitenkin suomalaisella sisulla ponnisteli eteenpäin, käyttäen loma-aikansakin opiskeluun. Hänellä ei ollut erikoista lukupäätä ja terveyskään ei ollut kehuttava. Lähetysseuran johtokunta tämän vuoksi epäröikin lähettää häntä vasta valitulle lähetysalalle Afrikkaan peläten, ettei hän menestyisi työssään. Mutta ihminen näkee ulkomuodon, Herra sydämen. Viimeinen oli tuleva ensimmäiseksi. Rautanen vihittiin yhdessä toisten kanssa lähetyssaarnaajaksi kesäkuun 10 päivänä 1868 ja seuraavana juhannuspäivänä hän lähti matkaan. Etevämmiksi ja terveemmiksi arvostellut toverit kuitenkin kaikki varsin lyhyen työkauden jälkeen joutuivat toimistaan pois. Martti Rautasesta tuli Ambo-lähetyksen "isä" ja kansan kasvattaja pakanuudesta kristillisyyteen.

Siihen aikaan kesti matka Suomesta Lounais-Afrikkaan kaksi vuotta. Se oli hyvin vaivalloinen ja rasittava, varsinkin loppumatka, mikä oli tehtävä härkävaunuilla poikki vedettömien hieta-aavikoitten. Oli tunkeuduttava läpi aarniometsän, missä vain puita kaatamalla päästiin eteenpäin. Heinäkuun 10 päivänä 1870 pidettiin ensimmäinen jumalanpalvelus työmaalla, mikä sitten on ollut lähes yhdeksänkymmentä vuotta Suomen lähetysystävien herpaantumattoman mielenkiinnon ja rakkauden kohteena.

Pakanuuden tuhatvuotinen korpi oli siihen aikaan Ambomaalla koskematon. Elävä Jumala tuntematon. Tavat olivat sanoinkuvaamattoman julmat ja raa'at. Kirjallisuudesta ei voitu puhuakaan. Pakanallinen taikausko määräsi ihmisen elämässä kaiken. Käsityskyky oli heikko. Tuulessa kedolla hyppivää paperipalasta pelättiin, koska luultiin sitä naamioiduksi viholliseksi. Härkävaunua pidettiin kummallisena elukkana, mikä oli niin mielistynyt härkiin, että seurasi niitä vapaaehtoisesti. Vainajien henkiä pelättiin. Kuolemasta ei uskallettu puhuakaan. Villi heimopäällikkö oli kuningas ja noidat määräsivät yksinvaltiaina ihmis-

ten elämästä ja kuolemasta. Ei siellä Jumalan sanaa ikävöity eikä lähetyssaarnaajia evankeliumin levittäjinä vastaanotettu. Pakanat toivoivat lähetyssaarnaajilta saavansa ampuma-aseita ja väkijuomia, mitä he olivat aikaisemmin siellä käyneiltä orjakauppiailta saaneet. Tällaisessa pakanuuden korvessa aloitti inkeriläisen maaorjan poika Martti Rautanen suuren vapautustyön Jeesuksen pyhässä nimessä.

Alusta alkaen Rautanen piti tärkeänä tutustua perinpohjin kansan elämään, katsantotapoihin ja perehtyä sen kieleen. Siinä onkin selitys hänen suureen menestykseensä työssään. Hänellä oli suuri kyky asettua kehittymättömän kansan kannalle ja opettaa sille eri asioitten aakkosia tavalla, mitä se ymmärsi. Vähitellen hän saavutti niin suuren luottamuksen ja vaikutusvallan, että hänen neuvoaan kysyttiin kaikissa asioissa. Niin kansa kuin heimopäällikötkin kuuntelivat hänen sanojaan ja noudattivat niitä.

Vastuksitta ja vaikeuksitta tämä kaikki ei suinkaan käynyt. Hänen yli puolen vuosisataa Afrikassa viettämältään ajalta olisi paljon kerrottavaa juuri tästä: nälkää, janoa, sairautta, heimopäälliköitten juonitteluja, portugalilaisten orjakauppiaitten ryöstöretkiä ja monenlaista muuta kärsimystä. Pysyvänä muistona alkutaipaleen vaikeuksista hänellä oli leukavamma, minkä sai erään raivostuneen mustan pakanapojan puunuijasta. Mutta kaikesta hän suoriutui suurella uutteruudella ja kärsivällisyydellä. Pää pystyyn! oli hänen mielilauseensa.

Seurauksena tästä oli, että hän sai nähdä mustat mielet avautuneina evankeliumille. Pakanuudesta kääntyi ihmisiä tuhansittain kristinuskoon hänen saarna- ja opetustyönsä tuloksena. Kristinuskon juurtumisen ja leviämisen mukana versoi muukin sivistys. Päästiinpä niinkin pitkälle, ettei vain mustia opettajia, vaan mustia pappejakin Rautanen saattoi vihkiä virkaan.

Martti Rautanen oli rukouksen mies. Joka aamu hän jätti työnsä rukouksessa Jumalan käsiin ja iltaisin kiitti Jumalaa siitä, mitä päivän kuluessa oli saanut toimittaa. Herran eteen hän astui aina pienintäkin matkaa alkaessaan ja kiitti matkan päätyttyä. Päivääkään ei mennyt, ettei hän olisi ollut polvillaan Herran edessä. Sellainen mies löytää vaikeinakin hetkinä avoimen oven armoistuimen luo. Ja sieltä kuuluu rohkaiseva kehoitus: Pää pystyyn!

Juuri tässä, täydellisessä antaumuksessa Herran työhön piili se salaisuus, mikä pidätti Martti Rautasen paikoillaan silloinkin, kun ystävien rivit harvenivat. Niinpä hän sanoikin usein: Ellei Herra aja minua pois työalaltani, ei kukaan sitä voi tehdä.

Martti Rautanen oli harvinaisen etevä kielimies. Hän osasi äidinkielensä suomen, lapsuudessa opitun venäjän, saksan, englannin, hollannin, latinan, kreikan, afrikaansin, hereron ja ndongan kieltä. Kahden viimeksimainitun neekerikielen perusteellinen tuntemus teki hänet päteväksi siihen työhön, mikä on hänen pysyväisin muistomerkkinsä: Raamatun kääntämiseen. Vuosikymmenet hän muitten tehtäviensä lomassa teki tätä hänelle rakasta käännöstyötä. Osa osalta Raamattu ilmestyi Ambo-kielelle ja 1924 työ oli valmis. Silloin koko Raamattu ilmestyi painosta. Tästä työstä Rautaselle annettiin lempinimi Ambomaan Agricola. Neekerit olivat saaneet inkeriläiseltä Jumalan mieheltä kalleimman lahjan, mitä mikään kansa voi toiselle antaa, omakielisen Jumalan sanan. Martti Rautanen julkaisi mustia seurakuntalaisiaan varten monia muitakin kirjoja, mm. virsikirjan, minkä monet virret ovat hänen omia kirjoittamiaan.

Martti Rautasen harrastuksiin kuului edellämainitun suurtehtävän

lisäksi kasvien keräily. Hän keräsi seutukuntansa kaikki kasvit Saksan yliopistoa varten. Eräällä akaasialajilla on kasvitieteellisessä kirjallisuudessa hänen muistokseen nimenä Rautanenii. Myös eläintieteellisiä tutkimuksia hän harjoitti. Samoin säähavainnot kiinnostivat häntä ja hän oli kosketuksissa Berliinin meteorologisen laitoksen kanssa. Hän kirjoitti suuret määrät tietoja ja havaintoja kieli- ja kansantieteen alalta. Kaikella tällä on pysyvä tieteellinen arvo.

Martti Rautanen oli herttainen perheen isä. Hänen puolisonsa oli saksalaisen lähetyssaarnaajan tytär Anna Fredrika (Frieda) Klenschmidt. Rautasilla oli kahdeksan lasta, joista vain kolme eli aikuiseksi.

Rautasen perhe kävi Suomessa 1891 neljä lasta mukanaan. Näistä kolme vanhinta jätettiin tänne koulua käymään. He palasivat sittemmin kaikki vanhempiensa luo. Vanhin tytär Anna solmi avioliiton saksalaisen lähetyssaarnaaja Herman Tönjesin kanssa. Rouva Tönjes kuoli Berliinissä 1958. Poika Reinhold toimi lähetystyöntekijänä Ambomaalla ja kuoli 1927. Johanna Rautanen on suorittanut Suomen Lähetysseuran pisimmän työkauden. Hän saapui Ambomaalle 1900 ja asuu nykyisin Olukondan asemalla. Nuorin lapsista Frieda kuoli 1896. Martti Rautasen jälkeläiset, pojan viisi lasta Karl Martin Paul, Teodor Vilhelm Martin, Otto Johan Martin Rautanen, Ester Vilhelmiina Ervi ja Anna Frieda Margareta Ikonen asuvat Suomessa ja toimivat eri aloilla.

Kun Suomen Lähetysseura juhlapäivänään joutuu kiitollisena katsomaan kuljettua taivalta, ei ole syytä unohtaa, että Ambomaan suuri vanhus Nakambale (nimitys johtuu pienestä lakista, jota Rautanen käytti ja mikä mustien mielestä muistutti pientä koria), on tietämättään viitoittanut tien esikuvan niille yli kahdellesadalle työntekijälle, jotka ovat saaneet kulkea hänen jälkiään saman heimon keskuudessa.

Martti Rautanen ei voinut käyttää luontaisia lahjojaan ja suurta työtarmoaan synnyinseutunsa ja vaikeissa oloissa eläneen oman heimonsa hyväksi, mutta sitä antoisampi ja kauaskantoisempi oli se pitkä päivätyö, minkä hän joutui suorittamaan Jumalan lähettinä hengellisessä pimeydessä olleiden neekereitten parissa ja uudeksi kotiseudukseen muodostuneen kaukaisen Ambomaan alueella.

Harvinaisen ehyt ja kaunis on Martti Rautasen, jalon Inkerin pojan elämä. Hänen kehoituksensa: Pää pystyyn! kantautuu vielä haudan takaa kuultavaksemme. Siihen sisältyy määrätty velvoitus!

Julkiseksi tunnustukseksi uhrautuvasta työstään kaukaisessa Olukondassa, Ambomaalla Lounais-Afrikassa, lähetyssaarnaaja Martti Rautanen on saanut jumaluusopin kunniatohtorin arvon, Suomen Valkoisen ruusun ja Saksan Punaisen Kotkan ritarimerkit. Martti Rautanen on haudattu maahan, missä hän suoritti pitkän ja raskaan, mutta siunausrikkaan päivätyön.

Pala Inkerin historiaa

Kertomus Lempaalan seurakunnasta käsittää myöskin Vuoleen seurakuntaa siltä ajalta, minkä sen asukkaat kuuluivat Lempaalan seurakuntaan, ja antaa yleiskuvan Inkerin muittenkin seurakuntien toimintamahdollisuuksista ja suhteesta viranomaisiin aina vuoteen 1940 saakka. Viittaamme "Viestimme" ensimmäiseen numeroon ja ilmoitukseen lehtemme viimeisellä sivulla.

TIEDUSTELLAAN

Omaiset hakevat Niina Rauhiaista synt. 18. 2. 1937. Jos joku tietää hänestä jotain, pyydetään ottamaan yhteys Helena Niemeen os. Suinula, Palo.

INKERIN SUOMALAISEN VÄESTÖN SIIRTO SUOMEEN

II

Sotilaallisen tilanteen muututtua Inkerissä kriitilliseksi ei inkeriläissiirron toista vaihetta voitu hoitaa samassa järjestetyssä ja hillityssä tahdissa kuin ensimmäinen vaihe oli suoritettu. Neuvotteluissa saksalaisten sotilasviranomaisten kanssa päästiin tosin siihen, että evakuoiduille inkeriläisille saatiin järjestetyksi junakuljetukset Inkeristä. Vain pienempien määrien oli Länsi-Inkeristä tultava Viron puolelle jalan. Evakuoidut eivät saaneet tällöin kotiin jäävää omaisuutta myödyksi ja he voivat ottaa vähemmän tavaraa mukaan kuin ensimmäisessä vaiheessa siirretyt. Siirto tapahtui sellaisella kiireellä, että Kloogan leiri ei riittänyt vastaanottoleiriksi lainkaan. Virolaiset luovuttivat tarkoitusta varten lisäksi suuren leirin Tapalla ja Suomesta lähetettiin tarpeet Paldiskiin pystytettävää telttaleiriä varten. Mutta näistä toimenpiteistä huolimatta joutui inkeriläisiä pahimman ruuhkan aikana joukoittain majailemaan Kloogalla ja Paldiskissa useita vuorokausia ulkosalla myöhäissyksyn kylmillä säillä. Myös muonitus tuotti erittäin suuria vaikeuksia, kun virolaiset viranomaiset olivat laskeneet kuljetuksen tapahtuvan maanteitse ja sitä varten järjestäneet muonituksen Narva — Tallinna — Paldiski maantien varteen. Suomesta lähetettiin sen vuoksi kenttäkeittiöitä ja keittohenkilökuntaa, millä saatiinkin tilanne hoidetuksi. Myös elintarvikkeita lähetettiin Suomesta. Paldiskiin kertyi evakuoitujen tavaroita suuret määrät ja niiden selvittely vei myöhemmin runsaasti aikaa. Ylikuljetuksia varten saatiin useita suomalaisia laivoja käytettäväksi ja Suomessa varustettiin useita uusia karanteenileirejä Oulua ja Iisalmea myöten.

Siirron ollessa voimakkaimmillaan tuli Suomeen toista tuhatta henkeä päivässä. Lokakuun 20. ja marraskuun 20. päivän välisenä aikana 1943 nousi siirrettyjen kokonaismäärä 25.500 henkeen, mille määrälle täytyi järjestää myös karanteenileirit.

Näin saatiin ruuhka vähitellen selvitetyksi ja tilanne kyettiin hallitsemaan ilman, että kulkutauditkaan pääsivät leviämään. Lääkintähuollon tehokkuutta osoittaa se että vaikka siirron ollessa vaikeimmillaan, esiintyi myös pilkkukuumetta mm. Kloogalla useita kymmeniä tapauksia ei leireiltä lähetettyjen keskuudessa sellaista sattunut kuin muutamia harvoja tapauksia ja nekin saatiin nopeasti eristetyiksi. Tässä toisessa vaiheessa inkeriläiset luovuttivat hallussaan olleen saksalaisen ja venäläisen rahan vasta Suomessa olevilla leireillä, josta se sitten toimitettiin suomalaiselle siirtokomissionille Tallinnaan saksalaisille edelleen vaihdettavaksi. Suunnitelmasta että Länsi-Inkerin kalastajaväestö olisi siirretty veneineen ja verkkoineen suomalaisten hinaajien avulla Narvajoen suusta Suomen puolelle oli luovuttava, kun selvisi, että kaikki merikelpoiset veneet oli otettu sotilastarkoituksiin. Rautatiekuljetuksissa esiintyi näihin aikoihin järjestelyvaikeuksia ja sekavuutta. Eräitä junia, jotka kuljettivat inkeriläisiä, pääsi menemään Etelä-Viroon, jopa Latviaankin ja saatiin ne vain melkoisin vaikeuksin palautetuksi pohjoiseen. Ainakin eräs kuljetusjuna katosi täten teille tuntemattomille eikä lukuisista yrityksistä onnistuttu sitä selvittämään, minne se Tapan asemalta etelään käännettynä päätyi. Tässäkin yhteydessä inkeriläisten siirtyminen Suomeen tapahtui täyden vapaaehtoisuuden pohjalta. Viroon saavuttuaan inkeriläiset saivat valita, haluavatko he Suomeen vai jäävätkö Viroon vai jat-

kavatko matkaa etelään. Valtaosa halusi Suomeen ja allekirjoitti sitä koskevan anomuksen.

Saksalaisilta saatiin suostumus myös siihen, että Viroon vuosina 1941—1942 siirretyt inkeriläiset saavat edelleen ilmoittautua osallistumaan uuteen siirtovaiheeseen. Näiden lisäksi saatiin myös eräille muille pienemmille ryhmille oikeus siirtyä Suomeen. Viimeksimainittujen ryhmien siirtyminen tapahtui vähitellen talven 1943—1944 kuluessa ja heinäkuun 5 päivänä 1944 allekirjoittivat osastopäällikkö *E. Schott* Saksan ja tri *Vilho Helanen* Suomen valtuutettuna siirron loppuselvityksen. Toisessa vaiheessa siirtyi Paldiskin sataman kautta 39 113 henkeä. Kun lisäksi otetaan huomioon Itä-Saksasta siirtyneet nousi siirrettyjen kokonaismäärä n. 63 000 henkeen.

Suurin osa inkeriläisistä ei ehtinyt olla Suomessa kuin noin vuoden, sillä sodan päätyttyä ryhtyivät Neuvostoliiton viranomaiset toimenpiteisiin väestön palaamiseksi Neuvostoliittoon. Rauhansopimuksen mukaan inkeriläisten ei tarvinnut lähteä, jos he eivät halunneet. Kuitenkin n. 55.000 inkeriläistä palasi vuoden 1944 lopussa takaisin Neuvostoliittoon. Niistä n. 8000: sta inkeriläisestä, jotka jäivät Suomeen, siirtyi seuraavien vuosien aikana likimäärin puolet Ruotsiin.

Niistä henkilöistä, jotka työskentelivät keskeisimmissä tehtävissä siirron aikana mainittakoon ennen muita tri *Vilho Helanen* sekä kapteeni *Juho Tirranen*, joka toimi Kloogan leirin päällikkönä. Hatsinan toimiston päällikkönä oli nimismies, *Kaarlo Kaitera*. Luutnantti *Pekka Savolainen* toimi erilaisissa tehtävissä Virossa, varatuomari *Erkki Tuuli* oli Helsingin keskustoimiston toimistopäällikkönä ja agronomi *Eino J. Toivanen* sijoitusosaston päällikkönä Tohtorit *Pentti Halonen* ja *Esko Näätänen* johtivat lääkintöhuoltoa, Virossa ja Inkerissä siitä vastasivat tohtorit *Saara Nopola-Ranta* ja *Katri Malmivaara*. Karanteenileiritoiminnassa oli myös mukana Kotijoukkojen Esikunta, jossa asiaa hoiti tri *Erkki Klemola*. Professori *Martti Haavio* sekä maisterit *Eero Hietakari* ja *Sulo Haltsonen* hoitivat valistustoiminnan. Pastorit *Juhani Jääskeläinen*, *Reino Ylönen* ja *Jussi Tenkku* toimivat siirron aikana hengellisen toiminnan johdossa erityisesti Inkerissä ja Virossa. Muista toimintaan osallistuneista henkilöistä mainittakoon tarkastaja *Antti Hämäläinen*, maisteri *Leo Yllö*, neidit *Sylvia Heino* ja *Elsa Dubbelmann*. Näiden lisäksi lukuisat suomalaiset suorittivat uhrautuvaa työtä erilaisissa tehtävissä suurella antaumuksella niin, että siirron eri vaiheet onnistuivat vaikeista olosuhteista huolimatta suunnitelmien mukaisesti.

Tässä ovat lyhykäisesti inkeriläisten siirron ulkonaiset puitteet silloisen keskustoimiston näkökulmasta mieleen palautuneina. Teistä, jotka olette saapuneet tähän juhlaan, useimmat olette tavalla tai toisella olleet osallisina tässä siirrossa ja eläneet mukana sen eri vaiheet. Nyt viidentoista vuoden takaa mieliin palautettuina siirtoa voidaan muistella ehkä toisenlaisin ajatuksin kuin välittömästi sen päätyttyä.

Mikä on ollut tämän siirron merkitys? Ehkä tärkeimpänä voidaan pitää sitä, että väestö pelastui sodan jaloista sen uudelleen vyöryessä Inkerin yli. Niille, jotka ovat jääneet Suomeen tai muuttaneet Ruotsiin tämä siirto on merkinnyt monella tavalla kokonaan uuden elämänympäristön muodostumista. Meidän on vaikea nähdä, mikä ihmisten ja ihmisryhmien kohtalon ohjaajalla on ollut tarkoituksena kaikella sillä, mikä tähän siirtoon on liittynyt. Mutta voimme olla vakuutettuja siitä, että silloin kun työ on tapahtunut vilpittömän rakkauden hengessä, se aikanaan on tuottava hedelmää.

Niille suomalaisille, jotka saivat olla mukana tässä inkeriläissiirrossa on erityisesti jäänyt muistiin kuva inkeriläisten Jumalanpelosta. Joutuessaan kosketuksiin täällä tai Ruotsissa olevien inkeriläisten kanssa voi todeta heidän mielissään asustavan paitsi murheen pienen kansansirpaleensa hajoamisesta erityisesti huolen nuorisos-

a. Viime herättäjäjuhlilla eräs inkeriäinen lausui, että niinkuin Inkerissä ısetettiin kelloon painoja, jotta se kä- risi, niin asettaa Jumala nyt painoja ›akolaisille, jotta ei unohtuisi se, mi- ;ä elämässä on tärkeintä. Jumalan sana. nkeriläisten tehtävänä Suomessa ja Ruotsissa on muistuttaa näistä asioista. Siirtoon osallistuneiden suomalaisten puolesta tahdon lausua inkeriläisille kiitoksen kaikesta tällaisesta, missä he ovat olleet antavana puolena.

Pentti Kaitera

TYÖSARALTA

Ruotsissa asuvien inkerin-suomaaisten vuotuisten suurten kesäjuhıen ohella on viime vuosina alettu ıitää myös talvijuhlia. Talvijuhlat ;idetään tavallisesti joulupyhien ja ıudenvuoden välipäivinä. Viime jouukuun 27—28. päiviksi kokoontui .eljättäsataa juhlavierasta Boråsin :aupunkiin Länsi-Ruotsissa. Juhlien eskuspaikkana oli vastavalmistunut pea Gustaf-Adolfin seurakunnan eurakuntatalo. Uusi seurakuntatalo ntoikin juhlille erinomaiset ulkoaiset puitteet, joskin kesti varmaan auan ennen kuin juhlakansa tottui atselemaan mahtavan seurakuntaalin äärimmäisen modernia arkkiehtuuria. Väkeä oli kokoontunut tupäässä Boråsista ja sen lähiympä- :stöstä, joskin monia oli myös saaunut kauempaa eri puolilta Ruotsia. Vaikka sekä nämä talvijuhlat että esäjuhlat ovatkin varsinaisesti oieastaan maakuntajuhlia, vietetään e kuitenkin aina vakaassa kristilliessä hengessä. Ohjelman muodostaa altaosaltaan Jumalan sanan viljeleınen. Boråsissa toimivan suomalaien pastori Esko **J a a k k o l a n** liiksi oli juhlille kutsuttu puhujiksi ıomesta pastorit Erkki **A r h i n-ä k i** ja Eero **S a a r i n e n**. Inkerinıomalaisten tämän hetken näköalovalottivat Örebron edustajana Aleksander **H a l t t u n e n** ja Boråsin osalta opettaja **P a r k k i n e n**. He kertoivat koruttomasti ja sydämeen käyvästi niistä tuntemuksista, jotka liikkuvat inkeriläiskansan keskuudessa. Opettaja Parkkinen mainitsi, että vaikka nuoren polven ruotsalaistumista tuskin millään voidaankaan estää, niin vanhasta isien perinnöstä, kielestä, kulttuurista ja ennen kaikkea uskosta on herekeämättä pidettävä kiinni. Aleksander Halttunen kohdisti kehoittavat sanansa kuulijoihin toivoen Jumalan rakkauden ihmissydämessä herättävän myös rakkautta kalliin perinnön pyhänä pitämiseen. Boråsin inkeriläiset olivat valmistaneet juhlille arvokkaan ja runsaan musiikkiohjelman. Erityisen vaikuttava oli rouva Emmi **K a l l i o n** laulama vanha inkeriläinen huoneentaulu monine vakavine kehoituksineen. Boråsin inkeriläisten kuoro lauloi useita Mooses Putron lauluja.

Juhlien yleissävy oli samalla kertaa sekä vakava että valoisa. Monet synkät muistot ja hätä maailman taivaan tummumisen vuoksi tekivät mielen raskaaksi, mutta toisaalta osattiin iloita siitä, että saatiin taas olla kokoontuneina Jumalan avoimen taivaan alle kuulemaan sitä elävää sanaa, joka tuo rauhan sydämeen rauhattomuudenkin keskellä.

Varsinaisten juhlien päätyttyä kokoontuivat seurakunnan nuoret vielä erään nuorisopiirin jäsenen kotiin kotiseuroihin. Aivan kuin itsestään jouduttiin silloin pohtimaan kaikille nuorille ja varsinkin sikäläisille seurakuntanuorille kipeätä ongelmaa: "Miten voin ja uskallan todistaa Herrastani?" Tuskin ongelmaa pystyttiin kertakaikkisesti ratkaisemaan, mutta varmasti sekin ilta muodostui rohkaisuksi ja innostuksen lähteeksi epäilevälle ja monien kiusojen keskellä elävälle nuorelle.

Juhlien yhteydessä pidetyssä Inkerin Suomalaisten Keskusliiton johtokunnan kokouksessa päätettiin, että ensi kesän suvijuhlat pidetään nyt

vuorostaan Eskilstunassa. Erityisen huomion kohtena oli johtokunnalla hautapatsasmuistomerkin aikaansaaminen rovasti Laurikkalan muistoksi.

E. A.

Inkeriläisten Yhdistyksen r.y:n
TAMPEREEN PAIKALLISOSASTON
vuosikokous pidetään tammikuun 25 päivänä 1959 alkaen kello 14.00 hotelli Emmauksessa (Tamp. asema vastapäätä). Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat, toiminta- ja tilikertomukset ym. Kokouksen yhteydessä runsaasti muutakin hyvää ohjelmaa. Toivomme, että Tampereen seudun inkeriläiset läheltä ja kauempaakin saapuisivat tähän kokoukseen. Tervetuloa viettämään samassa yhteydessä Paavalin päivää.

Johtokunta

Rikassisältöinen joulujuhla Turussa

Turun paikallisosasto on jo monen vuoden aikana järjestänyt joulujuhlan, johon ovat olleet tervetulleita myös muilla paikkakunnilla asuvat heimolaisemme. Niissä onkin joka kerta ollut runsaasti väkeä. Tällä kertaa nousi juhlaväen määrä kahteensataan henkeen. Juhlalle antoi erikoisen arvon se, että siinä oli mukana kaksi entistä Inkerin pappia. Tervehdyspuheessa mainittiin, että entiset Inkerin papit ovat vielä eläviä yhdyssiteitä muinaiseen Inkerin suomalaiseen väestöön. He ovat julistaneet jouluevankeliumia harrastunnelmaisissa Inkerin joulukirkoissa vanhemmillemme ja esivanhemmillemme, jotka nyt nukkuvat ikuista untaan samojen kirkkojen äärillä.

Juhlapuhujaksi oli saapunut rovasti A. Kajanti Helsingistä. Sisältörikkaassa puheessaan hän selvitteli niitä vaikutteita, mitkä olivat saaneet hänet lähtemään nuorena papiksi Inkerinmaalle, jota Suomessa tunnettiin silloin hämmästyttävän huonosti. Hän kuvaili Inkerissä vallinnutta tervettä perhe-elämää, jossa perheenjäsenten kesken vallitsi ihailtava sopu ja toistensa kunnioitus. Näin pysyi koko kansan siveellinen taso erittäin korkeana. Seka-avioliittoja toisuskoisten kanssa ei solmittu juuri ollenkaan. Lasten kotiopetuksesta huolehdittiin erittäin tehokkaasti, joten nämä lukutaidossa ja uskonopissa olivat erittäin korkealla tasolla, korkeammalla kuin yleensä täällä Suomessa. Pyhäkoulut tekivät uutteraa ja uhrautuvaa työtä. Lukukinkereillä osattiin katekismus ja raamatunhistoria ulkoa. Rippikoululaisten tietomäärä oli erittäin suuri. Nämä seikat herättivät puhujan syvän kiintymyksen muinaiseen Inkerin kansaan.

Kiitäen rovasti Kajantia vaikuttavasta puheesta ja siitä, että oli vaivautunut tänne tulemaan, paikallisosaston puheenjohtaja maisteri Teppo Samooja hänen entisenä seurakuntalaisenaan kertoi puolestaan siitä suuresta kunnioituksesta, mitä seurakuntalaiset Inkerissä tunsivat tätä hyväsydämistä ja uhrautuvaa sielunpaimentaan kohtaan.

Juhlassa veisattiin yhteisesti tuttuja jouluvirsiä ylioppilas Ilpo Tolvaksen säestyksellä. Tervehdyspuheen piti rehtori Heikki Mylläri ja muita jouluaiheisia puheita kirkkoherra Armas Aavikko ja Juho Talonpoika. Paikallisosaston laulukuoro antoi vahvan osuutensa juhlan ohjelmaan esittämällä kahteen otteeseen Juho Talonpojan johdolla jouluaiheisia ja muita hengellisiä lauluja. Oli jälleen erittäin miellyttävää kuulla oman kitarakuoron esittämänä entisiä Inkerissä hyvin tunnettuja joululauluja. Neiti Hellä Rantala oli — kuten ohjelman kuuluttaja Matti Suomalainen huomautti — keskeyttänyt joululomansa ja tämän tilaisuuden takia tullut tänne pitkän matkan takaa. Hänen uskonnolliset lausuntanumeronsa täydensivät erittäin tehokkaasti harrastunnelmaista juhlaa. Oli myös suuri ilo kuulla

pitkästä aikaa laulajapoikamme Albert Mustosen miellyttävää yksinlaulua ylioppilas Tolvaksen säestämänä. Teppo Samooja tarinoi muinaisista inkeriläisistä joulutavoista. Esitystä seurattiin herpaantumattomalla mielenkiinnolla. Lausuttuaan juhlan loppusanat rovasti A. Kajanti kutsui luokseen juhlayleisön eteen äskettäin teologiset opintonsa aloittaneen ylioppilas Vilho Mustosen ja toivotti lämpimästi hänelle onnea ja menestystä opinnoissaan.

Juhlaohjelman jälkeen seurasi tarkastaja Antti Hämäläisen kuvien esitys. Juhlan yhteydessä paikallisosaston sihteeri Heikki Mylläri ilmoitti, että vuosikokous pidetään sunnuntaina tammikuun 25 päivänä klo 14 Karjalaisten talossa. Samalla hän luovutti inkeriläisten yhdistyksen varojen keräyksessä ansioituneille Lilja Napulle, Anna Ukkoselle ja Juho Hartikaiselle yhdistyksen lahjoittamina palkintoina Inkerin pienoisliput. Lilja Nappu ja Juho Hartikainen esittivät puheissaan kauniit kiitokset heidän osakseen tulleesta huomaavaisuudesta.

Maarian seurakunta oli lähettänyt makeispaketteja, juhlaväen nuorimpaan polveen kuuluville. Ne saivat lasten silmät kirkkaasti säteilemään. Paikallisosasto kiittää lahjoittajia tästä ystävällisestä huomaavaisuudesta.

Tampereen paikallisosaston

vuoden 1958 toiminta päättyi kauniiseen pikkujoulujuhlaan, mikä pidettiin joulukuun 14 päivänä Kalevan seurakuntatalossa. Tilaisuuteen oli saapunut inkeriläisiä pitkienkin matkojen takaa ja se muodostui erittäin lämmittäväksi ja mieliin painuvaksi. Ohjelma sisälsi runsaasti laulua. Yhteisesti lauletut tutut jouluvirret kaikuivat kirkkaina ja voimakkaina niinkuin inkeriläisten laulut aina ennenkin ovat kaikuneet. Inkeriläisten oma laulajatar, maan rajojen ulkopuolellakin tunnettu taiteilijanimi Antoinette Toini rikastutti juhlaamme kauniilla laulullaan. Rovasti Paavo Viljanen, heimoväen sydämellinen ystävä, puhui kehoittavia ja rohkaisevia sanoja. Paavo Jaakkimainen, Tuomas Raikkerus ja Yrjö Räikkönen kertoivat inkeriläisistä jouluista. Kuultiin lausuntaa, katseltiin enkeli- ja tonttuasuisten lasten viehättäviä esityksiä ja paljon muutakin. Sitten tulivat "joulutontut" suurta lahjapussia raahaten. Osottautui, että pussissa runsaiden lahjojen joukossa oli ottanut "peukalokyytiä" pieni tonttukin, jonka ilmestyminen näin odottamattomasta paikasta herätti yleistä riemastusta.

Harras rauha ja sisäinen ilo täytti kaikkien sydämet ja läsnäolijoiden silmät loistivat kilpaa kuusen kynttilöiden valojen kanssa. Olimme saaneet viettää siunausrikkaan yhteisen hetken.

"yr"

Vuodet vaihtuu

Vuodet vierii, päivät haihtuu,
elon iltaan ennättäin.
Kesä lämmin talveen vaihtuu,
aika rientää eteenpäin.

Liitäin kiitää elonrata
iäisyyttä kohti vain,
kohti aikaa tulevata,
ikä kuluu kiiruhtain.

Vuosi viimeinen kun kerran
saapuu, lähtöhetki lyö,
silloin kuulet kutsun Herran,
edessä on elon yö.

Ajatellen vuotta tätä:
viimeinen se ehkä lie,
luota Luojaan, Hän ei jätä,
kotiin sinutkin näin vie.

A. VAINIKKA

Kodin raunioilla

Vain nurmikumpu. Ihmistä ei näy.
Ja raunioilla punaruusut kukki.
Kukasta kukkaan mehiläinen käy.
Seittejään kutoo oksiin ristilukki.

Tääll' asui kerran onnellinen kansa.
Soi lauantaisin kirkon malmikello.
Nuo korret kantoi suurta satoansa.
Nyt kasvaa pensaikkoa sarka pellon.

Ei tanhuvilla enää askel kaiu.
On hiljentyneet äänet kodin tään.
Ei lasten nauru pientareilta raiu.
Mä mietin tuota, sanattomaks jään.

Tääll' eli ennen onnellinen kansa.
Vuoskymmeniä siitä aikaa lie.
Tuo nurmikumpu kertoo kohdaltansa:
Näin päättyi heimoltani elintie.

Vain ruusut elää, villiintyneet nekin.
Ne uskollisna paikkaa vartioi.
Ja pihatuomi kasvaa vielä. Sekin
kuin odottaen, milloin laulu soi.

ELINA MÄKINEN

Tähtäimeltä

Vaihtunut on vahtivuoro,
vanha vuosi matkaan lähti;
uuden ryhti uljas on, ja
katse kirkas niinkuin tähti.

Ajan viisari näin siirtyi
radallaan taas yhden tiiman,
vieden meidät mukanansa
puhaltaissa kylmän viiman.

Muisto vain oot, vanha vuosi,
enää tapahtumarikas;
iloitsemme, myötään kun ei
mennyt mieli toivehikas.

Se vain yhä kiinteämmin
olemukseemme taas yhtyi,
ohjailemaan haaveitamme
isän käden lailla ryhtyi.

Haaveet eivät elämässä
tosin suuria saa aikaan,
mutta mieli nuorekashan
liittää työn sen tenhotaikaan.

Matti.

Lehtemme ulkoasu

on muuttunut, kuten toteamme. Toimenpide on aiheutunut monien lukijoittemme toivomuksesta vakavan harkinnan tuloksena. Toimitus teki ratkaisunsa ja alisti sen yhdistyksemme johtokunnan työvaliokunnan hyväksyttäväksi. Yksimielisenä päätöksenä on tämä tulos. Julkaisumme ulkonainen toisenmuotoisuus ei millään tavalla vaikuta sen sisältöön ja aatemaailmaan. Lehden henki ja tavoitteet tulevat pysymään entisinä. Toimenpiteellä on saavutettu toivottu tulos paperin laadun paranemisessa, joten lehti ei tästä lähtien enää saapune lukijoilleen repaleisenä, kuten on kerrottu joskus tapahtuneen entisen muotoisena postitetulle "lehtirievulle". Toivottavasti lehti tässä uudessa asussakin jaksaa tyydyttää lukijakuntaansa.

Mutta ei se vielä riitä, että lehti tulee parempiasuisena ja paremmalle paperille painettuna. Myös sen sisällön pitäisi olla mahdollisimman täysipainoista. Tämä edellyttää lukijakunnan runsasta kasvua ja käytännöllistä toimintaa lehden tukemisessa ja avustamisessa. Tätä toivoo lähinnä toimitus, joka joutuu olemaan altavastaajana. Tällä tavalla yhteisvoimin ja yhteistoimin me parhaiten viemme asiaamme eteenpäin ja saamme entistä enemmän aikaan.

Jo vanhastaan tiedämme, että yhteisymmärrys luo ja kehittää moninkertaiseksi tarvittavan "tukevan voiman"! Siten ja vain sillä tavalla me jaksamme voittaa edessä olevat vaikeudet ja vältymme yhteistoimintaamme vahingoittavilta laiminlyönneiltä. Ennen kaikkea taloudelliset vaikeudet.

Eräs erittäin tehokas toimenpide tässä on se, että tahdomme tilata tämän oman keskinäisen yhdyssiteemme ja ajatustemme tulkin ja huolehdimme siitä, että ystävämme ja naapurimmekin tekee sen.

Inkeriläisten Viestillä

on oma tärkeä tehtävänsä. Näin on lausuttu monta kertaa jo ennenkin. Toistamme sen tässä yhteydessä vielä kerran. Juuri tämä tunnustus ja siihen kätkeytyvä tunne on tekijä, mikä on saanut runsaan lukijakunnan kerääntymään oman lehtemme ympärille. Mutta, hyvät lehtemme lukijat ja uskolliset ystävät, oletteko huomanneet, että myös naapurillenne tulee tämä lehti, että se varmasti on tilattu? Tai tiedättekö, miten toisella paikkakunnalla asuvien sukulaistenne ja tuttavienne laita on. tuleeko heillekin tämä lehti?

Jos toteamuksenne on kielteinen, niin ettekö tahtoisi tutustuttaa heitä lehteemme? Ryhtykää ilman muuta lehtemme asiamieheksi! Silloin voitte tilata sitä sekä sukulaisillenne, tuttavillenne että muillekin. Kaikille, jotka tuntevat kiinnostusta velvollisuutensa täyttämiseen omaa heimoansa ja sen asiaa kohtaan. Kirjoittakaa meille ja pyytäkää ohjeita lehden asiamieheksi ryhtymistänne varten. Me toimimme parhaamme mukaan Teitä auttaaksemme yhteistä asiaamme näin palvellaksenne.

Työn alkuun pääsee myös sitenkin, että täytätte alempana olevan lipukkeen, leikkaatte sen irti ja lähetätte meille. Avoimessa kirjekuoressa se tulee kymmenen markan postimerkillä.

Matkan varrelta

Ollessani vielä koulupoikana kertoi isäni meille lapsille omituisesta valosta, minkä hän erään naapurimiehen kanssa sattui kerran näkemään kaupunkimatkalle, Pietariin mennessä.

Meiltä vanhasta eli entisestä Heimosista laskettiin olevan Pietariin Narvan portille noin 40 virstaa, joten matkaan silloisin kulkuneuvoin, hevosella, oli lähdettävä jo illalla 8—9 tienoossa. Koko yö kului matkustamiseen ja varhain aamulla saavuttiin Tönttölään, missä syötettiin hevonen ja juotiin saijut.

Kerran tällaisella matkalla ollessaan jonakin pimeänä syysyönä naapurinsa Pentin Juhanan kanssa isäni kuuli tämän huutavan, että katsopas ylös. Siellä he näkivät kirkkaan valojuovan avautuvan taivaan rannalla kulkien nopeasti yli taivaan. Samalla he näkivät sotajoukkojen taistelevan ratsain. Hevoset karkasivat vastakkain ja miehillä välähtelivät miekat käsissä. Melskettä tai mitään erikoista ääntä ei kuulunut.

Kun valojuova oli sammunut, tuli jälleen pilkkosen pimeä, kuten oli ollutkin. Se tapaus oli ollut ennen Turkin sotaa. Isä sanoi, että se ennusti sotaa, mikä sitten oli tullutkin.

Kerrottu näkymä tapahtui joskus 1875—76. Isäni oli silloin vielä nuori mies, 26—27-vuotias.

M. I.

Inkeriläisten Viestin toimitus, Porvoo, Rauhankatu 16 A 7. Lähettäkää lehtenne asiamisepaperit/Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1959/ Inkeriläisten Viestin näytenumeroita osoitteella:

Nimi: ....

Osoite: ....

Maksun tilaamastani Inkeriläisten Viestistä mk 300:— suoritan postisiirtotilille 30 636, postiosoituksena, tässä yhteydessä.

Nimi: ....

Osoite: ....

Rovasti Laurikkalan kotitalon haltijoita muistettu

Inkeriläisten yhdistyksen Turun paikallisosaston ompeluseura teki sunnuntaina elok. 17 p:nä yhteisen autoretken rov. Laurikkalan haudalle Pyhärannan kirkolle, jossa retkeläiset osallistuivat seurakunnan jumalanpalvelukseen. Sen jälkeen heillä oli hiljainen mupistotilaisuus rakastamansa rovastin haudalla, jolle kaipauksen kyyneliä vuodattaen laskivat kukkavihkoja. Tilaisuudessa puhuivat khra Armas Aavikko, Matti Iho ja Pyhärannan seurakunnan khra Eero Hyttinen.

Kun rov. Laurikkalan syntymäkotitalon haltijat. jotka silloin sattuivat olemaan poissa kodistaan vieraisilla saivat seurakuntansa kirkkoherran välityksellä tiedon inkeriläisten retkeläisten saapumisesta rovastinsa haudalle, kiiruhtivat he kotiinsa ja kutsuivat vieraikseen koko suuren inkeriläisjoukon, jonka ottivat sydämellisesti ja iloiten vastaan sekä valmistivat heille ylitsevuotavan kestityksen. Retkeläisillä oli nyt tilaisuus katsella sitä hyvinhoidettua maalaistilaa kauniine peltoineen, puutarhoineen ja kukkaistutuksineen, — maalaistilaa, jossa rovasti Laurikkala on ottanut ensi askeleensa astuessaan ihmiselämään. Tämän miellyttävän maanviljelystilan nykyisenä omistajana on maanviljelijä Karra ja hänen puolisonaan on rov. Laurikkalan veljentytär Annikki. Viipyminen tuossa herttaisessa kodissa ja sen rakastettavien ihmisten parissa jätti retkeläisiin unohtumattoman muiston.

Mainitut inkeriläiset retkeläiset, joiden matkan alkuunpanijan voidaan täydellä syyllä pitää rva Katri Klemettilää. on taas hänen välityksellään lähettänyt emäntä Annikki Karralle seuraavan kiitosadressin:

"Rakastamamme edesmennyt hengellinen isämme ja ystävämme *Rovasti Laurikkala* on alati meidän inkeriläisten mielissä ja siksi hänen hautansakin on meille kallis ja pyhä sekä näin ollen meidän pyhiinvaelluspaikkamme. Kun kuluneena kesänä vielä tämän lisäksi saimme nähdä hänen syntymäkotinsa, jossa hän on ottanut elämänsä ensi askeleet ja missä meidät otettiin ystävällisesti vastaan, pyydämme täten sydämellisesti ja nöyrästi kiittää siitä ja toivottaa teille, hänen syntymätalonsa haltijoille Jumalan siunaamaa uutta vuotta.

Rovasti Laurikkalan orvoiksi jöääneet hengelliset lapset.

Inkeriläisten joulujuhlassa Turussa 26 p:nä joulukuuta v. 1958.

M. Dravantti, Armas Aavikko, Eeva Adel, Aarne Kopponen, Toivo Romana, Eeva Sokka, Eeva Laitinen, Toivo Laitinen, Maria Soittu. Liisa Kopponen, Hilkka Kopponen, Pekka Peukuri, Maria Peukuri, Katri Häyhänen, Laina Oekemus, Paavo Steenari, Matti Iho, Ida Laukkanen, Samueli Dravantti, Tyyne Jämsä, J. Dravantti, A. M. Dravantti, Katri Klemettilä, Jooseppi Klemettilä, Yrjö Rautanen, Pekka Peräläinen, Katri Peräläinen, Sohvi Romana ja Eeva Savolainen".

Tätä kiitosadressia, joka oli ostettu Karjalan Liiton kukkarahastosta, seurasi vielä rva Katri Klemettilän Ruotsista hankkima rov. Laurikkalan värillinen valokuvasuurennus, joka oli tehty hänestä maalatun taulun mukaan.

KUOLLEITA

Viime joulukuun 11 pnä kuoli Lahdessa varatuomari, majuri Aarne Uimonen. Hän syntyi Asikkalassa v. 1891 ja tuli ylioppilaaksi Lahden yhteiskoulusta, minkä jälkeen opiskeli lakitiedettä. Opinnot keskeytyivät kuitenkin hänen siirtyessään 1914 vapaaehtoisena Venäjän armeijaan saamaan sotilaskoulutusta. Hän valmistui vänrikiksi Kasanin sotilasopistosta seuraavana vuonna ja osallistui ensimmäiseen maailmansotaan. Suomeen hän pala-

si v. 1917 ja ryhtyi järjestämään Sysmään harjoituskoulua, minkä toiminta pääsi käyntiin vasta vapaussodan puhjettua. Vapaussotaan hän osallistui kapteenina ja erosi armeijasta v. 1918 majurina osallistuen kuitenkin vielä seuraavana vuonna Inkerin vapaustaisteluihin.

Armeijasta erottuaan majuri Uimonen toimi maanviljelijänä Artjärvellä suorittaen oikeustutkinnon v. 1923 ja sai kaksi vuotta myöhemmin varatuomarin arvon. Hän toimi jonkin aikaa asianajajana Lahdessa ja siirtyi hoitamaan Asikkalassa omistamaansa maatilaa.

Opettaja Emma Kokka kuoli Hämeenlinnassa 19. 12. 1958. Hän oli syntynyt Vuoleella 1. 12. 1891. Kansakoulunopettajan tutkinnon hän suoritti Pietarissa v. 1915. Venäjän vallankumouksen yhteydessä Emma joutui siirtymään Suomeen. Täällä hän toimi opettajana Metsäpirtin Saaroisten pakolaiskansakoulussa vv. 1920—1921. Muolaan Yläkuusa—Määttälän kansakokoulussa vv. 1921—1927. Tämän jälkeen hän toimi Pölläkkälässä Keski-Vuoksen yhteiskoulun oppilaskodin hoitajana vv. 1927—1932 ja sittemmin inkeriläisten lastenkodin hoitajana kaikissa sen vaiheissa aina vuoteen 1947, jolloin hän siirtyi eläkkeelle.

Emma Kokka täytti tehtävänsä ainutlaatuisella antaumuksella ja valittamatta hänen kohdalleen sattuneita vaikeuksia lastenkodin hoidossa sotien aikana. Vainajan elämäntyö ja pyyteetön vaatimattomuus sekä hänen valoisa luonteensa tuottivat hänelle laajan ystäväpiirin kaikkialla ja erikoisesti hänen kasvattiensa keskuudessa.

Inkerin paikannimiä keräämään

Inkerin suomalaisten asuma-alue oli rikas kansallisista perinteistään. Kansalliset elämäntavat, sointuisa kieli ja omaperäinen paikannimistö olivat selviä ilmauksia sen henkisestä rikkaudesta. Se korkea kansallinen kulttuuri, jonka suomalaiset siirtolaiset sinne kohottivat, on nyt tuhoutumassa. Sen pelastamiseksi olisi ryhdyttävä kiireellisiin toimenpiteisiin. Yhteisvoimin ja yhteisellä innostuksella voidaan vielä pelastaa paljon sellaista, millä on suuri arvo Inkerin kansan kulttuurin tutkimukselle.

Tässä mielessä on Inkeriläisten Yhdistys r.y. ryhtynyt toimenpiteisiin Inkerin paikannimistön ja nimiin liittyvän perimätiedon keräämiseksi talteen. Yhdistys kutsuu kaikkia inkeriläisiä tähän työhön. Siihen osallistumalla voi jokainen antaa arvokkaan osuutensa yhteissuomalaiselle paikannimistön tutkimustyölle ja niin saadaan talteen kielemme ja asutushistoriamme kannalta katsoen tärkeä aineisto.

Tämä keräystyö kohdistuu kaikkiin paikannimiin. Jokainen Inkerissä esiintynyt paikannimi on keräyksen arvoinen. Kerääjän tulisi ottaa harrastuksensa kohteeksi tarkoin tuntemansa alue, korkeintaan ehkä kyläkunnan kokoinen. Siitä olisi esiteltävä koko asutusnimistö: kylänosien, mäkikuntien. taloryhmien ja yksityisten talojen nimet. Sen jälkeen siirryttäisiin ns. viljelysnimiin: merkitään muistiin peltojen, hakojen, niittyjen. ahojen, lampien, teiden, siltojen, polkujen ja tienmutkien nimet. Ja lopuksi luonnonpaikkojen nimet: lähteiden, jokirantamien, järvien, saarien, metsien, kankaiden, mäkien. soiden ym. nimet.

Paikannimet on saatava talteen aivan kansan käyttämän murteen mukaisessa asussa ja jokainen nimi ja sitä koskevat tiedot on kirjoitettava erilliselle paperilipulle.

Ohjeita keräämistä varten ja nimilippuja saa tilata KERÄYSTOIMISTOLTA (osoite Helsinki, Fabianinkatu 33, Suomen kielen laitos) sitä mukaa kuin kerääjät voivat ilmoittaa, kuinka monta nimilippua he tarvitsevat. Tilatessa on mainittava.

että liput voidaan palauttaa vapaapostissa keräilytoimiston lähettämissä kirjekuorissa.

Keräysohjeita ja nimilippuja saa myös yhdistyksemme kautta.

50 vuoden takaa

"Neva" 3. 1. 1909. Marraskuun 9. päivän laki I. Tärkein pykälä tässä laissa kuuluu: Kullekin talonisännällä. joka omistaa maata kyläkuntalaitoksen lakiperusteilla, on oikeus millä hetkellä tahansa vaatia maansa määrättyyn paikkaan ja tulee se olemaan hänen yksityisomaisuuttaan.

"Neva" 3. 1. 1909. Inkerinmaan häärunoista valmistelee maisteri Wäinö Salminen tohtorin väitöskirjaa.

"Neva" 31. 12. 1908.
Slawankan wenäläinen tarhurinkoulu päästi jouluksi vanhimmat oppilaansa päättäneinä. Joukossa myöskin kaksi suomalaista nuorukaista. Kämpäs Skuoritsasta ja Harju Tyröstä. Etevimmät saivat rahalahjoja, joita oli neljä. Näistä sai mm. toisen palkinnon Kämpäs ja neljännen Harju.

"Neva" 31. 12. 1908.
Kansalaiset, pitäkää passit mukananne, kun liikuskelette kaupungilla, sillä ilman passia voi joutua ikäviin seikkailuihin, useasti on niin sattunut. Tk. 22 päivän illalla sattui myös tapaus, joka mainittakoon. Kaksi suomalaista miestä menivät sisälle teerawintolaan Simbirskajakadun varrella. Jonkun aikaa siellä oltuaan, astuu pihanpuoleisesta ovesta sisälle kaksi hyvin puettua miestä, seuralaisenaan aseistettu poliisi. Kohta tulivat toisen suomalaisen luokse ja siinä pidettiin ankara kuulustelu kotipaikasta, toimesta ym.

— Ja mikä pahin, kun mies ei tietänyt teeravintolaan lähtiessään ottaa passia taskuunsa, niin sai tuntemattomilta vierailta määräyksen: pane päällysnuttu päällesi ja seuraa meitä. Lukijat kai tietäwät sanomattakin, mihin matkan päämäärä oli. Asiaan sekaantui ravintolan omistaja sekä palvelijat, jotka koittivat selittää meikäläisiä kunniallisiksi ihmisiksi, ja halveksivat myös tuntemattomien vieraiden sopimatonta esiintymistä, vaan ei sekään auttanut. Onneksi toisella kansalaisella oli sattumalta passi mukana, ja sen nojalla laskettiin sitten molemmat vapaaksi ankaran kuulustelun perästä. Siis passit taskuun kadulle lähtiessänne.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1	vuos.	300:—
	1/2	"	200:—
Ulkomailla vastaav.			600:—
			300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 2 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 13. 2. 1959

KALEVALANPÄIVÄ

"Niit' ennen isoni lauloi,
kirvesvartta vuollessansa,
niitä äitini opetti
väätessänsä värttinätä,
minun lasna lattialla
eessä polven pyöriessä,
maitopartana pahaisna,
piimäsuuna pikkaraisna".

Näin sanotaan eräässä kalevalaisessa runossamme.

Montakohan kertaa tuo lyhyt sanasikermä onkaan kiehtonut laulajan herkän mielen? Kuinka usein se onkaan kuljettanut muinaistietouden tutkijan kauas menneisyyteen, esi-isiemme harmaaseen, vaatimattomaan pirttiin, sen seinien sisällä arkisten ahertelujensa parissa tyytyväisenä ja onnellisena puuhailevan perheen piiriin?

Kohta vietämme jälleen suomalaisen sivistyksen suuren merkkitapahtuman muistoa, Kalevalanpäivää. Tämän kuun kahdeksantenakolmatta. Satakaksikymmentäneljä vuotta sitten sai Eljas Lonnrot valmiiksi ensimmäisen eli vanhan Kalevalan. Sehän ilmestyi 1835, ja sen alkulause on päivätty helmikuun 28 päivänä. Tämä vanha Kalevala, alkuperäiseltä nimeltään "Kalevala taikka vanhoja Karjalan runoja Suomen kansan muinoisista ajoista" jakautuu 32 runoon, joissa on yhteensä 12.078 säettä. Vuonna 1849 ilmestyi Kalevalan uusi laitos. Tähän sisällytettiin myös Inkeristä muistiin merkitty traagillinen Kullervo-runosarja. Uusi Kalevala on jaettu 50 runoon, joissa on 22.795 säettä.

On sanottu, että ellei olisi Kalevalaa, ei olisi myöskään suomalaista kulttuuria. Tämä sanonta lieneekin varmaan oikeutettu. Eihän edes suomen kieli ilman Kalevalan rikasta sanavarastoa olisi päässyt niihin oikeuksiin, mihin se on kohonnut.

Kalevalan sankarirunot on kerätty kanta-Suomesta, Vienasta, Aunuksesta, Inkeristä ja Virosta. Eniten Vienasta ja Aunuksesta eli Itä-Karjalasta. Mutta runon ja laulun herkkää aluetta on ollut myös Inkeri, mikä ei ole läheskään kaikille tunnettua. Seuraavassa esitämme muutamia esimerkkejä siitä, miten suuria runoaarteita Inkeristä on saatu talteen.

Inkeristä alettiin muinaisrunoja kerätä myöhemmin kuin Karjalasta. Ensimmäisen runonkeräysmatkan

Inkeriin tekivät ylioppilas D. Europaeus ja maisteri H. A. Reinholm kesällä 1847. He kiertelivät Valkeasaarella, Toksovassa, Lempaalassa ja Vuoleella sekä Venjoella ja Inkereellä, saaden kerätyksi yhteensä 1.270 runoa. Saalis oli erittäin tärkeä sen vuoksi, että runot ennättivät tulla uuteen Kalevalaan.

Seuraavana keväänä 1848 Europaeus teki uuden matkan Inkeriin. Tuutarista, Inkereeltä, Liissilästä, Järvisaarelta ja Markkovalta hän vielä ennätti saada uutta Kalevalaa varten 393 toisintoa.

Kesällä 1856 kierteli ylioppilas K. Strålman Skuoritsassa, Serepetassa, Venjoella ja Tyrössä ja sai kerätyksi noin 300 toisintoa.

Kesällä 1858 ylioppilas Jaakko Länkelä sai Länsi-Inkerin Kallivierestä, Narvusista ja Soikkolasta harvinaisen hyvän saaliin. Kahden kuukauden aikana hän pani paperille 1.010 runoa ja itkuvirttä. Näin suurta saalista ei kukaan siihen saakka ollut vielä yhdellä matkalla saanut miltään runoalueelta.

Seuraavana kesänä eli 1859 ylioppilaat A. Tuokko ja Th. Tallqvist saivat Keski- ja Etelä-Inkeristä noin 1.000 runoa. Samaan aikaan Nevan pohjoispuolella sekä Markkovalla ja Järvisaarella kierteli ylioppilas F. A. Saxbäck. Hän sai 1.167 runoa, loitsua ja laulua.

Vuonna 1861 ylioppilas Oskar Groundstroem keräsi Hevaalta, Skuoritsasta, Serepetasta, Kapriosta ja Soikkolasta 300 runoa ja 20 vatjalaista virttä.

Tämän jälkeen pysähtyi Inkerin runonkeruu 16 vuodeksi. Vasta 1877 A. Borenius-Lähteenkorva ulotti keruumatkansa Vienan läänistä aina Soikkolan niemelle saakka. Karjalan kannaksen ja Inkerin runoja kertyi tällä matkalla parisataa. Sen lisäksi arvokas kokoelma runosävelmiä.

Vuonna 1883 lähetti Suomalaisen Kirjallisuuden Seura Volmari Porkan Länsi- ja Keski-Inkeriin. Neljättä kuukautta kestäneen matkan aikana Porkka kirjoitti muistiin 1.750 runoa ja 57 loitsua, yhteensä noin 75.000 säettä. Mutta ei vieläkään katsottu näiden alueiden tulleen tyystin tyhjennetyksi. Vihtori Alava kierteli kesällä 1891 Kurkolan ja Soikkolan niemekkeen sekä Hevaajoen tienoilla tuoden 321 runoa, 153 loitsua ja 375 satua. Itkuvirret, taiat, arvoitukset ym. lukuun otettuna on muistiinpanojen lukumäärä 1.541. Seuraavana kesänä hän liikkui uudelleen Länsi-Inkerissä ja sai 244 runoa.

Kesällä 1906 kulki maisteri Väinö Salminen Länsi-Inkerissä ja Liissilässä, 1907 Koprinassa ja Liissilässä saaden noin 500 runoa ja loitsua. Samalla hän kirjoitteli muistiin kuvauksia vanhojen häiden vietosta. Muinaisajan häät Inkerissä olivat kuin laulunäytelmä. Väinö Salminen otti selville, missä häämenojen kohdassa kutakin runoa laulettiin.

1906—1907 vaihteessa ylioppilas F. Kärki kävi kokoamassa Liissilän runot. Näitä äyrämöisten runoja kertyikin 258 ja loitsuja 68.

Myöhemmin ovat vielä Inkerin omat miehet ja eräät nuoremman polven tiedemiehistämme keränneet

runoja ja luikinoel murteita ja elämäntapoja.

Professori Väinö Salmisen mukaan Inkeristä on saatu valtavampi runoaineisto kuin millään muulla suomalais-karjalaiselta runoalueelta. Vanhalla runomitalla lauleltuja runoja sekä loitsuja on Inkeristä saatu runsaasti 15.000, joissa 450.000 säettä.

Runoja on kerätty Inkerin kaikilla heimoilla, vieläpä vatjalaisiltakin. Elias Lönnrot on ensimmäinen ja suurin vatjalaisten runojen muistiinpanija. Vuonna 1844 hän kirjoitti heimonsa viimeisen suuren runolaulajan Anna Ivanovnan muistilokeroista 30 pitkää runoa, yhteensä yli 2000 säeltä. Muista vatjalaisten runojen talteenottajista mainittakoon vielä O. Groundstroem, A Borenius, E. N. Setälä, Väinö Salminen ja Lauri Kettunen. Vatjalaisia runoja on kaikkiaan saatu talteen 220.

"Samoillessaan Inkeriä ristiin rastiin 70 vuoden aikana runonkerääjät ovat tutustuneet sen eri heimojen elämään ja elämänehtoihin", kirjoittaa professori Väinö Salminen. "Useat läheltä antavat matkakertomuksissaan eloisia kuvauksia, jotka valaisevat vanhan runon elämää ja sitä ympäristöä, jossa muinaisruno polvesta polveen eli. Epäluuloisesti kerääjiä katseltiin monin paikoin. Luultiin että jos virtensä antaa paperille, niin sielu joutuu kadotukseen ja laulaja kielestään helvettiin roikkumaan. Savakko- ja äyrämöisnahkotutset monesti luulivat kerääjiä Antikristuksen käskyläisiksi, joiden ilmestyminen ennusti maailman loppua."

Nyt on taikauskoisuus Inkeristäkin hävinnyt. Mutta viimeisten vuosikymmenien aikana siellä on kadonnut paljon muutakin. Myös myöhäisempi runolaulajapolvi, vieden mennessään runsaasti muinaistietoutta ilman, että sitä olisi voitu jälkipolville pelastaa. Varsinkin viime sodat ja niiden seuraukset ovat tuhonneet paljon arvokasta suomenkielistä kansallisomaisuutta.

Siunaus

Mahtoi opetuslapsista olla ihmeellinen se hetki, jona he näkivät Jeesuksen siunaukseen koholetuin käsin nousevan taivaaseen. Olivathan he kyllä nähneet, että siunaus kulki hänen mukanaan missä hän liikkui. Sairaat parantuvat, riivaajat kaikkosivat ja syntejä annettiin anteeksi, vieläpä kuolleita herätsi. Leipää riitti suurille kansanjoukoille, myrsky tyyntyi hänen käskystään. Yksin hänen viittansa lieve oli voimanlähde, joka palautti apua etsiville terveyden.

Mistä johtuu siunauksen runsaus Jeesuksen elämässä? Siitä, että hän pysyi alinomaa yhteydessä Isään, ei vaatinut itselleen mitään, vaan oli aina antamassa toisille. Hänellä oli vakituisesti jumalallinen voima käytettävissään, siunaus lehtävälle, jonka hän kulloinkin suoritti. Siunaus seurasi häntä myös kiusausten helteeseen sekä häpeän ja kärsimyksen Golgata-tielle. Niin — hänen kärsimystiensä päässä puhkesi kukoistukseensa jumalallisen siunauksen ihanin kukka: ansaitsemaion armo ryövärille — sekä minulle että sinulle.

Meidän elämästämme puuttuu usein siunaus, koska yhteytemme

taivaalliseen Isään on perin hajanainen ja heikko, ja koska useammin olemme vaatimassa kuin antamassa. Jumalan tarkoitus olisi siunata meitä runsaasti myös ajallisissa asioissa, jollemme me itsepintaisesti omia suunnitelmia toteuttaessamme panisi siihen esteitä, vaikka ei suinkaan ole hänen tahtonsa mukaista, että me välttyisimme elämän koettelemuksilta silloin, kun ne ovat meille tarpeen. Kuitenkin on asia, jossa hän jatkuvasti tahtoisi jokaista siunata. Hän haluaisi antaa meille syntimme anteeksi.

Mutta miten me käyttäydymme tässä asiassa? Olemme ehkä katuneet syntejämme ja yrittäneet tehdä niistä parannusta, mutta emme ole sentään kokonaisesti nöyrtyneet vararikkoon hänen edessään. Meillä on yhä omia suunnitelmia, joiden välttämättä pitäisi toteutua. Haluamme olla herroja omissa taloissamme ja tehdä mitä tahdomme. Emmehän ota täydestä Raamatun sanoja: "Maa ja kaikki mitä siinä on, on Herran." Sen mukaisesti eivät pellot, talo eikä mikään ole minun, vaan Herran. En saa hallita niitä niinkuin tahdon, minun on otettava huomioon myös lähimmäisten edut. Hänen ovat lähimmäisenikin eikä minulla ole oikeutta sanoa tai tehdä heille mitä tahansa, ei edes aviopuolisolleni tai lapsilleni. Herran olen itsekin, vaikka väellä ja voimalla haluaisin omistaa ainakin itseni. Vanha aatamini taistelee viimeiseen asti omistusoikeuksieni puolesta. Kun näin tapahtuu, ei ole ihme, jollei siunaus seuraa askeleitani. Antaahan Herra tosin aurinkonsa paistaa vastustajilleenkin, ja virvoittaa sateellaan yhtä hyvin vanhurskasta kuin väärää. Näennäisesti oman tien kulkijan kohdalla saattaa ulkonainen menestys vielä jatkua, vaikka sisäisesti elämä on onttoa ja tyhjää. mutta ennemmin tai myöhemmin on romahdus edessä.

Jumalan edessä nöyrtyneen elämässä sensijaan vastoinkäymisetkin koituvat siunaukseksi. Ne ovat hänelle ponnahduslautana asioiden uusilta puolin tajuamiseen. Samalla kun ne painavat ihmistä mitättömyyden tuntoon, ne kirkastavat hänelle auttajan, joka ei petä. Siksi hän ei murru vaikeuksien keskellä. vaan nousee niistä uutena. Hänellä on jatkuva kosketus Korkeaan Tuonpuoleiseen, jonka hän tietää olevan lähellään sekä pienissä että suurissa kiusoissa. "Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa."

Miten rakkauteni Jumalaan ilmenee käytännössä? — Rakkaudessani lähimmäisiini.

P. Raski.

Muistilokeroist

Kun tään meijän lehen palstoil on olt näitä vanhoi muistoloi sielt rakkaast synnyinmaast, mie aattelin, et jos työ suvaitsisitte, ni miekii muistelisin vähä. Vaik oonha mie näitä muistelt joka päivä 25 vuuven ajan, mut en oo koskaa pant paperil.

Mies muistelenkii nyt rakkast kotikyläst. kauniist Kaljaalast, niin ko sen virallinen nim kuuluu. Vaik ne naapurikylälöiset olkii kehanneet antaa sellasii hakkumanimmii ko Korpikylä ja venäläisittäin goorod Koljaala. Hy näät pittiit meijän kyllää niin köyhär ko se olj kovi ettäält Pietarist. Tek kiit pilkkalaulunkii meist. Tällaiser Kaljaalaiset kaakattaat koi oo leivä pallaa, aijaat kehnoil hevosiil Kokkos määest allaa.

Ei ne mein kylläiset siint välittär neet, vaa lauloit takaisi, jot: Kuulu kuuluu kolina, ko kontulaiset aijaa niil on hyvät hevoset, mut rokoska on valjaat. Vaik näin lauleltii naap

reist, ni ei siint kukkaa ottaant pahaksee, vaan se pidettii lystinä.

Vaik meijän kyllää pittiitkii monet köyhän ja kaukaisen korpikylän, miust se ol ainaki silloin lapsen rikkain ja kaunein kylä koko muailmas. Eikä se mikkää pienkää olt. Taloloikii yl 70. Kylän eri osil ol viel jokaisel oma nimi. Miun kot olj Mäkeläs. Siin olj ne Kurkelan kujaset. Niitä pitkin olj ennenvanhaa Suomen puolen tonterlaiset ajaneet Pietarii. Milloin mitäkii tavaraa myömää. Siel olj mänt kaupaks kaik muu, ei vaa katajat.

Kerrottii et kerran olj miun äijäin isä tult Pietarist ja tavaraa olj olt paljo. ihan rattaat täynnä. Tonterin mies olj meil saunas ja ihmettelj kovast. mitä sie Anero veit ko näin paljo toit? Mitä mie vein, katajoi!

Seuraaval viikol ol Tonterin mies koont suuren kuorman katajoi ja mänt Pietarii. Mut ei niitä olt kukkaa ostant, vaik myyjä olj kyl huutant kovast: Kuppiitte kataja, kuppiitte kataja!

Ei hää olt siint sen enempää suuttunt. Olj vaa olt, ettei paljo haastelt. Hää näät olj tuumiint kostoo Anterool. ja olha kerra tultkii. Se tapahtu sil viisii, se miun äijäin isä olj kerran suntak illal mänt Tonteri miehel kyllää. Mitä ihmettä, siel olj yhel kanal 25 poikaa. Miten se voi olla mahollista, näin paljon yhel kanal. Tonterin mies kiireest selittämää, jot ei siin oo ko 5 kananpoikaa ne 20 on metsäkananpoikaa Mie hajin niitä tuolt Sammaljoen varrelt katajikost. Siel niitä on vaik minkä verra. Huomen viel haen lissää. Ko ne tuost vähä kasvaat, mie tien niil karsinan ja leikkaan vähän siipii pois, jotteivät pääse lentoo. Talvel ne ovat jo suurii ja silloin ne ovat Pietaris kalliita.

Äijä olj lähtent kiireest kottii. Koko yön hää olj teht läävän taa aijaksist suurta karsinaa. Aamul aikasee olj ottant tattinanerkan ja hurstin ja lähtent metsää. Naapurit ja kotjväk luuliit et äijä on tult sekapäiseks. Kaks naapuri miestä läks seuraamaa, ettei hää vaa itsiää vahingoittais. Hyö olliit kauempaa katselleet, ko äijä olj ryömint, väännelt ja käännelt katajoi koko pitkän kesäisen päivän. Illal myöhää olj tult kottii ja ärjäissyt ämmäl, joka olj kovin hätääntynt, el siel viel tattiloi oo. Mänt sit aittaa makkaamaa ja makas seuraavaa iltaa saakka.

Ämmä olj sit illal kysynt, mitä uniloi sie Antero näit ko näin kauan makasit, eikä sinnuu kukkaa saant yllää? Katajoi ja metsäkananpoikii, olj äijä ärjäissyt.

Tulha asja myöhemmin tunnetuks koko kyläs. Sitä naurettii ei vaa Mäkeläs, vaan myös Seppäläs, Sauojal, Hälismääel ja ihan Konnunkyllää myöte. Myöhemmin olj juttu koko Valkeasaarel tieos.

Kerrottii, et siint miu äijäin isäst ja Tonterin miehesta olj tult entistä paremmat kampraatit. Yhes hyö olj ain Pietarii reisunneet ja monet talvet olleet Ronstatiskii rahis.

J. Jussila.

"KULLANAJOSTA."

Pietarin lähistössä asuneet inkeriläiset huolehtivat ennen vallankumousta huomattavan laajassa määrässä kaupungin puhtaanapidosta. Suurten pitäjien: Kelton, Toksovan ja Hietamäen talonpojat lienevät jo orjuuden aikana alkaneet korjata ja kuljettaa pietarilaisten jätteitä pelloilleen. Tätä sanottiin "kullanajoksi". Ehkä sanonta oli alussa pilkkanimenä, mutta ajan kuluessa kullanajoa opittiin pitämään tärkeänä ja hyödyllisenä työnä. Seuraavassa esitetään 85 ikävuoden paikkeilla olevan kelttolaisen kertomaa asiasta, johon hän joutui tutustumaan jo 13-vuotiaana.

Hevosten piti olla hyvät ja ajoneuvot lujat, sillä kuormat olivat raskaat ja talvisin tiet vieruiset ja kuoppaiset. Kuljetusastiana oli hyvin raudoitettu iso tiinu. Matkaa Pietariin oli 15 virstaa. Matkalle lähdettiin tavallisesti kello seitse-

män aikoina illalla ja mennessä vietiin kaupunkiin perunakuorma kauppaa varten ja palattiin aamulla kello 7 aikoina kultaa taskussa ja "kultaa" tynnyrissä. Jos missä niin tässä suoritettiin "yhel tiel kaks asjaa".

Kotiin tultua "kulta" levitettiin pelloille talvellakin tai jos milloin ei niin voitu tehdä, se kaadettiin sitä varten kaivettuihin "hautoihin" myöhempää käyttöä varten. Kuljetusastia puhdistettiin sen jälkeen aina erittäin perusteellisesti, sillä siinä piti seuraavana iltana taas viedä perunoita kaupunkiin.

"Tavara" saatiin Pietarista ilmaiseksi ja useimmin siitä vielä maksettiin ottajalle rupla kuormalta ja enemmänkin, jos tavara ei kelvannut lannoitukseksi. Kelton asukkaitten tunnettu suuri varallisuus ja sen mukana väestön valistuneisuus lienee perustunutkin suurimittaiseen kullanajoon.

Kertoman mukaan talvet olivat silloin lumiset ja ankarat. Matkalla saattoi tapahtua kommelluksiakin. Vuodelta 1905, jolloin Pietari oli vallankumouskuumeessa, muistetaan seuraava tapaus. Kelttolaisia oli matkalla tavanmukaisesti pitkässä hevosjonossa talvihämärissä Pietariin, miehet istuivat tynnyreissä ja kauhojen n. kolme metriä pitkät varret ohjattuna keihäsmäisesti eteenpäin. Ohan paikkeilla kasakkapartio pysähdytti hevosjonon luullen sitä vallankumouksellisten puuhaksi. Kasakkaeversti alkoi kuulustella miehiä ja vaatia matkalupia. Päästyään selville asiasta, kuulustelija sylkäisi maahan ja luopui tynnyrien tarkastuksesta ja tie avautui kullanvetäjille.

INKERILÄISTEN YHDISTYS r.y:n vuosikokous pidetään maaliskuun 8 päivänä 1959 kello 14 Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa Mannerheimintie 5. Käsitellään sääntömääräiset asiat.

Johtokunta.

TYÖSARALTA

INKERILÄISTEN YHDISTYKSEN johtokunnan kokous pidettiin tämän kuun 9 pnä Helsingissä NNKY:n huoneistossa Pohj. Rautatienk. 23. Kuultiin selostus työvaliokunnan viime kokouksen jälkeisestä toiminnasta, mikä hyväksyttiin ja merkittiin pöytäkirjaan. Kuultiin selostus lehtiasiassa. Todettiin, että Viesti on osoittautunut tarpeelliseksi monestakin syystä, mutta tilaajamäärä pitäisi saada suuremmaksi. Muussa tapauksessa sen julkaiseminen tulee tappiolliseksi. Päätettiin yksimielisesti kaikin mahdollisin keinoin tukea tilaajamäärän lisäämiseksi tapahtuvaa toimintaa. Todettiin samalla, että lehden tilaushinta on liian pieni, varsinkin nyt, kun lehden asu on muuttunut paremmaksi palstamäärän lisääntyessä.

Yhdistyksen sääntömääräinen kokous päätettiin pitää Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa Mannerheimintie 5 maaliskuun 8 päivänä.

Käsiteltiin toiminta- ja tilikertomukset ja hyväksyttiin ne vuosikokoukselle esitettäviksi. Samoin hyväksyttiin toimintasuunnitelma ja talousarvio alkaneelle toimintavuodelle, mitkä jätetään vuosikokouksen vahvistettaviksi.

Päätettiin tukea Ruotsin inkeriläisten aloitetta rovasti Laurikkalan hautamuistomerkin pystyttämiseksi. Todettiin, että tämän kuun 22 päivänä järjestetään hengellinen juhla Helsingissä Mikael Agricolan kirkossa. Eräiden käytännöllisten asioiden hoitaminen jätettiin työvaliokunnan tehtäväksi. Työvaliokuntaan kuuluvat puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri ja rahastonhoitaja.

TAMPEREEN PAIKALLIS-OSASTON

ohjelmallinen tilaisuus pidetään sunnuntaina maaliskuun 1 päivänä alkaen kello 13.00 Tampereella Kalevan seurakuntatalossa. Ohjelmassa

on sekä yhteis- että yksinlaulua, puheita, lausuntaa, "vanhaa" entisestä Inkeristä, värirainakuvaesityksiä ym. mukavaa. Pääpuhujana tulee olemaan tunnettu heimoystävä, asemapäällikkö Tapaninen, Tampereelta. Omat emännät hoitavat virvoketarjoilun tunnetulla taidollaan. Yksitoikkoisuutta ei tarvitse pelätä.

Tervetuloa joukolla jälleen omaan "sopranjaamme".

Johtokunta.

TURUN PAIKALLISOSASTON PÄÄSIÄISJUHLA

pidetään Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2, toisena pääsiäispäivänä klo 14. Ohjelmaan tulee laulukuoron ja kitarakuoron esityksiä. Puheita pitävät kirkkoherra A. Aavikko, maisteri T. Samooja ja J. Talonpoika. Lisäksi tulee lausuntaa ja yksinlaulua. Toivotaan heimolaistemme jälkeen saapuvan suurella joukolla tähän tilaisuuteen.

Johtokunta.

Tampereen paikallisosaston vuosikokous

pidettiin tammikuun 25 päivänä Hotelli Emmauksen kokoussalissa. Huolimatta kylmästä ja tuulisesta talvisäästä oli tilaisuuteen saapunut yli 60-henkinen ystäväjoukko.

Kokouksen avauspuheen piti Y. Räikkönen ja tuli hän valituksi myöskin kokouksen puheenjohtajaksi. Hänen kutsuttuaan sihteerin tehtävään opettaja Eero Heleniuksen päästiin aikamaan kokouksen virallinen osa. Käsiteltiin sänätömääräiset asiat, kuten johtokunnan jäsenten, tilintarkastajien ja pöytäkirjantarkastajien valinnat sekä esitettiin toimintakertomus vuodelta 1958 samoinkuin tilikertomuskin ja tilintarkastajien lausunto taloudenpidosta samalta toiminta-ajalta. Toimintakertomus hyväksyttiin seliaisenaan, samoin tilikertomus ja taloudenpidosta vastuussa olleille myönnettiin vastuuvapaus. Kokous ilmaisi ilonsa lyhyen alkutaipaleen aikana suoritetun työn onnistumisesta ja toivoi osastolle kasvavaa voimistumista ja menestystä. Kokous hyväksyi myöskin sen vakavapohjaisen "linjan" jota osaston toiminnassa on alusta alken noudatettu ja enemmistön tahto oli, että vastaisuudessa on toimittava samaa suuntaa noudattaen. —

Virallisten asioiden tultua käsitellyiksi pidettiin tauko jonka aikana nautittiin kahvia tai teetä, kukin makunsa ja tahtonsa mukaisesti. Virvokkeitten ääressä muodostui miellyttävä seurusteluhetki ja sen aikana sai osasto uusia jäseniä ja yhteinen julkaisumme "Viesti" uusia tilaajia.

Tauon jälkeen jatkettiin kokousta vapain ohjelmin, jossa pääpuhujana esiintyi maisteri Anna-Liisa Heikinheimo. Hänen ansiokasta ja lämminhenkistä esitystään kuunneltiin mielihyvällä. Neiti Anna Pukki oli koonnut ja harjoittanut ryhmän joka esitti kuorolausuntaa ja saimme kuulla hänen lausuntaansa vielä toistamiseenkin. Juho Putrolainen esitti sepittämänsä hauskan kronikan ja Anna Kiskonen sekä Mikko Kolomainen puhuivat "vapaan sanan" kohdalla mieliä lämmittävästi. Voimakas yhteislaulu kaikui raikkaana aina väliin. Eräs pariskunta joka ei halua nimeään mainittavan, lahjoitti osastolle arvokkaan nahkatakin arvottavaksi tahi muuten rahaksi muutettavaksi. Nopeasti pantiin toimeen "pika-arpajaiset" minkä toimenpiteen kautta takki löysi voittajansa ja osastomme sai merkitä kassansa hyväksi useita tuhansia markkoja. Kun aika oli vierähtänyt jo iltatunneille oli ajateltava tilaisuuden lopettamistakin. Yhteisesti päätettiin vielä, että seuraava ohjelmallinen "sopranjamme" pidetään maaliskuun 1 päivänä klo 13.00 alkaen Kalevan seurakuntatalossa. Tilaisuus päättyi Y. Räikkösen pitämään loppupuheeseen ja Anna Kiskosen johtamaan rukoukseen joiden jälkeen veisattiin virsi. Rakentava yhdessäolotilaisuutemme oli rohkaiseva ja antoi

toivoa, että osastomme toiminta uudenkin toimintavuoden aikana saa heimolaistemme yhtä enentyvän kannatuksen.

"yr".

Turun paikallisosaston vuosikokous

pidettiin Karjalaisten talossa sunnuntaina tammikuun 25 päivänä. Aluksi laulettiin Karjalaisten laulu. Sen jälkeen paikallisosaston puheenjohtaja maisteri Teppo Samooja avasi kokouksen. Avauspuheessaan hän luonnehti paikallisosaston toimintaa päättyneen vuoden ajalta. Hän lausui tunnustuksen siitä suuresta harrastuksesta, millä näillä seuduilla asuvat inkeriläiset ovat osallistuneet paikallisosaston toimintaan sekä kiitti yhteistä toimintaa eri tavoin avustaneita toimihenkilöitä ja ohjelman suorittajia. — Kokouksen avaaja valittiin sen puheenjohtajaksi ja Heikki Mylläri sihteeriksi. Viime mainittu paikallisosaston sihteerinä esitti toimintakertomuksen päättyneeltä vuodelta. Siitä ilmeni, että toiminta on ollut vilkasta ja monipuolista. Yhteisiä juhlia on vietetty pääsiäisenä, helluntaina, pyhäinpäivänä ja jouluna, joissa osanottajien määrä on noussut 150—200 henkeen. Näiden juhlien lisäksi on ollut kokouksia ja eri kerhojen toimintaa. Ompeluseura ja ruotsin kielen kerho ovat kokoontuneet säänöllisesti kahden viikon väliajoin. Laulukuoro ja kitarakuoro ovat toimineet. Helsingin inkeriläisiä vieraili helluntaina täällä ja paikallisosastomme taholta on tehty useampia vierailumatkoja. Parhaillaan ovat järjestelyn alaisena kodinhoidolliset kurssit naisille.

Rahastonhoitaja Matti Suomalainen esitti selväpiirteisen tilikertomuksen. Se hyväksyttiin yksimielisesti ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Johtokunnan erovuorossa olevista jäsenistä valittiin uudelleen Heikki Mylläri ja Erkki Mustonen. Uutena varajäsenenä tuli johtokuntaan Lilja Nappu. Tilintarkastajiksi valittiin Yrjö Rautanen ja Toivo Jämsä, varalle Juho Hartikainen. Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkistajiksi tulivat Katri Klemettilä ja Pekka Peuhkuri. Hyväksyttiin rahastonhoitajan laatima tulo- ja menoarvio uudelle toimintavuodelle. Jäsenmaksujen kerääjiksi valittiin Jooseppi Klemettilä ja Toivo Jämsä. Inkeriläisten Viestin ja Isien Uskon asiamieheksi valittiin Anna Parkkinen. Inkerin seurakuntien muistojuhlan valmistelukokoukseen valittiin paikallisosaston edustajiksi Armas Aavikko, Heikki Mylläri ja Lilja Nappu. Inkeriläisten yhdistyksen vuosikokouksessa tulevat paikallisosastoa edustamaan Armas Aavikko ja Heikki Mylläri.

Väliajalla juotiin kauppias Yrjö Rautasen tarjoamaa teetä. Sen jälkeen laulettiin yhteisesti. Karjalan siirtoväkeen kuuluva lausuja Hilja Lehtinen esitti nauruhermoja kutkuttelevia kannakselaisia murrejuttuja. Kirkkoherra Armas Aavikko kertoi mielenkiintoisesti omakohtaisia kokemuksiaan entisistä Inkerin oloista. Ohjelmassa oli vielä ylioppilas Tiidsin mielenkiintoinen värillisten varjokuvien esitys.

Vuosikokouksen jälkeen pidetyssä johtokunnan kokouksessa valittiin edelleen puheenjohtajaksi Teppo Samooja, varapuheenjohtajaksi Juho Talonpoika, rahastonhoitajaksi Matti Suomalainen ja sihteeriksi Heikki Mylläri. Näiden lisäksi kuuluvat johtokuntaan vakinaisena jäsenenä Jooseppi Klemettilä sekä varajäseninä Erkki Mustonen ja Lilja Nappu.

---

50 vuoden takaa

"Neva" 1. 2. 1909.

Karjanhoito- ja maatalouskurss panee Pietarin piirimaalaishallin agronomi Fridolinin johdolla to meen Lempaalassa E. J. Jakovlev tilalla 15 päivästä helmikuuta

päivään maaliskuuta ja Walkeasaarella talollisen S. Jorosen talossa 18 päivästä maaliskuuta 15 päivään huhtikuuta. Kuulijoiksi pääsevät kansalaiset kumpaakin sukupuolta 15 vuotta vanhemmat.

"Neva" 31. 12. 1908.
7 p:nä tammikuuta 1909 W. klo 10 aamua Toksovan Maatalousseura panee toimeen rawi-kilpa-ajot Kaukolan jäällä. Palkintoina jaetaan rahaa ja kunniakirjoja. Pääsymaksu 1 rupla syrjäisiltä ja 50 kop. Maatalousseuran jäseniltä. Osanottajiksi pääsevät kaikki suomalaisrotuiset hewoset.

"Inkeri" 9. 1. 1909.
Kirkkoherran waali toimitettiin Rääpywän seurakunnassa t.k. 4 p:nä. Walituksi tuli kirkkoh. A. F. Raunio Kapriosta 158:lla äänellä. Muista hakijoista sai past. Kurvinen 37 ääntä ja kirkkoherra Hämäläinen 17 ääntä.

Pietarin Suomalaisen Yhteiskoulun towerikunta toimeenpani iltaman yhteiskoulun juhlasalissa. Yleisöä oli iltamassa aiwan salin täydeltä. Maalaisia oli iltamaan myös saapunut jokseenkin runsaasti.

Iltaman alussa lauloi towerikunnan kööri neli-äänisesti muutamia lauluja opett. I. Puolakaisen johdolla. Oppilas T. Tiittanen piti puheen. Sitten seurasi nelikätistä pianonsoittoa. wuorokeskustelu "Lapsen tuomio" ja poikien woimistelua W. Weijolan johdolla. Wäliajan jälkeen oli taasen köörilaulua. Oppilas Tuunanen piti esitelmän "Suomen siwistyksen taistelusta". Neiti Hellfors esitti soololaulua. Sen jälkeen woimistelivat tytöt erittäin hywästi neiti Aleniuksen johdolla. Erittäin onnistuneet olivat poikien pyramiidit ja wieläpä tytötkin esiintyiwät yhdessä pyramiidissa. Naiskööri lauloi muutamia lauluja ja lopuksi laulettiin neliäänisesti "Maamme". Nuoriso pyöri wielä piirissä puoliyöhön saakka. Iltamasta tuli puhdasta voittoa 100 ruplaa. Iltama oli nuorison omilla voimilla suoritettu, ja on annettava se tunnustus, että se oli kerrassaan hywin ja mallikelpoisesti esitetty.

Lempaalan wäkiluwun muutoksia w. 1903. Synt. 152 poikal, 131 tyttöl, aviottomia 20, kaksosia 5 paria, kuolleena synt. 10. Seurakuntaan muutti 36 henkeä (näistä luterilaisuuteen kääntyneitä 12). Kuoll 86 mp, 72 np, yht. 158, joista yli 80 wuoden oli 3 henkeä: tapaturmaisesti kuoli 3. Seurakunnasta muutti 31 henkeä. Lisäys oli siis 3749 mp, 3846 np, yhteensä 7595.

Tähtäimeltä

Satu kertoo, että kerran
tuvan itsellensä
hölmöläiset rakensivat,
mutta ihmeeksensä
huomasivat, että, pahus,
siitä puuttuu valo. —
Moista talon salvamista
nykyajan jalo
ihmiskunta railakkaana
puuhaa tällä haavaa,
hosuen ja huitoen, mut
vailla järjen kaavaa,
joten käydä voi kuin itse
hölmöläisten kävi:
ikkunata tehden — talo
kokoon lysähtävi.
Suurin sanoin suunnitellaan
ihmiskunnan rauhaa,
näytellään kuin kansan lapset
lampaan mieltä lauhaa.
Mutta: virvatulten puna
poskipäitä puuntaa:
haparoiva käytös viittoo
epäselvää suuntaa.

MATTI

Häät

Inkerissä ennemmin kun
vietettihin häitä,
usein monta päivää silloin
juhlittihin näitä.

Pidot pidettiinkin meillä
aina sunnuntaina,
pitkänmatkan vieraita jo
saapui lauantaina.

Aamuvarhain sunnuntaina
kirkkomatka alkoi,
hevoset ne ravasivat,
harjal tuulta jalkoi.

Morsiamen kotona ne
lähtiäiset oli,
sulho puhemiesten kera
noutamahan tuli.

Vieraille jo valmihiksi
katettu ol pöytä,
rinnan siihen istui sitten
rikas niinkuin köyhä.

Pitopöydät notkumaan sai
kaikenlainen hyvä,
mieli oli iloinen ja
tunnelma niin syvä.

Yhdessä näin ilo jatkui
aamunkoittoon asti,
jolloin matka alkoi sulhon
kotiin komeasti.

Morsiamen mukana suur
saattojoukko lähti,
isän, äidin silmässä nyt
kyyneleitä nähtiin.

Haikeata oli ero
rakkaist' vanhemmista,
eihän ollut heidän luonaan
huolta huomisesta.

Lähtemään näin tyttäriä
käskee luonnon laki,
itse kukin maailmalta
onneansa haki.

Lyyli Karhu.

Mielialoja

Lientyneet on alkuvaiheet
raskaan siirtolaisuusajan,
silti usein elät hetkiä
muukalaisen vaeltajan.
Synnyinseutu aatoksesi valtaa,
sitä ikävöit kuin lapsi äitiä.

Suusi mykistyy kun muistat,
että vuosikymmen toinen
alkanut on lähdöstä.
Kärsimysten sarja moinen,
mikä eletty on siitä lähtien,
olemukseesi on lyönyt merkkinsä.

Murhe valtaa sydämesi,
se kuin pusertunut oisi
jättiläisen kouraan rautaiseen.
Unohtaako silloin voisi
itsekkäistä syistä suuren aatteen:
antaa osaltansa uhrin kansalleen.

Synnyinmaata, oikeutta,
vapautta ajatellen,
soihtuna ain sydän palakoon.
Sitkeästi työskennellen
luodaan kansakunnan tulevaisuus,
ja sen myötä onni omaan kohtaloon.

Yhden voima, juhlapuheet
eivät riitä töihin suuriin,
asioissa kansan, isänmaan.
Liittyin yhteisvoimamuuriin
kaikin, veljet, luottain Herrain
Herraan
saavutamme otteen määrään
korkeimpaan.
Tämä järkkymätön usko
vallannut on henkipaton,
herkän haaveksijan sydämein.
Sävelsarja sortumaton,
esi-isäin luoma, soinnullansa
huojentavi tuskan tietä heimollein.

AAPPO METIÄINEN

KOTOISIA KUVIA

Palkittu idealisti

Miten palkittu, se selviää aikanaan. Mutta ennenkuin siihen palkkaan asti päästään, on tehtävä selkoa yhdestä ja toisesta seikasta. Tämä kaikki alkoi tapahtua ns. routavuosina ja oikeastaan ennen sitä, sillä tämä idealisti syntyi 1861, kohta orjien vapauttamisen jälkeen ja arvasi — sitten kun tajusi asian merkityksen — myöskin kerskata siitä, että hän on syntynyt vapaana. Tämä syntymä tapahtui Rääpyvän Papusissa. Isä oli entinen maaorja Simo Huuhka. Ja tämä vapaa poika oli isän isän kaima Jaakko Huhka, niinkuin hän itse nimensä kirjoitti.

Papusin kylän alue kuului orjuuden aikana ruhtinas Vsevoloshkin laajoihin tiluksiin, mitkä käsittivät tuhansia hehtaareja metsää ja satoja hehtaareja viljelysmaita.

Tämä orjien vapauttaminenhan luettiin keisari Aleksanteri II ansioksi yhtäällä, rikokseksi toisaalla, ja rikokseksi lukeneet antoivat hänelle rangaistuksena sen pommin, jonka räjähdys vei tsaarin ennenaikaiseen hautaan.

Tämän rikoksen piiriin tavallaan kuuluu se kohtalo, minkä alaiseksi entiset maaorjat joutuivat niine mitättömine maatilkkuinensa, mitkä heille entisen "herran" tiluksista lohkottiin: ne olivat laadultaan mahdollisimman heikkoja sekä määrältään vähäisiä. "Miehen maa" (=revizn aja dusha) käsitti keskimäärin 4 ha maata kaiken kaikkiaan. Siinä suuressa jaossa sitten, mikä toimitettiin näinä vuosina, otettiin selko talo talolta miesluvusta kussakin perhekunnassa ja sen mukaan lohkaistiin kullekin talolle maaosuutensa.

Tämä maatilkku oli lunastettava määräajan kuluessa ja siitä pitivät veroviranomaiset huolen, että se suoritus aikanansa ja kaikella kunnialla tapahtui korkoineen-kaikkineen.

Jaakko Huhka oli kylän ihmeeksi jo pienestä pitäen hyvin älykäs ja hyvälahjainen poika. Saattoi innostua jonain pyhäisenä iltapäivänä suviseen aikaan tanhualla laulamaan heleällä äänellänsä niin, että oli ilo kuunnella.

Kylänlukusilla ilmeni pojan hyvä lukutaito herättäen lukusten pitäjänkin huomiota siinä määrin, että tämä kehotti vanhempia toimittamaan pojan koulutielle!

Ihme kyllä, tässä syrjäisessä kylässä otettiin kirkkoherran neuvo huomioon ja kun poika varttui soveliaaseen ikään, suuntasi hän tiensä Kolppanan opettaja-, lukkari- ja urkuriseminaariin.

Vähäthän ne oli nuoren seminaarilaisen kotoiset eväät, millä oli opintietä lähdettävä taivaltamaan, mutta intoa ja uskallusta ei puuttunut. Oppikurssi kesti silloin kolme vuotta ja kun loppututkinnot oli pidetty, sai Jaakko Huhka hyvän todistuksen, jolla hänet kelpuutettiin kansakoulunopettajaksi Inkerin suomenkielisiin kansakouluihin sekä lukkariksi ja urkuriksi Inkerin suomalaisiin seurakuntiin.

Seminaarin johtajana oli hänen aikanansa Theodor Schvind, intomielinen Snellmanin kansallisten aatteiden läpäisemä mies, joka osasi sytyttää ihanteitten aarnivalkeat myöskin nuorien opettajien mieliin ja sellaisina intomielisinä uurastajina nämä lähtivät aukaisemaan uutta valon vakoa Inkerin kovaosaisen kansan keskuuteen.

Rajantakainen Suomi oli jo silloin monelle sellainen ihannemaa, jonne mieli paloi. Siellä kuviteltiin olevan vapaammat olot kuin kotiseu-

dulla, missä venäläinen virkavalta oli kaikessa ylimpänä määrääjänä.

Kansakoululaitos oli kotitienoilla vasta kehityksen alkuvaiheissa. Niin kuin Suomessakin. Niinpä Jaakko Huhkakin joutui ensimmäiset opettaja- ynnä lukkarivuotensa palvelemaan Karjalan Petroskoissa, johonka Suomi sai äskettäin Äänislinnana tutustua. Ennenpitkää nuori hauskan näköinen mies löysi matkakumppaniksensa Sortavalan seminaarin oppilaan Iida Ravelinin, pietarilaisen Aadolf Ravelinin tyttären. Isä Ravelin oli ammatiltansa puuseppä, joka oli halunnut tyttärensä nähdä opettajan korokkeella. Mutta oli valittava joko opiskelu taikka avioliitto ja tytär valitsi mielestänsä parhaan osan, luopuen opiskelusta, sillä opettajan rouvan asema tuntui niin viekottelevalta... (Siihen aikaanhan ei tullut kysymykseenkään aviopuolisona opiskelu.)

Petroskoin vaiheen jälkeen vaikutti Huhka opettajana muutaman vuoden kotipitäjässänsä, kunnes sattui näkemään sanomalehdessä houkuttelevan ilmoituksen, mikä loppujen lopuksi kävi hyvin kohtalokkaaksi. — Suomen rajapitäjässä Kyyrölässä oli avoinna opettajan paikka, jossa virkaan valittavalta vaadittiin myöskin venäjänkielen taitoa.

Jaakko Huhka lähetti hakemuksen, tuli valituksi ja muutti ihannoimaansa Suomeen kansakoulun opettajaksi. Kyyrölässä tarvittiin kaksikielisyyttä, sillä osa väestöstä oli venäläistä. Paikkakunnalla vaikutti myöskin venäläisen seurakunnan pappi. Tämä osoittautui Bobrikovin kätyriksi alkaessaan seurata nuoren Jaakko Huhkan harrastuksia: Huhka alkoi innokkaasti työskennellä paikkakunnan suomalaisen nuorison parissa venäläisiä kaihtaen.

Pappi toimitti kantelun santarmeille eikä kulunut kauan, kun Jaakko Huhkan kotona toimitettiin kotitarkastus sekä kuulustelu. Toiminta nuorison parissa tuli Jaakko Huhkalle kalliiksi: Hän sai läänin kuvernööriltä karkoitusmääräyksen! Oli määräaikana poistuttava maasta poliittisesti epäluotettavana henkilönä eikä saanut enää rajan yli jalallakaan astua.

Tästä alkoi siihen saakka onnellisen perheen kärsimysten tie. Kun miehellä oli siihen aikaan kirjoissansa sellainen merkintä, että hän oli poliittisesti epäluotettava, tiesi se loputtomia työnsaantivaikeuksia. Opettajaksi ei ollut enää yrittämistäkään!

Kotikylässä oli heillä kyllä asumismahdollisuus, mutta se pieni maatilkku, mikä Jaakko Huhkalle perintöosuutena kuului, olisi vaatinut ammatin taitajaa, kyetäkseen tuottamaan maan ydintä sen verran, että siitä yhä lisääntyvä perhe olisi pystynyt elämään. Mutta hänellä ei ollut tätä tarpeellista ammattitaitoa. Ja niin oli pakko etsiä jonkunlaista toimeentulon lähdettä.

Alkoivat kovien koettelemusten ajat sekä perheelle että perheen päälle. Mitähän, jos yrittäisi kauppiaaksi, tuumasi Huhka. Hankki jotenkuten tavaraa ja koetti päästä "porvariksi", mutta eihän sellaisella laupiaalla luonnolla pitkälle päästä! Ennenpitkää oli kassa tyhjänä ja saatavia epävarmojen saatavien tilillä niin paljon, että kaupankäynnistä oli luovuttava.

Pietarin Suomalaisen Pyhän Marian seurakunnan hautausmaa oli vailla muuatta virkailijaa — oliko se vartijan, vaiko haudankaivajan vakanssi, ei ole tarkemmin tämän kertojan tiedossa — hän haki sitä. Sen saanti edellytti myöskin seurakunnan kirkkoherran hyväksymisen. Sitä virkaa hoiti komministeri Hakkarainen ja hän ei uskaltanut hyväksyä Huhkaa tähän vainajille palvelusta tekevän toimen haltijaksi! "Koska Jaakko Huhka on poliittisesti epäluotettava!"

Monien vaiheiden jälkeen ojensi auttavan kätensä taloudellisissa vai-

keuksissa kamppailevalle miehelle tekstiilitehdas "Paal"-in joku tirehtööri, ottaen Jaakko Huhkan jonkunlaiseksi tuntikirjuriksi. Kun tällaisen armopalan tapaisen toimen sai mies hoitoonsa, oli hän alinomaisen erottamisuhan alaisena ja niin täytyi mukisematta tyytyä mitä mielivaltaisempaan kohteluun. 7 vuotta hän palveli tätä firmaa ilman minkäänlaisia lomia taikka muita etuja — nälkäpalkalla. Ylitöitä teetettiin ilman mitään lisämaksua jatkuvasti.

"Yksisilmäinen Piru" oli Jaakko Huhkan pahimpana vitsauksena firman päällystössä: Tämä tunsi Huhkan uhanalaisen aseman ja käytti sitä kaikissa tilanteissa hyväksensä saksalaisella röyhkeydellä ja perusteellisuudella.

Miehen terveys alkoi pettää. Oli siirryttävä taas kaupungista maaseudulle. Yhtä ja toista taas yritettyään pääsi hän vihdoin Lempaalan seurakunnan kansakouluissa antamaan uskonnon opetusta. Se oli liikuntoa vaativaa työtä: Perhe majaili kotikylässä, Papusissa, ja perheenpää pysyi viikkokaupalla aina kierroksellaan. Eihän sekään palkka liioin lihottanut, mutta olipa tyhjää parempi eikä tarvinnut olla jatkuvan pelontunteen painon alla.

Tilanteen selvittämiseksi on mainittava, että tässä hallintopiirissä, johon Lempaala kuului, ei suvaittu suomenkielisiä opettajia laisinkaan: kansakoulut olivat venäjänkielisten opettajien hoidossa ja vain uskontoa sekä jossain määrin laulua saatiin opettaa lapsille äidinkielellä. Näin muodostui uskonnonopettajan työ koululta koululle siirtyväksi.

Omassa seurakunnassa vapautui lukkarin virka. Jaakko Huhka haki sitä. Mutta oli sellaisia alhaisia luonteita naapuristossa, että Huhkan paperit hylättiin ja annettiin virka epäpätevän hoitoon. Tässäkin kummitteli Bobrikovin tuomio epäluotettavuudesta ...

Kaikkina näinä pitkinä koettelemusten vuosina sai kokea kovaa myöskin valoisin toivein opettajan rouvaksi vihkiytynyt Iida-rouva. Kysyi aikalailla sisua kaupunkilaisoloihin tottuneelta rouvalta mukautua maalaisemännän velvollisuuksiin. Oli perehdyttävä karjan hoitoon lehmän lypsytaidosta alkaen, oli opittava sianhoidon salaisuudet, oli saatava lampaat menestymään ja kanat munimaan. Kaikille näille täytyi varata talvikauden ravinto niityiltä ja pelloilta. Koska omasta takaa ei ollut hevosta eikä auraa, täytyi käyttää kaikessa työssä palkkatyövoimaa. Eikä sekään ilmaista, vaikka saattoikin turvautua sukulaisten apuun.

Lapset kasvoivat kouluikään. Niiden huolto lisäsi sitä lukemattomien tehtävien määrää, mikä emännän osalla vuodesta toiseen oli. Iida-rouvan kunniaksi on sanottava, että hän suoriutui kaikesta melkoisella menestyksellä. Hänen lehmänsä olivat kylän muhkeimpia, hänen lampaansa hyvävillaisia ja niin hän todisti kaikella puuhailullansa, että kaupunkilaisestakin saattaa tulla maalaisemäntä. Mutta kun perheen päällä ei ollut vakinaista tuloa eikä tointa, oli elämä suurimmaksi osaksi epävakaisuuden leimaamaa.

Paikkakunnan sijainti miljoonakaupungin äärellä, matkaa sinne oli vain nipinnapin 2 peninkulmaa, edellytti maataloustuotteiden markkinoimista kulutukseen tuoreina. Niinpä kyläläisten keskuudessa löytyikin yrittäjiä, jotka toimittivat sekä omat että naapurienkin tuotteet kaupunkiin. Paluumatkalla he toivat taas täältä tekemänsä ostokset kotiin. Itse entisenä kaupunkilaisena osasi Iida-rouva antaa hyviä neuvoja näille kaupungissa kävijöille, kun hevosettomana itse ei pystynyt osallistumaan näihin puuhiin.

— — —

Kotitienoille asetuttuaan Jaakko Huhka ei suinkaan unohtanut nuorison parissa sitä aatteellista työtä, mikä hänet oli suistanut Suomessaoloaikana vallanpitäjien vainolai-

suuteen. Kaikessa hiljaisuudessa hän vaikutti kotiseudun nuorison parissa. Toimi kuoronjohtajana, opasti näytelmien esityksessä ja muussa sellaisessa toiminnassa, mikä oli virallisesti kiellettyä.

Näin jatkui aina vallankumoukseen saakka 1917. Vasta tällöin tsaarivallan puristuksen ja vainotoimenpiteiden lakattua tuli aika, jolloin Jaakko Huhkan kyvyt ja tiedot sekä taidot havaittiin tarpeellisiksi ja käyttökelpoisiksi.

Hänet valittiin kunnan valistusjaoston johtajaksi, kotikylään perustetun kansakoulun opettajaksi ja erilaisiin muihinkin kunnan sekä seurakunnan luottamustehtäviin. Yli 60 ikävuodestaan huolimatta Huhka uurasti aamusta iltaan yhteisten asioiden parissa suunnitellen ja järjestellen tehtäviä, joiden johto oli uskottu hänelle.

Näin jatkui aina toiseen eli lokakuun vallankumoukseen saakka ja kotvan aikaa sen jälkeenkin. Idealistin ansiot tunnustettiin ja hänen annettiin ahertaa edelleen. Mutta ennenpitkää ilmeni, että uudet poliittiset suuntaukset ja itsenäisesti ajattelevan kansallismielisen idealistin aatemaailma eivät sopeutuneet yhteen. Seurauksena olivat monenlaiset henkilökohtaiset kärsimykset. Bolshevistinen ideologia koitui vihdoin Jaakko Huhkan odottamattomaksi menehtymiseksi.

Rääpyvän multiin hänet toimittivat silloin vielä paikkakunnalla olleet harvalukuiset naapurit ja ystävät.

A. Iho.

Päivät kuluvat

Rovasti Aleksanteri Vehniäinen täyttää 90 vuotta tämän helmikuun 28 päivänä Jyväskylässä. Hän oli Inkerissä Kupanitsan seurakunnan kirkkoherrana vv. 1898—1919, minkä jälkeen olosuhteitten siellä muututtua siirtyi Suomeen. Täällä hän toimi vasta perustetun Vahvialan seurakunnan kirkkoherrana eläkkeelle siirtymiseensä asti, koettuaan välillä toistamiseen sotien aiheuttamat evakkomatkojen rasitukset. Lehtemme tahtoo yhtyä moniin lukuisiin onnittelijoihin tänä suurena merkkipäivänä!

70 vuotta täyttää tämän kuun 27 päivänä Gävlessä Ruotsissa Tuutarin Pajulasta kotoisin oleva Inkerin siirtolainen Aatami Vainikka. Monien muiden mukana merkkipäiväänsä läntisessä naapurimaassamme viettävä vanhus joutui sotatapahtumien seurauksena perheineen jättämään kotinsa ja synnyinseutunsa ja siirtymään pakolaisen vaivalloiselle taipaleelle, päätyen Suomeen. Täältä hän muutti myöhemmin Ruotsiin, missä työskenteli teollisuuden palveluksessa kunnes siirtyi Ruotsin lakien suomien mahdollisuuksien edellytysten mukaisesti eläkkeelle.

Monelle tämän lehden lukijoille merkkipäiväänsä viettävä kansanrunoilija Aatami Vainikka on tuttu kirjallisten tuotteittensa välityksellä. Lehdellämme on ilo lukea tämä ahkera kirjoittaja vakinaiseen avuslajakuntaansa. Yhdymme onnitteluihin.

60 Vuotta täyttää ensi tiistaina Porvoon maalaiskunnan Sikilässä opettaja Reino Vesikko. Hän syntyi Inkerissä Skuoritsan Sokkalassa opettajan poikana. Valmistui opettajaksi Kolppanan seminaarin viimeisessä eli XV kurssissa Helsingissä 1920 ja sai pätevyyden kansakoulunopettajan virkaan Suomessa Jyväskylän seminaarista. Toimi opettajana talvisotaan asti Valkjärven Nurmijärvellä. Sittemmin evakkomatkojen jälkeen Eurajoella ja nykyisin edellä mainitussa koulussa.

Opettajatehtävänsä ohella hän on osallistunut moninaisiin aatteellisiin rientoihin ja harjoittanut maanviljelystä omistamallaan tilalla Valkjärvellä. Yhdymme onnittelijoihin!

Inkerin seurakuntatyön alkamisen muistotilaisuuden järjestäminen

Tämän kuun 9 p:nä kokoontui Helsingissä Nuorten Naisten Kristillisen yhdistyksen huoneistossa Suomen kirkon. Inkerissä toimineitten pappien, Inkeriläisten yhdistyksen ja sen alaosastojen edustajia yhteiseen neuvotteluun Inkerin seurakuntatyön alkamisen muistotilaisuuden järjestämiseksi lähiaikoina. koska seurakuntatyön alkamisesta Inkerissä tulee kuluneeksi 350 vuotta ja vanhimmat seurakunnat täyttävät jo sen ja useimmat 300 vuotta.

Tässä neuvottelukokouksessa olivat kaikki yksimielisiä tällaisen muistotilaisuuden järjestämisen asiallisuudesta. Valittiinkin asian hoitamista varten toimikunta, jonka tehtäväksi jäi lopullisen ajan ja sopivan paikan määrääminen sekä ohjelman järjestäminen.

Toimikunnan jäseniksi valittiin: rovasti A. Kajanti puheenjohtajana, kirkkoherra M. Vironmäki varapuheenjohtajana, ammattikoulun johtaja A. Kekki sihteerinä, maanviljelijä M. Kukkonen rahastonhoitajana sekä jäseninä rovasti J. Jääskeläinen, kirkkoherra A. Aavikko, kapteeni J. Tirranen, insinööri J. A. Savolainen, rouva K. Liesmaa, rehtori H. Mylläri, tarkastaja Y. Räikkönen, opettajat A. Metiäinen ja H. Raski.

Toimikunta sai myös tehtäväkseen selvitellä mahdollisuuksia erikoisen Inkerin kirkon sekä siellä suoritetun seurakuntatyön ja vainajain muistomerkin pystyttämiseksi.

Yleisenä toivomuksena esitettiin myös, että tämä muistotilaisuus järjestettäisiin kesällä, koska silloin kesälomien aikoihin voivat useimmat järjestää matkansa ja etenkin Ruotsissa asuvat voisivat suuremmalla joukolla osallistua tähän tilaisuuteen.

Helsingin ja ympäristön inkeriläisten

K I R K K O P Y H Ä Ä

vietetään I rukouspäivänä helmikuun 22 pnä 1959.

Ohjemassa: jumalanpalvelus klo 13 (huom. aika) Helsingin Mikael Agricolan kirkossa ja välittömästi sen jälkeen kirkkokahvit ja seurustelutilaisuus kirkon vieressä olevassa seurakuntasalissa. Ohjelman suorittajina: pastori Eero Saarinen, khra Matti Vironmäki, kapteeni J. Tirranen. johtaja Antti Kekki ym. Tervetuloa joukolla, vanhat ja nuoret!

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575.

Helsingin konttori: Auroranrankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja A a p p o M e t i ä i n e n.
Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1 vuos.	300:—
	1/2 "	200:—
Ulkomailla vastaav.		600:—
		300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA
inkeriläisten Viesti

N:o 3 — Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN — 14. 3. 1959

Suomen suku

Vuosituhansia sitten asui Itä-Euroopan itä- ja keskiosissa alkuperäinen Suomen heimo, josta aikojen kuluessa haarautui monta kansaa. Ensin se jakautui kahteen haaraan, ugrilaiseen ja suomalaiseen. Edellisestä erosivat unkarilaiset, jotka kulkivat kaakkoon, Keski-Eurooppaa kohti, sekä ostjakit ja vogulit, jotka joutuivat koilliseen Uralvuorten itäpuolelle Siperiaan. Suomalaisesta ryhmästä muodostui myös monta kansaa: votjakit, syrjäänit, tsheremissit, mordvalaiset ja kanta- eli yhteissuomaiset, joista kaksi viimeksimainittua asui kauimmin yhdessä. Mordvalaisista erottuaan kantasuomalaiset siirtyivät lännemmäksi, Laatokan. Suomenlahden ja Väinäjoen välillä oleviin seutuihin. Täällä asueessaan he joutuivat liettualaisten ja germaanien naapureiksi, joiden olot olivat paljon kehittyneemmät kuin heidän omansa. Yhteys. mikä syntyi näiden kansojen välille, vaikutti kehittävästi myös heihin.

Näillä seuduilla tämä kantasuomalainen kansa asui monia vuosisatoja. Mutta ainakin jo 4:nnellä vuosisadalla ajanlaskumme alusta se rupesi jakautumaan eri tahoille. Kaiketi jonkin kansainvaelluksen tapaisen ilmiön pakottamana. Kuurilaiset, liiviläiset ja virolaiset jäivät Suomenlahden eteläpuolella oleville rantamille. Vepsäläiset ottivat asuinpaikakseen Syvärin ja Valkeajärven seudut ja vatjalaiset asettuivat Narvajoen ja Mustajoen väliselle, Inkerinmaata laajemmalle alueelle. Karjalaiset laajensivat alaansa Laatokan pohjoispuolelle ja sieltä aina Äänisjärvelle ja Vienanmereen saakka. Varsinais-suomalaiset ja hämäläiset siirtyivät meren yli Suomenlahden pohjoispuolelle ja ottivat haltuunsa Lounais- ja Länsi-Suomen, edeten sisämaahan päin.

Nämä suuret muutot tapahtuivat vähitellen, pitkän ajan kuluessa, sillä vasta vuoden 800:n vaiheilla niiden arvellaan päättyneen. Ainoastaan Suomen eteläinen osa Koke-

mäenjokeen, Pyhäjärveen, Päijänteen ja Saimaan vesistöihin asti sekä Pohjanmaan rannikko joutuivat kantasuomalaisten haltuun.

On kummallista, että monilukuinen Suomen heimo, joka oli pitänyt hallussaan myöhemmän Venäjän aluetta, hajaantui näin pieniin heimoihin ja kansoihin, kun sen sijaan niiden uusiksi naapureiksi tulleet ruotsalaiset, saksalaiset ja venäläiset kulkivat päin vastoin yhdistymistä kohti. Seurauksena olikin ajan mittaan suomalaisheimojen joutuminen näiden mahtavien vieraiden kansallisuuksien vaikutusvattaan ja topulta niiden täydelliseen vallanalaisuuteen. Kansallisesti sorrettaviksi ja monessa tapauksessa hävitettäviksi. Joutuivatpa vielä vieraan vallan mukana tämän etujen hyväksi taistelemaan toisiaankin vastaan sodissa, joita käytiin valtiollisista ja osittain uskonnollisistakin syistä usean vuosisadan ajan. Vasta vuosituhatta myöhemmin alkavat elinvoimaisimmat Suomen heimot lähetä toisiaan, kulkeakseen suurta kansallisvaltiota kohti Silloinkin vielä osittain toisiaan vastaan taistellen.

Tämä suomalais-ugrilaisen suvun hajaantuminen kävi sille kohtalokkaaksi, kuten edellä jo on mainittu. Asuma-alue muodostui laajaksi ja hajanaiseksi. Todellisuudessahan se ei sitä ollut, mutta kasvanut Venäjän mahti, minkä vaikutuspiiriin suuri osa sukulaiskansoistamme jäi, on sen tehnyt sellaiseksi. Muodostuivat luonnottomat rajat, mitkä silpoivat suomalaisten asuma-alueet.

Historia on antanut kovia kokeneille lemmikkikansoilleen suuria etsikkoaikoja, jolloin nämä ovat saaneet valmentua ja selvittää välinsä sortajiensa kanssa, mutta suomalais-ugrilaisille ei vielä ole tällaista mahdollisuutta ilmaantunut, joskin joskus on ollut toiveita sellaisesta.

Viime vuosikymmenien tapahtumat eivät ole olleet suopeita suomensukuisille kansoille. Niiden asuma-alueiden hajainaisuus ja olosuhteet, joissa ne elivät, ovat saaneet aikaan sen, että lukumääräisesti ollaan jääty liian pieniksi. Todetaksemme paljonko "meitä" on, ei ole helppo tehtävä. Käytettävissämme on vain vanhentunut tilasto, vuodelta 1935 teoksesta "Suomen suvun tiet". Kun tämä lienee kuitenkin ainoa tarkka yhteenveto suomalais-ugrilaisten kansojen luvusta runsaan kahden vuosikymmenen takaa, joskin näihin numeroihin on monin kohdin tullut huomattaviakin muutoksia, lienee niillä sitti oma mielenkiintonsa.

Itämeren suomalaisia oli tällöin yhteensä 5.475.000, jakautuen seuraavasti: Suomessa 3.110,000 (nykyisin runsaasti yli 4 miljoonaa), inkeriläisiä Itä-Karjalassa ja Venäjän alueella 25,000, Inkerissä 125,000, ulkosuomalaisia Aunuksessa ja muualla 417.000, itäkarjalaisia 120.000. Novgorodin ym. karjalaisia 10.000. Tverin karjalaisia 150.000, länsipohjalaisia 15.000, virolaisia Virossa 1.150.000 Venäjällä 200.000 ja muualla 50.000, vepsäläisiä Vepsässä ym. 50.000, inkeroisia (inkerikkoja) In-

kerissä ym. 15.000, vatjalaisia Inkerissä 700 ja liiviläisiä Latviassa ym. 2.300.

Volgan suomalaisia oli 2.130.000, joista tsheremissejä 500.000 ja mordvalaisia 1.630.000.

Fermiläisiä oli 1.085.000, joista syrjäänejä 485.000 ja ostjakkeja 600.000.

Ugrilaisia oll 12.031.000, joista unkarilaisia 12.000.000, ostjakkeja 25.000 ja voguleja 6.000.

Arktisia sukukansoja oli 43.000, joista lappalaisia 30.000 ja samojedeja 13.000.

Suomensukuisia kansoja oli siis noin neljännesvuosisata sitten yhteensä 20.704.000 henkeä.

Paljonko on nyt ja missä, minkälaisissa oloissa ja olosuhteissa monet heistä elävät, olisi mielenkiintoista tietää!

JOS JOKU TAHTOO

Pietari nuhteli Jeesusta: "Jumala varjelkoon, se ei saa tapahtua sinulle. Pietarilla ei ollut vielä silloin ymmärrystä vehnänjyvän tiestä, Kristuksen ja hänen seuraajiensa kärsimystiestä. Siksi hän saattoi sanoa näin tyhmästi. Samasta syystä täytyi Jeesuksen vastata hänelle ankarasti: "Väisty taakseni saatana, sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä mikä on ihmisten.

Kumpaa me ajattelemme? Sitäkö mikä on Jumalan? Vai sitäkö mikä on ihmisten? Ja millainen on se, mikä on Jumalan? Jeesus selittää sen seuraavissa jakeissa: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua", Jumalan Pojan tiehen täällä alhaalla kuului erottamattomana risti. Jokaisen, joka tahtoo seurata häntä, on myös otettava ristinsä. Tässä on kysymyksessä tahdonratkaisumme. Ensin: tahdommeko häntä seurata? Ja sitten: tahdommeko kantaa ristimme? Nämä kuuluvat yhteen. Emme voi toisella jalalla seurata Jeesusta ja toisella potkaista kumoon ristiä, jonka hän on antanut kannettavaksemme. Tähän tahdonratkaisuun kuuluu itsensä kieltäminen, luopuminen oman päänsä pitämisestä. Siihen kuuluu myös sydämestä lähtevä rukous: Tapahtukoon Sinun tahtosi! Rukoillessamme koneellisesti Herran rukousta emme ehkä ole hetkeäkään ajatelleet luopua omista tahtomisistamme juuri missään asiassa. Päinvastoin on tuntunut tärkeältä, että minun tahtoni täytyisi tapahtua ainakin pahimmilta näyttävissä asioissa. Sokea kuvittelee, että asiat sujuvat hyvin, kun ne sujuvat mukavasti ilman kitkaa tai hankausta miltään taholta. Mutta Jeesus sanoo: "Joka tahtoo pelastaa sielunsa, hän on sen kadottava." Kristuksen koulussa kadotan sieluni, se on: luovun omista tahtomisistani. Otan vain sen, minkä hän antaa minulle. Luovun omasta mukavuudestani. Tuskinpa elämän mukavuus on useinkaan lähentänyt ihmistä Jumalaan. Epämukavuus sen on pikemminkin saanut aikaan. Ei kristitty voita sieluja Kristukselle istuskellen mukavasti lepotuolissaan. Hänen täytyy lähteä näkemään vaivaa. Hänen täytyy olla valmis kärsimään ja palvelemaan.

Ristiä voi kantaa myös pakosta, kun ei pääse pois sen alta. Sitä voi kantaa tyytymättömänä nuristen, jopa katkerasti kiroten. Ihmisen oma tahto kapinoi tällöin Jumalan tahtoa vastaan. Jumalan kiitos, jos tällainen kapinaviikko elämässämme jää vain tilapäiseksi lankeemuksen ajaksi, ettemme jää paatumaan kuormamme alla. Kun Jumala antaa kannettavaksemme ristin, on sen tarkoituksena lähentää meitä suureen ristinkantajaan Kristukseen. Vasta ristin alla opimme tuntemaan, mitä laatua olemme. Elämän vaikeuksissa pursuaa sisimmästämme esille koko vastahankaisuus, jolla inhi-

millinen luontomme pyrkii vastustamaan Jumalan tahdon tietä. Tulee hetki, jolloin on pakko huudahtaa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista!" Mutta silloin olemme myös saapuneet hetkeen, jolloin apua anova katseemme kääntyy kärsivään, puolestamme rukoilevaan Kristukseen. Häneen katsomalla saamme rauhan- ja voiman oman ristimme kantamiseen.

Kun rukoilemme, sanommeko Pietarin tavoin: Jumala varjelkoon, ettei minulle ja omilleni tulisi minkäänlaisia kärsimyksiä. Tämä on kyllä saatanalle mieluisa rukous. Mutta kun Jeesus lähestyy ihmistä, sanoo hän: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua".

Tänä hetkenä hän kysyy meiltä, onko joukossamme joku, joka tahtoo. —

P. Raski.

Muistilokeroist

Mie käin potatin kaivos. Se ol sillo vielä sen tsaarivalla aikan. Sillo ko mieki oli vielä siel Pohjois-Inkeris, läks meije kyläst Laakko Jussi eukkoose kans Kelttue potati kaivuo. Enkös mie, ko se ol miul utta, ja ko omat potatit kerkes emo ja siskoin jo kaivua, ni mieпä läksin kaikes uteljaisuuves kans. Saiha siint viel rahaaki. Eikä rahi sorjuuvest, koha vaa lähtöö. Ja niinhä myös errään sunnuntain oltii Riäpyvän kirkkomiäel, vaik Kelttoo ol tarkoitus männä.

Sieltä ne riäpyvöist sit käivät hakemas kartofeli kaivajii. Keltos nääs sanottii kartofelii potatiks, a Riäpyvät kartofelloiks niinko meilkii. Sillo ei olt viel konneita niinko nyt, vaa ne ol käsin kaivettava kuokan kans. Meitä siint otettii kuus henkee sammaa talloo Rosmittala kyllää. Meist ennestää ol olt sii samas talos Mäkise tyttö Sohvolast. Lisäks ol sit se Laakko Jussi eukonee, eräs virolaissyntine tyttö V. M., Maija-Liisa Metsäpirti Joentaakyläst ja mie.

Siit ko myö mäntii siihe talloo, meit käskettii saunaa. Ei kylpemää, vaa asumaa. Miul juolaht mielee, jot jokapaikas sitä pittääki olla ja viel vapaaehtoisest lähtii. Mut äläs huoli, tupa lämmitettii ja ruoka valmistettii ja myö piästii saunast pois.

Mie ko olin poikamies, miut haettii kylän nuorten parrii. Heijä olopaikkanaa ol sauna. Näin se käi, jot meist tul saunan asukkei. Mut eihä myö siel saunas ain oltu. Kylän tytöt nukkuit kesäisin sertakal (sertakka = vinnikamari). Se ol vast metkaa hommaa, tavata tyttölöi. Sinn piäs ilman suurtakaa vaivaa. Heitti vua hiekal ikkunaa, ni asja ol selvä. Tyttö tul avvaamaa oven auk ja koko poikajoukko män kurasine kenkineen sissää. Kyl mie aattelin et mitä tiä tälläne tapa oikein on. Mut sehä selvis itsestiä. Ei oltu kauan aikaa siel. Jos tyttö suostu ja halus kenet pojist jättää kanssaase sertakal, ol asja selvä. Valittu sai jäähhä ja toiset lähtiit pois tyytyin ossaasa.

Mut kuka män varkain tytöl ja jos tyttö lask, ol hiä omas tai vieraast kyläst, seurauksen ol sakin hiuvutus. Ja se ei tuntut mukavalt. Näin kerrottii. Oliskoha tiä kerrottu sil varjol jot mie oisin kelvant jolleki hein kylän tytöl, en suat tietää.

Mut se kartofelin kaivu. Sitä nous paljo. Siinki talos ol pantu maaha neljä tesettiinaa. Yks mies ajo koko päivän hevosel säkkilöi kottii. Sato ol hyvä ja Pietarii män hyvin kaupaks. Mut mie sain tarpeeksein siint hommast kahes viikos. Kottii läksin ja piäsin siint seikkalihalust.

Pelkäsi jo jos rupee näkemää unis-

ki kartofelii. Talos piettii hyvin. Ruokaki ol vaihtelevaa: murkinaks munnii, lounaaks lohkoo, iltaseks kartofelii.

Mie läksin eikä sen jälkee olla sen poruka kans yhtee piästy. Maija-Liisan ja virolaissyntyisen tytön tapasin tiäl Suomes. Kun olin sotaviäjes, ni siel ol se virolaine tyttö. Mie piäsin lomal ja Maija-Liisa laittoi kirjeen sil virolaistytöl. Mut mie en olt talost varma ja oli epätietoinen sopisko sin mennä. Lähetin kortteertalon koulutyttöö myöten sanan. Koulus ol sen virolaistytön sisko. Erään iltan tul tyttö ko tulki kirjettä hakemaa. Ja niin näin tuttavan, kanssain Rosmittalas kartofelloi kaivamas olleen tuttavan tytön. Niin myö sit lähettii kahe keske viemää sitä kirjettä. Mut Rosmittallaa kartofeli kaivuu ei ennää luvattu männä.

P. Kuupponen.

Tampereen paikallisosaston

RAAMATTUKERHO

järjestää hengellisen kokouksen Tampereella Kalevan seurakuntatalon alasalissa maalisk. 30. päivänä (II Pääsiäispäivänä) klo 14.00.

Ohjelma tulee olemaan arvokas ja runsas. Puheita, yksinlaulua, yhteislaulua, lausuntaa, todistuksia. Avustajiksi ovat lupautuneet pastori E. Kiviranta Kalevan seurakunnasta, soitonopettaja T. Huoponen Helsingistä ym. Kerholaiset järjestävät kahvitarjoilun.

Tervetuloa joukolla tähän yhteiseen hengelliseen tilaisuuteemme, virkistymään Pääsiäissanoman ja muunkin Sanan ääressä.

Parempi on kuulla viisaan nuhdetta kuin olla kuulemassa tyhmän naurua.

Saarn. 7: 6.

"Kullanajosta" Keltossa

Viestin viime numerossa oli otsikossa mainitusta asiasta pieni kirjoitus, joka oli muuten hyvä, mutta sisälsi erään asiallisen virheen. Kirjoituksessa mainittiin, että "kultatynnyrissä" kuljetettiin Pietariin mennessä perunoita kauppaa varten. Tämä lienee ollut hyvin harvinainen tapaus, koska ajo tapahtui yön aikana, jolloin kaupat ja ravintolat, joihin perunoita kaupattiin, olivat kiinni. Kertojan muisti on lipsahtanut tällä kohdalla vähän harhaan. Kelttolaiset ajoivat pelloilleen Pietarista myöskin runsaasti hevosen lantaa "tuajetta", jota maanviljelijät pitivät yleensä parempana kuin "kultaa". "Tuajetta ajettiin talvella reslareessä" ja matkalle lähdettiin klo 1—3 aikaan yöllä ja tällöin useasti pantiin rekeen 8—10 säkkiä perunoita, jotka aamulla myytiin torilla tai kauppoihin. Tämän jälkeen ajettiin tiettyyn paikkaan, jossa oli hevostallit, ja siellä pantiin rekeen kuorma palavaa hevosen lantaa, joka sitten ajettiin kotona pellolle lantapattereihin tai huolellisesti laitettuihin kasoihin. Koska lantakuormalla oli ajettava päivällä kaupungin kaduilla, se oli tehtävä taidolla ja peitettävä joka sivulta "rokoskoilla", joiden päälle kuorman pituussuuntaan laitettiin presentti eli pressu. Kuorman muodosta voitiin arvostella sitä, kuinka "louhkapoika" tekijä oli ja kuorman päällä oli mukavaa ja lämmintä loikoilla kotimatkalla. Tämä oli se tapa, jossa suoritettiin "yhel tiel kaks asjaa". "Kulta" ja "tuaje" olivat ne voimanlähteet, joista Kelton pellot kasvoivat runsaita perunasatoja ja kohottivat viljelijä-talonpoikia vaurauteen ja hyvinvointiin.

Toinen kelttolainen.

TYÖSARALTA

INKERILÄISTEN YHDISTYS ry:n vuosikokous pidettiin Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa maaliskuun 8 pnä. Tilaisuuteen oli saapunut runsaasti osanottajia. Kun oli laulettu yhteisesti hengellinen laulu Oi Kuningasten kuningas tarkastaja Yrjö Räikkösen säestäessä pianolla, kokouksen avauspuheessa yhdistyksen puheenjohtaja kapt. Juho Tirranen loi katsauksen kuluneeseen toimintavuoteen sekä menneisiin aikoihin. Yhdistyksen toiminta on jatkunut jo neljä vuosikymmentä, totesi puhuja, joskin alkupuolella eri nimisen järjestön puitteissa. Samalla puhuja hahmotteli vastaista työtä, millä on oma, tärkeä merkityksensä niin järjestön jäsenten kuin yleiseltä kansalliselta kannaltakin katsottuna. Toimintaa on näin ollen jatkettava edelleen voimaperäisesti.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin pätäoimittaja A. Metiäinen ja sihteeriksi joht. Antti Kekki. Pöytäkirjan tarkistajiksi valittiin konttoripäällikkö J. Vesa ja ins. J. A. Savolainen.

Kun oli todettu kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus, esitettiin vuosi- ja tilikertomus tilintarkastajien lausuntoineen. Kumpikin kertomus hyväksyttiin. tilinpäätös vahvistettiin ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus.

Johtokunnan jäsenille päätettiin entisen tavan mukaisesti suorittaa todelliset matkakulut kokouspäiviltä, mutta korvausta tai palkkiota ei makseta. Jäsenmaksun suuruudeksi hyväksyttiin 300 mk. Erovuoroiset johtokunnan varsinaiset jäsenet joht. Antti Kekki, reht. Heikki Mylläri ja op. Herman Raski valittiin yksimielisesti uudelleen ja eroa pyytäneen varajäsenen konttorip. Juho Vesan tilalle valittiin Aatami Junninen. Tilintarkastajiksi valittiin kauppaneuvos Oskar Rokkanen ja konttorip. Juho Vesa, varatilintarkastajaksi op. Antti Huurto.

Vahvistettiin alkaneen vuoden toimintasuunnitelma sekä talousarvio. Vuosikokouksen paikaksi hyväksyttiin yksimielisesti edelleen Helsinki. Kokous- ym. yhdistyksen toimintaa koskevat ilmoitukset päätettiin ykslmielisesti julkaista omassa äänenkannattajassa, Inkeriläisten Viestissä.

Sääntömääräisten asioiden jälkeen kuultiin eräitä toimintaan liittyviä selostuksia. Päätoimittaja A. Metiäinen käsitteli puheenvuorossaan Viestin julkaisemiseen liittyviä tehtäviä ja toimenpiteitä. Johtaja A. Kekki selosti Inkerin seurakuntatyön muistojuhlan järjestämistä sekä ensi kesän tavanmukaisen juhlan viettosuunnitelmia. Juhla pidetään nyt Turussa heinäkuun 4—5 päivinä. Kirkollisen muistojuhlan järjestelytehtävät on annettu toimikunnan hoidettavaksi. Tämän suurimerkityksellisen tilaisuuden järjestämiseen toivotaan saatavan myös Suomen virallisen kirkon tukea. Maanv. Matti Kukkonen selosti Ruotsissa olevien inkeriläisten alulle paneman rovasti J. S. Laurikkalan muistokiven hankkimiseen liittyviä seikkoja. Kaikki esitykset todettiin asiallisiksi ja kehoitettiin johtokuntaa ja asetettuja toimikuntia hoitamaan niitä edelleen menestykselliseen päätökseen.

Lopuksi maisteri Hellin Suominen esitelmöi Inkeristä ja inkeriläisistä todeten, että Inkerin alkuperäiset asukkaat ovat olleet Suomen sukuun kuuluvia eri heimoja, vaikkakin sittemmin menettivät itsenäisyytensä ja joutuivat venäläisten luoman suurvallan alaisuuteen. Inkerin suomalaistamisen ja väestön evankelisluterilaisen kirkon piiriin saattamisen hyväksi tehtiin voimakasta työtä 1600- ja 1700-luvuilla, jolloin Inkeri kuului valtiollisesti Suomi—Ruotsin yhteyteen. Silloin

Inkeri pääsi länsimaisen sivistyspiirin vaikutuksen alaisuuteen.

Mielenkiintoista esitystä seurasival vilkkaat suosionosoitukset. Kokous päättyi yhteisesti laulettuun Työ Suomen hyväks uhratkaamme.

Välittömästi Inkeriläisten Yhdistys ry:n vuosikokouksen jälkeen piti johtokunta kokouksensa. Monivuotisen puheenjohtajan kapt. Juho Tirrasen pyydettyä vapautusta tehtävästään valittiin johtokunnan puheenjohtajaksi v. 1959 ins. J. A. Savolainen. Varapuheenjohtajaksi valittiin edelleen päätoimittaja Aappo Metiäinen, sihteeriksi niinikään edelleen johtaja Antti Kekki ja rahastonhoitajaksi myös entinen mv. Matti Kukkonen. Johtokunnan työvaliokunnan muodostavat puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri, rahastonhoitaja, ja kapt. Juho Tirranen.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTON

järjestämä ohjelmallinen yhdessäolotilaisuus oli maalisk. 1 päivänä Kalevan seurakuntatalolla. Paljon ystäviä oli saapunut seuraamaan runsasta ja monipuolista ohjelmaa tähän jo vakiintuneeseen kokouspaikkaamme.

Aluksi lauletun virren jälkeen puhui Juho Putrolainen, tulkiten yhteisen ilomme siitä, että jälleen olimme saaneet tulla yhteen, ja lausuen kokoontuneen joukon tervetulleeksi. Neiti Anni Pukki lausui muutamia kansanrunoja, jotka oli vuosikymmeniä sitten kirjoitettu muistiin Toksovasta. Tampereen asemapäällikkö Tapaninen oli pääpuhujana tilaisuudessamme. Hän, lämminhenkinen heimoystävä, kertoi nuoruusvuosiensa aikaisen ylioppilasnuorison suorittamasta heimotyöstä ja heimorakkaudesta.

Välillä laulettujen yhteislaulujen ja emäntien tarjoaman mainion kahvin virkistäminä jatkettiin ohjelmaa, jolloin katseltiin kauniita värillisiä rainakuvia raamatullisista aiheista ja kuultiin niihin liittyvät selostukset.

Vapaan sanan vuorolla eräs sisar lauloi kauniin hengellisen laulun ja Mikko Kolomainen sekä Y. Räikkönen esittivät hauskoja murrejuttuja "omal inkerin kieleel". Aika kului nopeasti ja tilaisuuden päättäjäisiksi puhui Y. Räikkönen Paavo Jaakkimaisen johtaessa loppurukouksen ja lopuksi veisattiin vielä voimakkaasti kiitosvirsi kaiken hyvän Antajalle.

"yr"

Virkistävä juhlapäivä

Helsingin ja ympäristön inkeriläisillä oli kirkkopyhä I rukouspäivänä helmikuun 22. päivänä. Ohjelma alkoi jumalanpalveluksella Mikael Agricolan kirkossa, minkä jälkeen juotiin kirkkokahvit ja pidettiin päivätilaisuus kirkon vieressä sijaitsevassa seurakuntasalissa. Juhlakutsua oli noudatettu harvinaisen runsaslukuisesti. Noin neljänsadan kirkkovieraan joukossa oli muutamia inkeriläisiä kauempaakin, jopa Keski-Suomesta asti. Lämminhenkisen päiväsaarnan piti pastori Eero Saarinen, joka myös puhui päivätilaisuudessa. Hän kertoili havainnoistaan, joita oli tehnyt Ruotsissa olevien inkeriläisten keskuudessa liikkuessaan. Puhuja mainitsi mm., että Ruotsissa inkeriläisten seurakuntaharrastukset ovat todella esimerkillisiä. Eräälläkin seudulla, jossa on kaikkiaan n. 600 henkeä inkeriläisiä, käy heitä säännöllisesti jumalanpalveluksissaan n. 400.

Kirkkokahvin jälkeen päivätilaisuudessa, jossa kuten jumalanpalveluksessakin herätti huomiota erityisen voimakas virren veisuu, puhui aluksi Johanneksen seurakunnan kirkkoherra, teol.tri Erkki Kurki-Suonio. Hänen sanoistaan huokui lämmin heimorakkaus ja sydämellinen paimenen mieli,

joka suree hajallelyötyjä lampaita. Puhuja mainitsi tuntevansa sisäistä pakkoa rukoilla kärsivien inkeriläisten puolesta. Esirukouksin Inkerin asioita ajamaan kehoitteli myöskin maanviljelijä Matti Kukkonen, joka voimakashenkisessä puheessaan viittasi erään Inkeristä saapuneen kirjeen sanoihin: rukoilkaa meidän puolestamme.

Ohjelmassa oli vielä johtaja Antti Kekin puhe, jossa hän selosteli käyntiään syntymäseudulla. Siellä olivat eräät kyynelin kyselleet, milloin voisi olla jälleen mahdollista saada kirkko takaisin kirkoksi. Vielä puhui pastori Leo Arhinmäki, joka on toiminut Tukholman suomalaisen seurakunnan pastorina ja joutunut siellä tapaamaan kovia kohtaloita kokeneita heimolaisiamme. Juhlan loppupuheen piti kirkkoherra Matti Vironmäki, joka myös toimitti jumalanpalveluksen liturgian.

Tyytyväisin mielin väki hajaantui. "Olemme kymmenen vuotta nuorempia", sanoivat eräätkin kaempaa tulleet. "Järjestäkää tällaisia hengellisiä tilaisuuksia useammin, sillä näitä kaipaamme", tuumivat toiset. Näitä toivomuksia koetetaan luonnollisesti toteuttaa mahdollisimman usein.

MaVi.

Leikillisistä haukkumanimistä

joita eräitten seurakuntalaisten tai kylien asukkaat saivat naapuriseurakuntalaisilta. Näitä köllinimiä annettiin hyvin erilaisista syistä ja joskus ehkä syyttäkin. Niissä oli usein huumoria mukana, mikä lievensi sanojen merkitystä. Luettelen muutamia ja toivon lukijan lisäävän tätä luetteloa ja kirjoittavan lehdellemme selostuksia minkä vuoksi mikin köllinimi oli annettu.

Tuutarilaiset olivat kissankeittäjiä, skuoritsalaiset — naurisvatsoja, Saamostin kyläläiset — mutakäpäläisiä, Rönölän kyläläiset — sikoja, lyysmäkeläiset — tipuja, venjokilaiset — häränhännänkiertäjiä, Kattilaisten kylää haukuttiin "Tuskalaksi", hietamäkeliset olivat piirakanampujia, reisinäiset — sievoilopotlaisii, Iiskinän asukkaat (Skuoritsa) — vanniloi, Pien-Taitsan asukkaat — Galilean kansalaisia, ruussivalaiset (Venjoki) — Pusironajajia, tyröläiset — ruumiinpuottajia, rääpyväläiset — rokkii, kelttolaiset — kotsanoi, Sakoskoisillle sanottiin — "milloin mänettä tihkuu pakkoo Hatsinaan", Ontrovalaisia (Skuoritsa) sanottiin paksusäärisiksi tai tiikinpolttajiksi.

Liitän tähän S. Paulaharjun kirjoituksessa "Kotiseutu 1914" mainitut Inkerissä käytetyt köllinimet. Liissiläiset oli ristitty kukon upottajiksi tai papin hirttäjiksi ja spankkovalaiset — ruumiin rappaajiksi. Liissilän hallikkaisia oli haukuttu pimiän pelkääjiksi, hovimäkeläisiä — korentomäkeläisiksi, Kaipalan kyläläisiä — vasikan pelkääjiksi ja uljanalaisia — vasikan ampujiksi. Spankkovan Uudenkylän eläjiä sanottiin kuuntervaajiksi ja Tääkelin miehiä haukuttiin pässivaareiksi. Vereppiläiset oli ristitty löyhkäpöksylöiksi. Tuomitslaiset taasen rytypöksyiksi. Spankkovalaiset puolestaan kelläsivät Pornitsan kyläläisiä kutsumalla kuuta "Pornitsan päiväksi". Kuitusiin kylän asukkaitten kerrotaan olleen niin pikkusia, että mahtuivat uunin koloon tappelemaan ja tulitikuilla toisiaan mukiloimaan. Venjoen Saamostin kyläläisiä sanottiin vainaanpuottajiksi. Mosinan vallan eläjiä haukuttiin oravankauppeiksi. Kupanitsan kikkeröiset olivat tsäijypäitä. Kelosiin kyläläisillä ker-

rottiin olevan kylän yhteinen taikinapytty ja Vesikkolan kyläläisillä samoin yhteinen kirnu. Kelosilta ja Vesikkolasta olevilta tavattiin kysyä, missä talossa nyt on taikinapytty tai kirnu. Spankkovalaisia sanottiin myös jamakkovatsoiksi.

Suomen puolella rajaa käytettiin myöskin köllinimiä. Mm. Kivennavan asukkaita haukuttiin samoin kuin tyröläisiä — "vainaanpuottajiksi".

.Skuoritsan korpikyläläisiä sanottiin kiertäjiksi.

J. T.

AATAMI VAINIKKA KIITTÄÄ

Kiitän syvämmestäin kaikkii, kutka muistiit minnuu 70-vuotispäivänäin sähkösanomil, kirjeil, kukkasil sekä monenlaisil lahjoil.

Aatami Vainikka.

Tähtäimeltä

Koti kaatui, sammui liesi,
julma sota kaiken vei.
Isä, missä kulkee tiesi,
lapsesi nyt tiedä ei.

Äiti nukkuu nurmen alla,
veli vietiin vankilaan,
toinen kaatui rintamalla,
sisko sortui suruissaan.

Minne menen, orpo lapsi,
mihin pystyn, poloinen,
yksin olen, valkohapsi,
orpona näin ontuen.

Mieleen muistui äidin armaan
opettama rukous:
turvaa Jeesukseen, niin varmaan
siinä löytyy pelastus.

Lähestyvä pääsiäinen,
rohkeutta, voimaa suo,
niinkuin sulaa luonto jäinen,
kevät sydämeeni luo!

Matti

TOIMITUS ON SAANUT jatkuvasti myötämielisiä ja tyytyväisyyttä ilmentäviä kirjeitä lehtemme ilmestymisen vuoksi. Tämä on omiaan rohkaisemaan toimitusta työskentelemään niin, että vastaavanlainen yhteisymmärrys tulisi jatkumaan.

Kun nyt tämä Viesti on otettu omaksi ja sitä pidetään tarpeellisena, kuten todettiin myös lehden julkaisijan, oman järjestömme äskeisessä vuosikokouksessakin, olisi pyrittävä ja päästävä siihen, että sen ilmestyminen saataisiin myös taloudellisesti kannattavaksi. Siihen on kaksi mahdollisuutta. Toinen on se, että lehden hintaa nostetaan kustannuksia vastaavaksi ja toinen tilaajamäärän lisääminen.

Näin keskellä tilauskautta on vaikea lähteä hinnan korottamiseen. Se tapahtuu paraiten vuoden vaihteessa, mutta toinen vaihtoehto, tilaajamäärän lisääminen on mahdollista. Siihen on pyrittävä ja siihen päästään, jos vain jokainen lehden tilaaja toimii vastaavalla tavalla. Olisi tarkistettava tuleeko jokaiselle inkeriläisperheelle tai heidän ystävilleen lehti. Ellei, niin se olisi saatava aikaan. Tilausmaksun suuruuskaan ei ole tässä suhteessa esteenä.

Ottakaamme itse kukin sydämen asiaksemme hankkia lehdelle, kukin kohdaltaan, yksi uusi tilaaja lisää. Näin yksinkertaisesti olisi tämä asia hoidettu. Eikä se ole vaikea tehtäväkään meillä ja asiallamme on paljon ystäviä ja kannattajia, kunhan me vain tuomme toivomuksemme sopivalla tavalla ja oikeana aikana esille.

Kolmantena, lisämahdollisuutena lehden talouden parantamisessa on ilmoitusten hankkiminen. Siihenkin on edellytyksiä. Kunhan otamme vain tehtävän hoitaaksemme.

Lähtekäämme joukolla hoitamaan omaa asiaamme edellä viitatuissa puitteissa, niin tulos on oleva myönteinen!

Toimitus lausuu kiitollisuutensa niille monille lehden ystäville ja asiamiehille, jotka ovat esimerkillisellä tavalla toimineet lehden hyväksi.

"Inkerinmaan apostolin" muisto

Ruotsissa ilmestyvässä "Isien Usko"-nimisessä lehdessä on aikaisemmin käsitelty inkerinsuomalaisten piispan, rovasti S. J. Laurikkalan mittavaa elämäntyötä (* 1882 † 1957). Nämä muistokirjoitukset eivät ole tahtoneet edistää niinsanottua ihmispalvontaa, vaan niissä on pyritty noudattamaan Raamatun suoranaista kehoitusta: "Muistakaa johtajiamme, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt ja seuratkaa heidän uskoansa". Hebr. 13: 7. Mielessä on myös mitä sanotaan I Tessal. I: 3:ssa, joka kuuluu: "Muistamme teidän työtänne uskossa ja vaivannäkönne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen". Kun "Isien usko" lehteä, jossa näitä muistokirjoituksia jatkuvasti näkyy olevan, ei sanottavasti leviä maahamme ja kun Hausjärven seurakuntalaiset vielä muistavat rovasti Laurikkalan, ent. kirkkoherransa (1939—52). lienee paikallaan, että näitä muistoja esitetään kehoitukseksi ja rakennukseksi jälkipolville.

RAKKAITA MUISTOJA

"Isien uskon" marraskuun numerossa 1957 rov. L. julkaisi viimeiseksi jääneen tervehdyksensä rakkaille seurakuntalaisillensa. Tervehdys oli julkaistu lehden etusivulla ja kuului: "Ollessani yhä sairaana nyt Helsingin Sädehoitolaitoksella lähetän Isien uskon tämän marraskuun lehden kautta Jumalan rauhan, siunauksen ja kaiken parhaimman toivotuksen sydämelliset terveiseni Teille. Jeesus sanoi Pietarille: "Nyt et sitä tiedä mitä teen, mutta vastedes saat sen tietää". Jatkuviin esirukouksiin sulkeutuen Teidän palvelijanne Jalmari Laurikkala." — Tähän viitaten nimimerkki L. M. lausuu "Rakkaita muistoja"-kirjoituksessa:

— Nämä sisältörikkaat sanat jäivät meille hänen rakastamalleen Inkerin kansalle viimeisiksi jäähyväismuistoiksi. Kun olemme saaneet seurata koko tämän kuluvan 1958 vuoden Isien Usko-lehden kirjoituksia, niin suureksi iloksemme olemme huomanneet. että melkein joka numerossa on ollut kirjoituksia rakkaasta, meitä rakastavasta. entisestä poisnukkuneesta piispastamme, rovasti Laurikkalasta.

— Tunnemme suurta kiitollisuutta kaikkia niitä kirjoittajia kohtaan. joitten kautta olemme saaneet niin paljon lukea rov. Laurikkalan elämänvaiheista, joista ei ehkä monellakaan ole ollut noin tarkoin tiedossa. Nyt sen oikein huomaa, että hän lähti jo nuorena sille vaivalloiselle matkalle tekemään uhrautuvaa rakkauden kallista siunaavaa hengellistä työtä. Ja loppuun asti hän rakasti Inkerin kovaosaista kansaa lähtemällä tänne Ruotsiin vapaaehtoisesti tekemään rakkauden palvelua ja huolehtimaan rakastamastansa kansasta ja heidän sielujensa pelastuksesta, joka on kallein asia.

— Kun meidän oma rakas Lempaalan kirkkomme tuli suljetuksi jo ensi vaiheessa, jouduimme kulkemaan Jumalan sanan kuuloon sinne missä vielä olivat kirkkojen ovet avoinna aina Toksovaan ja Leningradiin saakka. Siellä Pyhän Marian kauniissa Herran temppelissä saimme tulla tuntemaan lempeän, nyt poisnukkuneen rakkaan rovastimme. Kyllä hän, jonka ulkomuotokin uhosi pelkkää hyvyyttä. osasi loh-

duttaa meitä surun ja murheen murtamia ihmispoloisia niillä siunatuilla saarnoilla. joita kyynelsilmin ahmien kuuntelimme. Rakkaat muistot eivät kuole koskaan, jatkaa kirjoittaja ja lausuu:

— Ei rakkaat muistot kuole koskaan eikä rakkaus niitä kohtaan. jotka ensin ovat rakkautta osoittaneet. Siksi nyt olisi kaikkien meidän, joitten hyväksi rakas rovasti Laurikkala niin paljon uhrasi hyvyyttänsä, velvollisuus osallistua tuohon kauniisti suunniteltuun hautakivihankkeeseen, sillä näin voimme tehdä viimeisen palveluksen rakkaalle hengelliselle isällemme. Hän on meiltä sen ansaitseva.

HAUTAKIVIHANKE ONNISTUNUT YLI ODOTUSTEN

Samassa numerossa kerrotaan toisessa yhteydessä, että kyseinen hautakivihanke on onnistunut odottamattoman hyvin. Muutamassa kuukaudessa on saatu kokoon noin neljätuhatta Ruotsin kruunua. Inkerin Suomalaisten Keskusliitto kiittää kaikkia lahjoittajia ja kerääjiä "tästä kallisarvoisesta yhteisymmärrystä osoittavasta osanotosta tässä muistomerkkihankkeessa" mainiten samalla, että keräystä jatketaan vielä.

ROVASTI LAURIKKALAN VIIMEISET HETKET

Eräs seurakuntalainen ja lisäksi rovasti L:n läheinen perheystävä Armi Jalmin Boråsista kuvaa tunnelmiaan marraskuussa 1957.

Suomessa ollessani oli aikomukseni käydä tervehtimässä rovasti Laurikkalaa Diakonissalaitoksella. Pelkäsin menettäväni tämän uskollisen ystävän. Kiirehdin Helsinkiin lähtöä ja perille saavuttuani soitin heti Diakonissalaitokselle tiedustellen olisiko mahdollista tavata rovasti Laurikkalaa. Vastaus kuului:

— Ei hän ole täällä.

— Minne hänet on siirretty? tiedustelin ja sain vastaukseksi kysymyksen:

— Kuka te olette?

Sanoin nimeni ja lisäsin:

— Olen Boråsista hänen seurakuntalaisensa ja lisäksi läheinen perheystävä.

Seurasi tuokion vaitiolo ja sen jälkeen kuulin sanat:

— Hän on kuollut.

Parahdin vain ja tunsin että olin menettänyt jotakin korvaamatonta. Hämmästyksestä toivuttuani tein lyhyitä kysymyksiä, joihin sain vastaukset. Pyysin että saisin käydä Diakonissalaitoksella haastattelemassa hänen hoitajiaan ja siten saada tietoja rovasti Laurikkalan viimeisistä vaiheista siellä. Ystävällisesti suostuttiin pyyntööni.

Hoitajattarilta sain kuulla yhtä ja toista. Ulkomailta hänelle tuli paljon kirjeitä. Oli vain niin väsynyt, ettei jaksanut vastata.

Rovasti Laurikkala halusi aina tietää ne virret, jotka aamuhartauksissa veisattiin. Sisarten piti ne etsiä. Siten hän seurasi aamuhartaudet.

Alkuaikoina hän vielä uskoi pääsevänsä takaisin Boråsiin.

Haastateltava diakonissa sanoi äkkiä: "Mutta miksi ette mene hänen lääkärinsä puheille?" Vastasin: "En rohkene, niiden lääkärien aika on aina niin ylösotettu." — Samassa astui valkotakkinen mieshenkilö huoneeseen. "Tämä on rovasti Laurikkalan lääkäri", kuiskasi sisar.

Esittäydyin tohtori O:lle. Pyysin anteeksi, jos häiritsin häntä hänen työaikanaan, mutta mielelläni kuulisin jotakin rovasti Laurikkalasta. sellaista jota voisin Boråsissa kertoa hänen seurakuntalaisilleen. Ystävällinen tohtori vastasi: "Ei tee mitään. Kyllä minulla nyt on aikaa." Hän selosti tarkoin tekemänsä leikkauksen, jolla oli kaikki mahdollisuudet onnistua.

Leikkauksen jälkeen rovasti ky-

syi: "Montako päivää tai viikkoa minä vielä elän?" Tohtori rauhoitti: "Minä en näe mitään syytä miksi niitä päiviä pitäisi laskea. Mikäli minä tiedän, on vielä kysymys vuosista." Käänne sairaudessa on odottamaton.

Diakonissalaitokselta rovasti siirrettiin 22. 10. 57 Sädehoitolaitokselle jälkihoitoa saamaan. Häntä hoitaneet henkilöt kertoivat: "Pari viimeistä päivää rovasti oli tiedoton. Oli ensin käynyt iltahartauksissa, mutta kun kuume nousi täytyi olla vuoteessa. Pastori meni hänen luokseen juttelemaan."

Toinen kertoi: "Rovasti Laurikkala kuoli 19. 11. 57 klo 2.15. Käveli vielä tänne tullessaan. Mutta kuume alkoi nousta ja täytyi pysytellä vuoteessa. Tehtiin kaikki mitä voitiin. Ambulanssilla tuotiin, mutta sisällä hän itse liikkui. Oli pirteä ja henkisiltä voimiltaan selkeä loppuun asti."

Kun asianomaisen kertojan ei onnistunut henkilökohtaisesti tavata kyseisen laitoksen pastoria, pyydettiin sairaalan pastoria kirjoittamaan hänelle.

Sairaalan pastorin kirjeestä julkaisemme seuraavat kohdat:

— Tunsin rovasti Laurikkalan heti kun näin hänet kalpeana ja heikonnäköisenä "Sanan kuulossa" toisten potilaiden joukossa. Henkilökohtaisesti emme olleet tavanneet aikaisemmin, mutta tunsin hänen elämänsä vaiheita ja piirteet olivat tutut valokuvien perusteella. Olin ihaillut häntä aina hänen heimorakkautensa ja heimoveljiimme kohdistuneen uskollisuuden tähden. Tästä hänelle myös mainitsin.

— Pyysin että hän olisi sairaalassa ollessaan sanonut jonkun sanan kohtalotovereilleen, mutta voimat olivat siksi heikot, että hänen oli pakko siitä luopua. Tunsin että halua olisi ollut. Senjälkeen hänen voimansa yhä heikkenivät. Itse hän luuli sairastavansa aasialaista influenssaa, kun kuume jo tapaili 40 astetta.

— Hurskaan miehen tavoin hän tunsi itsensä aivan "kevyeksi" Jumalan edessä.

— Taistelu oli ankara, kun oli halu päästä takaisin Ruotsiin, jossa ystävät odottivat ja jossa koko sydän oli.

— — —

KUOLEVA SANANPALVELIJA PYYTÄÄ SAIRAALAN PASTORIA LÄHTEMÄÄN TYÖNSÄ JATKAJAKSI

Rovasti Laurikkalalla oli kuolinvuoteellaan ollut syvä huoli hengellisen työn jatkumisesta inkerinsuomalaisten keskuudessa Ruotsissa. Juuri tämä mielestämme osoittaa, kuinka rakas inkerinsuomalainen väestö oli "Inkerinmaan apostolille ja piispalle". Mikään leipäpappl tai palkkalainen ei tällaisista huolehdi kuolinvuoteellaan. Saadaan olla kiitollisia kyseiselle sairaalanpapille, että hän on antanut nämä tiedot rovasti Laurikkalan viime hetkistä lähinnä hänen seurakuntalaisilleen Ruotsissa. Pastori jatkaa:

— Hän muun muassa pyysi minua lähtemään sinne (inkeriläisten keskuuteen) työtään jatkamaan kunnes itse parantuisi, mutta ymmärsi heti, kun selitin mahdottomaksi, että voisin omista tehtävistäni irtautua.

Mutta mielestämme tämä pyyntö eli ehdotus on kuvaava ja rov. L:lle luonteenomainen. Kuin hukkuva hän tarttuu oljenkorteen, lähimpään tavattavissa olevaan virkaveljeen. Työn täytyy jatkua. Ja se jatkuu. — Julistajat poistuvat, mutta julistettu Kristus jää jälelle. Näin hän jakaa siunaustaan uusien julistajien ja paimenten kautta. Jälellä on Kristuksen seurakunta, jossa Hän yhä toimii. —

Lopuksi sairaalan pastori mainitsee kirjeessään Armi Jalminille:

— Ankarat olivat myös ruumiin kivut. Hän sanoi kerran pyytäneen-

sä Jumalalta päivän lomaa tuskilta, kun toisetkin saavat lomia (tarkoittanee potilaitten saamia lomia sairaalasta). Hän olikin saanut, mutta vain puoli tuntia. Siitäkin hän oli kovasti kiitollinen.

— Onni ja rauha Jumalan luona saa meidät unohtamaan kaiken tämän elämän vaivan. Jumalan kansalle on sapatin lepo varmasti tuleva. Siinä lohdutuksemme häntä ikävöidessämme.

— Jumalan rauhaa ja siunausta sinne Ruotsiin hänen ystävilleen, seurakuntalaisilleen ja kaikille, jotka tämän nöyrän pappisveljen muistoa vaalivat.

Sairaalan pastori.

Näitä muistokirjoituksia lukiessamme muistuu mieleen erikoinen sanonta:

— JUMALA HAUTAA TYÖNTEKIJÄNSÄ, MUTTA JATKAA TYÖTÄNSÄ.

Jumala antaa työntekijänsä kuolla ja tulla haudatuksi. Mutta työn täytyy jatkua ja se jatkuu. ”Vanhurskaan muistoa siunataan” (Snl. 7:10) pitää todellisesti paikkansa tässä tapauksessa. Näitten rivien kirjoittaja ei tunne tosiaankaan yhtään henkilöä, jonka poismenon jälkeen olisi lausuttu niin monia vilpittömän kaipauksen ja ehjän elämäntyön tunnustuksen ja kiitoksen sanoja kuin rovasti Jalmari Laurikkalan. Kokonaisen kansanheimon kiitollisuus ja siunaavat ajatukset seuraavat häntä kuoleman rajan toiselle puolelle. ”Ja taidolliset loistavat, niinkuin taivaanvahvuus loistaa, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niinkuin tähdet, aina ja iankaikkisesti.” Dan. 12: 3.

Sellainen elämäntyö kantaa runsasta siunauksen hedelmää ja koituu Jumalalle kunniaksi.

SOLI DEO GLORIA!

Toivo Winter.

Valtion pakolaisavustuskeskus

on lopettanut vuosien vaihteessa toimintansa ja luovuttanut pakolaishuoltolat sosiaaliministeriön välittömään hoitoon. Ministeriön järjestämässä ”Apukeskuksen” päättäjäisissä helmikuun 19. p:nä Helsingissä olivat läsnä ministeri Vieno Simonen, osastopäällikkö hallitusneuvos Aarne Tarasti, sosiaalineuvos Paavo Mustala ja ylitarkastaja Lauri Tarvainen sekä pakolaisavustuskeskuksen johtokunta ja toimistonhoitaja rouva Annikki Mansikka. Johtokuntaan ovat kuuluneet viime vuosina maaherra Arvo Manner puheenjohtajana ja jäsenet varatuomari Aleksi Lahelma ja kapt. Juho Tirranen.

Ensimmäisen maailmansodan aikana ja sen seurauksena tuli Suomeen kymmeniätuhansia pakolaisia Venäjältä. Niiden joukossa olivat Inkerin ja Itä-Karjalan pakolaiset. Maan hallitus järjesti nopeasti heidän huoltonsa. Suomen kansa monien järjestöjensä kautta tuki hallituksen toimenpiteitä. Huolto ei rajoittunut vain leivän ja työn järjestämiseen. Pakolaisten lapset ja nuoriso sai tilaisuuden täydessä laajuudessa opiskella kansakouluissa, ammattikouluissa, erilaisissa opistoissa, seminaareissa, oppi- ja korkeakouluissa. Pakolaishuollosta on odotettavissa kertomus, minkä lehtemmekin saanee käytettäväkseen.

Ajatuksia pääsiäisjuhlan lähestyessä

Kun evankeliumien valossa katselemme sitä taustaa, minkä maailma muodosti ensimmäiselle pääsiäiselle, niin se oli synkkä. Vihan voimat olivat juuri ennen sitä raivonneet hirveinä Jerusalemissa. Golgatan kummulle pystytetyt kolme ristiä olivat sitä todistamassa. Siellä oli vuotanut viatonkin veri.

Myöskään meidän, pienen Suomen kansan nyt lähestyvä pääsiäinen ei saa kovinkaan valoisaa taustaa itselleen. Miten paljon onkaan keskuudessamme tällä hetkellä katkeruutta ja riitaa, mitenkä moni hyvä naapuruussuhde on muuttunut kylmäksi ja olemattomaksi. Syyttelyjä tehdään puolelta ja toiselta. Rohkenen väittää, että ellei kansamme keskuudessa olisi jo vuosisatoja julistettu Kristuksen evankeliumia ja jollei kirkolla vieläkään olisi voimakas ote kansan sieluun, niin mitenkä kaameita veritekoja tapahtuisi vieläkin. tiheämpään kuin mitä nykyään tapahtuu, sillä luonteemme perusominaisuuksiin kuuluu kaunistelematta raakuus kaikesta pintakiillosta huolimatta.

Jos siis pääsiäisen aattotunnelma ensimmäisen pääsiäisen lähestyessä Jerusalemissa oli järkytetty ja synkkä, niin siitä huolimatta siellä oli niitä, jotka eivät antaneet tämän ympärillä olevan pauhun ja melun sekä yleisen levottomuuden häiritä itseään, koska se kuuluu maailman menoon kaikkina aikoina, vaan olivat antautuneet seuraamaan Jeesuksen elämän viimeisiä vaiheita. He murehtivat Jeesuksen ristiinnaulitsemista, mutta he myös iloitsivat täysin rinnoin hänen ylösnousemisestaan, kun se tapahtui.

Meidänkin kansamme piirissä lähestyvänä pääsiäisjuhlana on kaikissa puolueissa niitä Kristuksen omia, jotka iloitsevat Jeesuksen ylösnousemisesta kuolleista. Tämä takaa heillekin ylösnousemisen, kun kerran tuo suuri päivä koittaa. He sulkevat korvansa maailman äänekkäältä melulta ja hengessä hiljentyvät tutkistelemaan ikuisia elämänarvoja ja ennen kaikkea Jeesuksen ylösnousemusta, joka täyttää heidän sydämensä ilolla ja rauhalla. Ja se on todellinen ilo, joka kestää elämässä ja se kestää myös kuolemassa.

Jos pääsiäisilo saa astua sydämeesi tänäkin pääsiäisenä ja jos sen rinnalla pidät turhanarvoisena kaikkea maallista, silloin et enää voi karsain silmin ja kateellisin mielin katsella lähimmäistäsi, vaan sinä näet hänessä veljesi ja sisaresi. Mutta, jos sinulla ei ole pääsiäisiloa, silloin olet jäänyt vihan lapseksi ja viha pimittää järkesi ja kuluttaa voimasi. Vihan lapsena on raskasta elää ja vielä raskaampaa kuolla.

Taivaallinen, alati kestävä pääsiäisilo täyttäköön tänäkin pääsiäisjuhlana meidän kaikkien sydämet!

Armas Aavikko.

Päivät kuluvat

75 VUOTTA täytti tämän kuun 7 päivänä mv. Matti Virolainen. Hän on synt. Miikkulaisissa ja siirtyi vallankumouksen jälkeisinä epävakaisina aikoina rajan tälle puolen. Matti Virolainen on ollut pitkät ajat mukana inkeriläisten järjestötoiminnassa kuuluen sen johtoelimiin.

Suuri joukko omaisia, sukulaisia ja ystäviä kokoontui tällöin Helsinkiin tervehtimään ja onnittelemaan reipasta vanhusta. Inkeriläisten Yhdistys ry:n adressin jättivät ja kiitollisen tervehdyksen ja onnittelut esittivät kapt. Juho Tirranen ja konttoripäällikkö Jussi Vesa.

Lehtemme yhtyy niihin lukuisiin terveyden ja leppoisan elämänehtoon toivotuksiin, jotka esitettiin mv. Virolaiselle hänen merkkipäivänään.

MATKAN VARRELTA

Viitaten lehtemme tämän vuoden N:o 1 siv. 13 olevaan kirjoitukseen "Matkan varrelta" totean, että samantapaisen näkymän kertoi tätini nähneensä myös Pietarin matkalla.

On outoa nykyajan lukijalle, että naiset, talonemännät reisasivat öiseen aikaan pitkien matkojen päästä maitotilkkansa viemään Pietariin, mutta sen ajan ihmisille se oli jokapäiväistä hommaa ja hyvin tunnettu asia Inkerissä, jossa monin paikoin emännät tämän tehtävän suorittivat.

Näin oli myös tätini laita. Hän asui Toksovassa Säryn kylässä.

Jääkööt mainitsematta syyt, mitkä tähän pakoittivat tätini näihin öisiin maidonvientimatkoihin, koska se ei kuulu asiaan.

Olin noin 5—6 vuoden ikäinen.

Oli joulu ja vieraita Lempaalan Kuivaisien, Valkeasaaren Merituitun ja Toksovan Hittolan kylistä sekä naapureita noin parikymmentä henkeä, joukossa myös ihmeen nähnyt tätini. Eräs vieraista pyysi tätiäni kertomaan hänen näkemäänsä ihmeestä, josta oli kuullut puhuttavan.

Vanha asia, vastasi tätini ja aloitti. Siitä on kulunut jo kymmenkunta vuotta, kun olin matkalla Pietariin maitotilkkoja viemään. Lähdin iltaisilla klo 9än, ajoin Bugrisuon poikkivievällä tiellä, kun äkkiä silmiini välähti kirkas valo. Nostin pääni ylös ja näin taivaan avoinna. Siellä miehet hevosten selässä tuliset miekat kädessä — hänen puheensa loppuivat siihen. Silmät sulkeutuivat, selkä nojasi seinään ja oikealla kädellään teki veltosti ristinmerkkejä rintaansa.

Noin kymmenen minuutin kuluttua hän avasi silmänsä ja jatkoi, — ne hyökkäsivät toisiaan vastaan lyöden miekoillaan oikealle ja vasemmalle. Minä pyörryin. Minut herätti ravintolan talonmies, jonka pihaportin eteen hevoseni — kuljettuaan Bugrisuon tieltä Pietarin—Viipurin väliselle maantielle toisen Parkalan kohdalla ja Poklonnajamäään ylitse — tottumuksestaan pysähtyi.

Menin tajuttomaksi ja aina olen pyörtynyt milloin joudun tapahtumasta kertomaan. Mutta mitään vaaraa minulle ei siitä ole ollut.

Kallis ja arvokas muisto! virkahti tätini lopuksi.

Kerrotut tapahtumat seurasivat tätiäni hautaan asti.

En muista mihin vuoden aikaan tapahtuma sattui, mutta aikaa verraten taisi olla sama, josta nimimerkki M. I. tämän lehden 1 n:ssa kertoi.

H. P.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1 vuos.	300:—
	1/2 "	200:—
Ulkomailla vastaav.		600:—
		300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA
inkeriläisten Viesti

N:o 4 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 18. 4. 1959

Kansallista kuntoa

Eittämätön tosiasia on, että inkeriläiset ovat säilyneet suomalaisina. Vuosisatojen halki sukupolvesta toiseen tämä entisen kaakkoisen rajamme takainen pieni suomalainen kansanryhmä on kokenut kansallisuutta uhanneen raskaan paineen, mutta rohkeasti pitänyt kiinni esi-isiensä perinleistä, luopumatta suomalaisesta kielestään ja mielestään.

Syistä, joiden ansiosta inkeriläiset ovat pystyneet suomalaisuutensa säilyttämään, on esitetty erilaisia arveluja ja arvosteluja. Suomalaiselle rodulle ominainen kansallinen luonteen lujuus ja länsimainen kulttuurivaikutus lienevät tässä suhteessa ollut tärkeimpiä perustekijöitä.

Tuonnoisina raskaina kärsimystem vuosina, jolloin tuntui siltä kuin tämä suomalainen kansanosa olisi jäänyt yksin, unohdettuna ankaran kohtalon kouriin, kirjoitti inkeriläinen runoilija Aapo Iho:

Vain yksi nöyrä harras toivomus
on Inkerillä Suomi-äitiin nähden:
ettei se luopuis surunlapseslaan.
ei unohtaisi sitä rajan tähden,
ei luuta luustaan, lihaa lihastaan
se kieltäisi, ei luotaan työntäis,
vaan lähentäis ja pitäis omanaan,
ja lapsenoikeudet sille myöntäis.

Aikojen kuluessa on tapahtunut paljon.

Varhaisemmin Inkerin suomalaisuutta edustivat vatjalaiset. Mutta tätä ei kestänyt kauan. Heidän vapauttaan olivat uhkaamassa naapurikansat, liettualaiset, saksalaiset ja venäläiset. He joutuvatkin mahtavaksi muodostuneen Novgorodin kauppavaltion alaisuuteen. Lukuisat sodat, kulkutaudit ja nälkävuodet olivat sittemmin vainojen ohella suuresti hävittäneet vatjalaisia. Mutta heidän täydennyksekseen saapui pohjoisesta uusi suomalainen heimo, karjalaiset, joita erotukseksi muista karjalaisista ruvettiin nimittämään inkerikoiksi eli inkeroisiksi, siitä maakunnan mukaisesti inkeriläisiksi.

Vuosisatojen kuluessa vatjalaisten lukumäärä supistui supistumistaan. Inkeroisiakin laskettiin viime sotia edeltäneinä vuosina olleen enää vain

parikymmentä tuhatta. Sekä vatjalaisten että inkeroisten häviämiseen vaikutti tuntuvammin se, että he ovat olleet uskonnoltaan kreikkalaiskatolisia, jääden siten vaille evankelisluterilaisen kansankirkon yhdistävää vaikutusta.

Käännekohta Inkerin kansallisissa asutusoloissa tapahtui 1600-luvulla, jolloin maa oli Ruotsi—Suomen yhteydessä. Uskonvainoa paeten siirtyi Stolbovan rauhan (1617) jälkeen runsaasti inkeroisia etelämmäs. Novgorodin ja Tverin ympäristöön, missä heidän jälkeläisiään on asunut meidän päiviimme saakka. Ruotsi—Suomen vallan alkuaikoina lähinnä mainituista syistä ja pitkäaikaisten sotien seurauksena oli Inkerissä paljon autioituneita kyliä, joihin hallituksen toimesta ryhdyttiin värväämään uutta väestöä. Yritettiinpä Saksasta saakka haalia talonpoikia tähän uuteen alusmaahan. Tämä toimenpide ei kuitenkaan johtanut toivottuun tulokseen. Sen sijaan alkoi uutta väestöä siirtyä Inkeriin Suomesta. Tulokkaat olivat suurimmalta osalta Karjalan kanmyös muualtakin. Näin sai Inkeri nakselta ja etelä-Savosta, mutta luterilaiset asukkaansa, joista kehittyi varsinainen Inkerin suomalainen asutus. Tämä siis ei ollut heimokansaamme, vaan samaa suomalaista väestöä kuin valtiollisen rajan tälläkin puolen.

Inkeriläisiä yhdistää sama suomalaisuus, samat kantaisät, sama usko, sama kieli ja sama mieli, samat toiveet ja pettymykset. He ovat oksia samasta Suomen sukupuusta.

Inkeriläinen on aina tietänyt, että hänen esi-isänsä ovat Suomesta. Kansallisuuskäsitteet ovat olleet selvät. Entisessä Inkerissä puhuttiin vain suomalaisista, saksalaisista, virolaisista ja venäläisistä, mutta ei inkeriläisistä. Jos tätä nimitystä käytettiinkin, niin vain maakunnallisessa merkityksessä. Samoin perustein kuin puhutaan karjalaisista, savolaisista ja hämäläisistä.

Valitettavasti tämä asia ei ole ollut eikä ole vieläkään selvä emämaassa, vaikka viime vuosikymmeninä on tehty varsin voimakkaasti kansallista valistustyötä, ja täällä on neljän vuosikymmenen ajan ollut tuhatmäärin Inkerin suomalaisia pakolaisina ja siirtolaisina osoittamassa kansallista kuntoaan työllään ja toiminnallaan, sukunimillään, kielellään ja mielellään.

Kyllähän meillä puhutaan Länsi-Pohjan ja Ruijan suomalaisista, miksikä ei myös Inkerin suomalaisista! Tällä tehtäisiin samalla tunnetuksi, että suomalainen Inkeri on antanut oman merkittävän panoksensa suomalaisuuden kulttuuriaarteistoon.

Tämän selittää se, ettei tunneta tosiasioita, että tässä suhteessa on tapahtunut emämaan taholta laiminlyönti, niinkuin tällä paikalla toisessa yhteydessä olemme osoittaneet.

Inkerin tunnettu kansanrunoilija viime vuosisadalta, Jaakko Räikkönen, vastatessaan A. Oksaselle tämän inkeriläisten kansallisuutta koskevaan kirjoitukseen on sanonut sattuvasti:

Me suomalaiset olemme
ja suomalaisiks jäämme,
me Suomen tavat pidämme
ja suomalaisen päämme.

Toinen Inkerin kansanrunoilija tämän vuosisadan alkupuoliskolta, Juhani Ström, joka menehtyi suuressa kansallisessa murhenäytelmässä 30-luvulla, on laulanut:

Vielä meillä Väinön laulut
tunteitamme tulkitsee,
niissä ilot, itkut, naurut
suomenkieltä kertoilee.
Kunnes sulla sydänveri
lämpimänä sykkäilee,
toista kieltä älä peri,
suomea vain sanele.

Sen jo piennä pikkaraisna
imit äidin rinnoista,
kehtosesi keinuessa
kuulit lasna laulussa.
Suomen kieli, Suomen mieli,
niin on mahti meidän maan,
sitä sinä, heimo pieni,
ole valmis puoltamaan.

Edellä oleva on osaltaan ehkä selittänyt kysymystä. Mutta vasta meidän päivinämme voidaan mainittujen suomalaisen rodun kansallisen luonteenominaisuuksien ohella antaa täysi arvo evankelisluterilaiselle uskonnolle ja kansankirkolle Inkerin suomalaisten kansallisessa taistelussa. Katseltakoonpa entisen Inkerinmaan henkisen elämän kehitystä miltä kannalta tahansa, niin sen taustalta selvästi aina erottautuu oman suomalaiskansallisen kirkon vaikutus. Nykypolvi on joutunut kokemaan ja näkemään omassa elämässään, miten syvällä luterilaisen kirkon juuret ovat inkeriläisen väestön sielussa kansallishengen ylläpitäjänä, siveellisen ryhdin antajana, sivistyksen luojana ja kehittäjänä. Se on todettavissa tämän kansanosan maailmankäsitteissä, missä ja millaisissa oloissa sen jäsenet tällä haavaa elänevätkin.

Minun onneni

"Minun onneni on olla lähellä Jumalaa". Ps. 73: 28. Onko se totta? Onko onneni olla lähellä Jumalaa? Vai onko se jossain muussa? Esimerkiksi siinä, että elämäni sujuu kaikin tavoin menestyksellisesti ja kunniakkaasti eteenpäin, että kykenen sitkeästi ponnistellen voittamaan vaikeudet ja saavuttamaan päämäärät, jotka olen itselleni asettanut, toisin sanoen että elämäni kaari kohoaa kauniisti ylöspäin, laskeutuakseen sitten joskus illan tullen mahdollisimman viihtyisästi ehtoon rauhaan.

Sinun onnesi saattaa olla toisaalla. Ehkä siinä, että löydät hyviä ystäviä, joiden seurassa voit rattoisasti kuluttaa aikaa, joka muuten pakkaa käymään yksitoikkoiseksi. Vai piileekö se ehkä rakastetun läheisyydessä, omassa kultaisessa kodissa, suloisissa lapsissa, elämän mukavuudessa tai mammonassa, jota kertyy ympärillesi.

Todella paljon hyvää näyttää elämä lupailevan ihmiselle. Eri asia on, miten monet näistä lupauksista täyttyvät. Onneksi eivät täyty. Sillä jos täyttyisivät, kovin työlästä olisi ihmisen havaita tähtien kirkkautta yllään. Maailma antimillaan häikäisisi silmämme niin, että ne eivät joutaisi paljoa kohoamaan ylöspäin sen herkullista kamaa täynnä olevalta kamaralta. Päätyisimme helposti käsitykseen, että ne kaikki kuuluvat luonnostaan juuri meille, ja että saavutuksemme ovat omaa ansiotamme, omien kykyjemme ja ponnistustemme tulosta.

Ettemme tällaisiin harha-ajatuksiin piintyisi, tarvitsemme riisumista luulohyvyydestämme. Siksi viisas Isä johdattaa kulkuamme niin, että saamme kokea omien voimiemme riittämättömyyden. Saamme myös nöyryytykseksemme havaita, miten petlävää on ihmishyvyys. Ei ole ihmistä, johon täydesti voisimme luottaa ja joka kaikessa ymmärtäisi meitä. Emme voi luottaa edes itseemme.

Meillä, Sinulla ja minulla on sellaiset jäsenet ja aivoitukset, että ne lankeavat synnintekoon. Kenties minun kerkeä kieleni on horjahtanut sanomaan sinulle syyttäviä sanoja, ja sinun korskea sydämesi on siksi elätellyt minua kohtaan katkeria, vihan kyllästämiä ajatuksia. Olemme myös usein langenneet kateuden, tuhlailun tai kitsastelun synteihin. Ylpeys ja rakkaudettomuus ovat laatineet miltei vakituisen pesäpaikan sydänkomeroomme. Siellä ne hautovat ja kasvattavat yhä uusia poikueitaan. Ehkä yritämme hätistellä niitä sieltä pois. Ehkä saamme jonkun parven ajettua ulos, mutta emme huomaa, että emoylpeys on jo muninut sinne uuden munarykelmän, jota parhaillaan valmistautuu hautomaan.

Toivotonta on ihmisen oma taistelu vanhaa aatamiaan vastaan. Jokaisen rehellisen kilvoittelijan on lopulta se myönnettävä. Jos näin käy, jos ihminen löytää itsensä kelvottomaksi syntiseksi, jolla ei ole muuta pelastumisen mahdollisuutta kuin tarrautuminen Kristuksen lävistettyihin käsiin — ja jos hän näitten käsien siunaamana saa kokea omalle kohdalleen armahduksen sanan, niin siitä hetkestä hänen sydämensä alkaa laulaa: "Minun onneni on olla lähellä Jumalaa".

Jumalan "hullu teko", se että hän oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, on ihmisjärjeltä salattu. Vain usko voi sen käsittää. Mutta uskoa ei ihminen ota, jollei sitä hänelle anneta. Siitä syystä edellä mainittu laulu ei puhkea ihmisen huulille hänen omasta ansiostaan. Sen viriäminen on alusta loppuun Jumalan työtä. Se hersyy tänne ajan vaivaan omia salattuja teitään, monen kärsimyksen, pettymyksen ja menetyksen välityksellä. Harvoin maallinen onni saa olla sen ruokkijana. Sen sijaan surut ja koettelemukset sitä runsaasti ravitsevat. Kirkkaimmin se helähtää soimaan siellä, missä tyhjäksi riisuttu sielu tarttuu uskon otteella Ristinkärsijän ojennettuun käteen ja alkaa kiittää.

Tuhlaajapoika sai vuosien harhailun jälkeen langeta Isän kaulaan. Eksynyt lapsi löysi tien kotiin. Lapsen onni on siinä, että hän saa astella Isän turvallisessa johdossa — varsinkin silloin, kun vastassa ovat ylipääsemättömiltä näyttävät vaikeudet.

P. Raski.

TYÖSARALTA

Pääsiäisjuhla Turussa

Toisena pääsiäispäivänä järjesti Inkeriläisten Yhdistyksen Turun paikallisosasto pääsiäisjuhlan Karjalaisten talossa. Tilaisuuteen oli saapunut vieraita salin täydeltä, noin pari sataa henkeä. Ohjelma oli tällä kertaa kauttaaltaan vakavaa ja pääsiäisaiheisiin perustuvaa. Kun oli veisattu virsi, piti maisteri Teppo Samooja vakavahenkisen tervehdyspuheen, jossa hän kuvaili sitä rauhattomuutta ja epävakaisuutta, jossa nykymaailma kaikesta suuresta kehityksestään huolimatta elää. Hänen jälkeensä sai puheenvuoron herra Kajava, joka oli saapunut Ruotsista tervehtimään Suomessa asuvia heimolaisiaan. Hän puhui uskon suuresta merkityksestä ihmiselle. Puheen päätyttyä saatiin kuulla oman kuoron esittämänä pääsiäisaiheisia lauluja Juho Talonpojan johdolla. Vaikuttavan puheen pääsiäisestä, ristinkuolemasta ja ylösnousemuksesta piti kirkkoherra Armas Aavikko.

Väliaika kului kahvitarjoilun ja rattoisan seurustelun merkeissä. Saatiin vaihtaa ajatuksia tuttavien kanssa, joita kenties ei oltu tavattu vuosikausiin. Tällaisena yhdistävänä ja keskinäisen yhteyden ylläpitäjänä paikallisosastoillamme onkin ensiarvoisen tärkeä tehtävä. Kahvitauon jälkeen veisattiin jälleen yhteisesti. Sen jälkeen Juho Talonpoika puhui lämpimästi raamatun vaikutuksesta ihmisen jokapäiväiseen elämään ja sen jatkuvan tutkistelun kohottavasta voimasta. Se on kirja, joka antaa elinvoimaa ja rohkeutta kaikissa olosuhteissa, missä ikinä olemmekin, totesi puhuja. Saatiin kuulla kitarakuoron miellyttäviä esityksiä ja Hilja Lehtisen antaumuksella esittämää lausuntaa. Kuoro esiintyi jälleen. Tällä kertaa sitä johti opettaja Toivo Leini, joka terveydellisistä syistä ei ole viime aikoina voinut osallistua kuoroharrastuksiin. Rehtori Heikki Mylläri lausui lämpimän tunnustuksen siitä suuresta ja uhrautuvasta työstä, jonka opettaja Leini on kuoron johtajana suorittanut. Loppupuheen piti khra Aavikko ja elähdyttävä tilaisuus päättyi yhteisesti veisattuun virteen.

Ilmoitusasioina saatiin kuulla, että inkeriläisten kesäjuhla vietetään ensi kesänä Turussa heinäkuun 4—5 päivänä. Laulukuoron harjoitukset kesäjuhlassa esiintymistä varten alkavat yliopp. Ilpo Tolvaksen johdolla tiistaina kesäkuun 2 päivänä klo 18 Karjalaisten talossa. Entiset ja uudet jäsenet ovat tervetulleita.

Turun paikallisosaston ompeluseuran myyjäiset ovat Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2, sunnuntaina toukokuun 3 päivänä klo 14. Myyjäisten yhteyteen järjestetään ohjelmaa. Puhujaksi pyydetään rovasti Jaakko Haaviota. Yksinlaulua esittää ennestään tuttu laulajapoikamme Albert Mustonen.

Tervetuloa tutustumaan näppärien naiskäsien talvikauden työn tuloksiin. Jokainen voi siellä löytää itselleen mieluisen esineen myös kotiin vietäväksi.

RUOTSIN INKERINSUOMALAISTEN KESÄJUHLA

Ruotsin inkerinsuomalaiset viettävät 12:nnen kesäjuhlansa Keskusliiton ehdotuksesta ja hyväksymänä juhannuksen yhteydessä Eskilstunan kaupungissa läroverkillä Smedjegatan 1. Täällä on varattu majoitus- ja ruokailumahdollisuus sekä juhlasali. Kirkko on siitä noin 100 metrin päässä ja urheilukenttä niinikään lähettyvillä. Ohjelma tulee olemaan monipuolinen ja arvokassisältöinen.

Juhla alkaa juhannusaattona per-

jantaina 19. 6. 1959 kello 16 ja lopettajaistilaisuus on sunnuntaina 21. 6.

Juhlavieraita, jotka tarvitsevat majoituksen juhlan ajaksi, pyydetään ystävällisesti ajoissa ottamaan yhteys osoitteella: **Aatami Rappu, Harvaregatan 7, Eskilstuna** ilmoittamalla, minkälaisen majoituspaikan haluavat. Mahdollisuus on yhteismajoitukseen tai yksityismajoitukseen matkustajakodissa tai hotellissa. Toivomukset huomioidaan!

Yhteismajoituksessa on oltava omat liinavaatteet.

Eskilstunan Kesäjuhlatoimikunta.

INKERILÄISTEN KESÄ-JUHLA 1959

Kuluvan vuoden kesäjuhla vietetään heinäkuun 4—5 päivänä Turussa seuraavalla ohjelmalla:

Lauantaina heinäkuun 4 p:nä

Klo 15 Ruokailu Palokunnantalossa, Eskelink. 5

,, 18 Ohjelmallinen illanvietto Palokunnantalossa

Sunnuntaina heinäkuun 5 p:nä

Klo 8 Aamukahvi Palokunnantalossa

, 9.30 Ehtoollisjumalanpalvelus Betel-kirkossa, Yliopistonkatu 29

, 12 Ruokailu Palokunnantalossa

,, 14 Päiväjuhla Ruissalon Birkassa

Majoitus

Yksityismajoitusta on saatavana hotelli Turun Hospitsissa, Yliopistonk. 29 A. Hinnat 1 hengen huoneelta 850—1000 markkaa, 2 hengen huoneessa 1300—1600 mk ja useamman hengen huoneessa 800 markkaa hengeltä ja vuorokaudelta.

Yhteismajoitus Retkeilymajassa, Linnank. 39, viihtyisissä huoneissa. Täydellinen vuodemajoitus, joka maksaa 300 mk hengeltä ja vuorokaudelta.

Snellmanin kansakoululla, Kouluk. 8, järjestetään yhteismajoitus patjoilla ilman lakanoita, peitettä ja tyynyä 150 markan maksusta samoin hengeltä ja vuorokaudelta.

Hotelliin ja Retkeilymajaan majoitusta haluavien on ehdottomasti lähetettävä majoitustilauksensa **kesäkuun 20** päivään mennessä Matti Suomalaiselle, Turku, Porthanink. 4, puh. 16 142. Tilaus on sitova.

Juhlaan saapuvat saavat tiedon majoituspaikastaan Palokunnantalossa lauantaina heinäkuun 4 p:nä klo 9 alkaen.

Juhlatoimikunta.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTON RAAMATTUKERHO

vietti Pääsiäisjuhlaa toisena pääsiäispäivänä Kalevan seurakuntatalon kirkkosalissa. Juhlavieraita oli tilaisuuteen saapunut yli 200 henkeä, joukossa useita arvovaltaisia tamperelaisia.

Kun aluksi oli laulettu virrestä "Oi kuningasten kuningas" toivotti puheenjohtaja Yrjö Räikkönen läsnäolevat tervetulleiksi. Puheessaan hän varsin lajasti selosti Inkerinmaan suomalaisen asutuksen syntyä ja historiaa, sekä suomalaisen luterilaisen kirkon ja seurakuntaelämän vaiheita näiden olemassaolon ajalta. Mielenkiintoista esitystä kuunneltiin hievahtamatta, sillä olivathan nämä asiat jääneet monille inkeriläisillekin tuntemattomiksi ja läsnäolleet "kantasuomalaiset" eivät liene olleet niistä sen paremmin selvillä. Havainnollistaakseen esitystään oli puhuja asettanut nähtäväksi kuvat 21 Inkerinmaan kirkosta ja joitakin seurakuntaelämää esittäviä kuvia. Näiden joukosta itsekukin innolla etsi "oman rakkaan kirkkonsa" kuvan jääden sitä kaipaavin sydämin hetkeksi katselemaan. Erikoisen innokkaan tarkastelun kohteena oli Räikkösen rakentama pienoismalli Toksovan kirkosta jonka

sisustuskin urkuineen, alttareineen, saarnatuoleineen, parvineen, penkkeineen, valaisevine kattokruunuineen ja jopa virsinumerotauluineenkin kiinnosti kovin katselijoita.

Kalevan seurakunnan kappalainen, pastori Erkki Kiviranta, piti lämmittävän hartauspuheen aiheenaan sanat "En päästä sinua ennenkuin siunaat minua", sovittaen sanojen sisältämän ajatuksen Inkerin kansan elämäntaisteluihin ja Jumalan ihmeelliseen ja siunaavaan johdatukseen. Mielet virittyivät kiitokseen puhetta kuunnellessa.

Musiikinopettaja, rouva Tyyne Huoponen, oli saapunut juhlaamme Helsingistä ja esitti hän yhdessä Y. Räikkösen kanssa kaksi Juhani Pohjanmiehen hengellistä duettoa, joiden lisäksi rouva Huoponen esitti yksinlauluna Waenerbergin juhlallisen Psalmin "Tehkää korkeiksi portit". Kauniita lauluesityksiä kuunneltiin suurella mieltymyksellä. Rouva Huoponen myöskin puhui esittämänsä Psalmin sisällön johdolla.

Neiti Anni Pukki esitti sydämen lämmöllä eläytyen kaksi tilaisuuteen sopivaa runoa ja tämän jälkeen ohjelman alkuosa päätettiin yhteisesti lauletulla virrellä.

Väliajalla tarjoilivat kerhon emännät juhlavieraille kahvia ja kun se oli nautittu, palattiin jatkamaan ohjelmaa jälleen yhteislaululla sekä vapailla esityksillä. Aiheena kysymys: "Mitä ylösnoussut Vapahtaja on minulle tehnyt" todistivat Mikko Kolomainen, Anni Himanen, Anni Kiskonen, Paavo Jaakkimainen ja Yrjö Räikkönen. Nämä Jumalan kunniaksi annetut uskontodistukset kertoivat, että Herra on voimallinen täydellisesti uudistamaan vanhan, lunta valkeammaksi puhdistamaan saastuneen ja eläviksi tekemään kuolleetkin sydämet.

Juhlamme päättyi Paavo Jaakkimaisen johtamaan rukoukseen ja voimakkaasti veisattuun virteen. Siunauksista rikas tilaisuus säilyy kauan mielissämme ja toivottavasti saa toteutua se monien lausuma toivomus, että "tällaisia juhlia pitää järjestää usein". Nämä toivomukset ovat omiaan rohkaisemaan Raamattukerhoamme jatkuvaan työhön yhteiseksi hyväksi. Ehkä se saakin mahdollisuuden vastaisuudessakin hengellisen yhteistilaisuuden järjestämiseen. Kerho kiittää jokaista juhlassamme läsnäollutta ystävää.

Osastomme talvikauden toiminnan päättäjäistilaisuus pidetään toukokuun loppupuolella. Siitä ilmoitetaan lähemmin "Viestin" toukokuun numerossa.

Liian halvalla

Kun jokin kauppaliike ilmoittaa jonakin määrättynä aikana aloittavansa alennusmyynnin, niin kyllä silloin kauppa täyttyy ostajista niin että seinät ovat pullistua, vaikka muulloin ostajien lukumäärä on kokelailla vähäinen. Kaikki haluavat ostaa halvalla.

Kun tämän vuoden ensimmäinen "Inkeriläisten Viesti" saapui käteeni ja kun katselin sen siroa ulkoasua ja hyvää paperia, niin pidin luonnollisena asiana, että sen tilaushinta myös on vastaavasti korotettu. Mutta kun huomasin, että tilaushinta on säilytetty entisellään, jolloinka "Viestimme" vaelteli kerjäläismunkin kaavussa, tuli mieleeni ajatus, että kyllä nyt lehden toimitus ja sen toimittajat ovat arvioineet meidät inkeriläiset ja inkeriläisystävät sellaisiksi alennusmyynti-asiakkaiksi, jotka haluavat kaiken saada niin halvalla kuin mahdollista, vaikkapa puoli ilmaiseksi.

Rupesin heti vakaasti epäilemään, mitenkähän lehden julkaiseminen kannattaa, kun lehden tilaushinta on kohonneista painatuskustannuksista huolimatta säilytetty noin alhaisena. Vaikka tilaajamäärä kohoaisikin paljon entisestään, epäilen sittenkin, mitenkähän lehti kykenee selviytymään kaikista laskuistaan. Näissä painatusasioissa minulla on vähän kokemusta niiltä ajoilta, jolloin toimin Inkerissä, koska silloin siellä kirjoitin muutamia kirjasia ja julkaisuja, jotka itse kustansin. Minusta olisi sääli, jos lehden taloudellisen kannattamattomuuden takia pitäisi supistaa ilmestymistään taikka kokonaan lakata ilmestymästä.

Muuten uskon, että me kaikki, joille nykyään tämä "Viesti" tulee, olemme yksimielisiä siitä, että tällaisen yhdyssiteen me inkeriläiset ja inkeriläisten ystävät tarvitsemme, koska asumme niin hajallaan toisistamme täällä Suomessakin. Lehti ei saa sortua taloudellisiin vaikeuksiinsa, vaan sen on varojen puuttuessa koroitettava tilaushintaansa reilusti ja rohkeasti. Sillä emmehän me inkeriläiset ole mitään kunnan hoivatteja, vaan ahkeria ja säästäväisiä, töissään ahertavia ihmisiä, joilla on rahaa silloin kun sitä tositarpeeseen tarvitaan.

Mitä taas siihen tulee, että lehti on saanut arvokkaan aikakausilehden asun, se on oikein. Sitä jo vaatii Inkerin nimen kunnioittaminen ja inkeriläisten hyvä maine. Kun "Viesti" siis ilmestyy tällaisena arvokkaannäköisenä aikakauskirjana, niin jokainen tilaaja voi sen vuoden lopulla sidottaa itselleen kirjaksi, jota voi myöhemminkin lukea, koska siinä on sellaisiakin kirjoituksia, jotka ajan kuluessa eivät vanhene.

Lopuksi en voi muuta sanoa kuin: Kauan eläköön 'Inkeriläisten Viesti'!

Armas Aavikko.

TOIMITUS HUOMAUTTAA,

että lehteen aiotut kirjoitukset, uutiset ja ilmoitukset on lähetettävä ajoissa, ettei tapahdu hankaluuksia tai myöhästymisiä. Määrättyyn lehteen tarkoitettujen kirjoitusten on oltava perillä viimeistään saman kuukauden 5 päivänä.

UUSIA SOITINLEVYJÄ

Inkeriläisten Yhdistyksen toimistosta, Helsinki, Aurorankatu 7 A 1, on saatavana soitinlevy, johon kuoro on laulanut Mooses Putron säveltämät laulut Nouse Inkeri, ja Aalloilla. Laulut ovat hyvin onnistuneet. Levyn hinta on 450 mk + lähetyskulut. Mainittuja kotoisia lauluja levytettynä on kaivattu jo pitkän aikaa. Nyt tämä toive on toteutunut, joten joukolla tilaamaan!

RUKOUKSESTA

Paavalin II kirjan 3 luku. Paavali kehoittaa meitä rukoilemaan, että sana nopeasti leviäisi. Saman kirjan 2 luvussa Paavali kehoittaa rukoilemaan kaikkien puolesta. Ei ainostaan omaistemme puolesta, niinkuin me tavallisesti teemme. Muistakaamme, että Jeesus rukoili niittenkin puolesta, jotka löivät naulat hänen käsiensä ja jalkojensa lävitse.

Mikä ja mitä on rukous? Se on sydämen puhelu Jumalan kanssa. Joka Jumalaa rukoilee, hänen tulee rukolla häntä hengessä ja totuudessa. Rukouksen armo on suuri lahja. Sitä se on ollut kautta aikojen. Rukous rauhoittaa maan matkalaista jokaisessa elämän tilanteessa. Näin on aina uskottu ja näin on nytkin. Sen ihmisryhmän kohdalla, joka uskoo, että kaiken takana on Korkein johtamassa kulkuamme tällä elämän myrskyisellä merellä on armo myötä. Kaikkein vaikeimpinakin aikoina ovat esivanhempamme turvanneet Jumalaan, olisimmeko me epäuskoisia? Pois se meistä!

Katso taaksesi ja kiitä. Edespäin ja luota. Ylöspäin ja ruokile. Miksi emme kiittäisi Jumalaa hänen hyvistä teoistaan ja suuresta rakkaudestaan meitä kohtaan.

On armoistuimen tie auki aina,
ei hukkaan mene nöyrä rukous,
maan murheet silloin eivät paina,
kun lohtuna on Herran armahdus.

J. Hartikainen.

KIITOS

Parhaimmat kiitokseni kaikille niille, jotka muistivat minua merkkipäivänäni.

Matti Virolainen.

Tähtäimeltä

Menojansa meni
pääsiäinen,
pakkanen on silti
itsepäinen.

Silti pettävät jo
kylmän voimat,
eivät riitä, vaikka
oli roimat.

Joskin kauan talven
valta kesti,
routa ei voi olla
ikuisesti.

Päivän lämmittäissä
nauru lasten
helkkyy leikkiessä
riemukasten.

Kevätpuro ryntää
törmän alla,
leikkimylly pyörii
hurinalla.

Hämmingistä kun näin
vihdoin toivut,
hiirenkorvalla jo
ovat koivut.

Synkät kasvonpiirteet
pehmenevät,
ihmeitä näin aikaan
saapi kevät.

Matti.

TIEDUSTELUJA

Katri Hämäläinen Inkereen Anolasta tiedustelee sukulaisiaan ja tuttaviaan, olisiko heistä joku ehkä Suomessa tai Ruotsissa. Ottakaa yhteys osoitteella Puistola, Arttolantie.

Tiedustelemme ystävällisesti tietäisikö joku jotain sukulaisistani. Veljeni, Jussi Susi, synt. Toksovassa 1927 tai 28. Täti Liisa Raatikainen os., täti Eeva Raatikainen os. Tiedustelevat sisarukset Sylvi Susi ja Elma Toivola, os. Susi. Osoite: Lempäälä, Vaihmala.

Vanha rovasti kertoo

Paljon mahtuu tapahtumia ja henkilökohtaisia muistoja 90 vuoden taipaleelle, toteaa jyväskyläläinen rovasti Aleksanteri Vehniäinen, joka viime Kalevalan päivänä ehti 90 vuoden ikään. Varsin pirteänä ja hyväkuntoisena hän otti vastaan lehden edustajan. Rovasti on vaatimaton, leppoisan rauhallinen ja veitikka silmäkulmassa.

Rovastin isä oli Vehniän kartanon torppareita Laukaasta, mutta siirtyi sitten perheineen Jyväskylään Aleksanterin ollessa muutaman vuoden ikäinen. Täällä alkoi koulutie, mikä Jyväskylän lyseosta v. 1878 ylioppilaaksi tulon jälkeen johti pappisuralle Helsingin Yliopistoon. Papiksi valmistuminen tapahtui välillä olleiden toimien ja sairauksien vuoksi 1894.

Ei sitä olisi silloin kouluvuosina uskonut, jolloin Jyväskylässä oli alun toistatuhatta asukasta ja lehmät ammuivat kaduilla, että vanhoilla päivillään näkee tällaisen taloudellisen ja henkisen kasvun ja täydellisesti muuttuneen kaupungin, toteaa rovasti. Suurenmoinen elämys oli tuo vanhan kouluni Jyväskylän lyseon 100-vuotisjuhla, missä sain olla mukana.

Papilliset tehtävät alkoivat 1895 Heinävedellä, mutta jo seuvaana vuonna hän siirtyi Inkeriin Valkeakirkon (Moloskovitsan) seurakuntaan rovasti Palanderin apulaiseksi sekä pari vuotta myöhemmin Kupanitsan seurakunnan kirkkoherraksi, mitä virkaa hoiti parikymmentä vuotta, kunnes 1919 palasi poikkeuksellisten olojen vallitessa juuri perustetun Vahvialan seurakunnan papiksi. Viipurin liepeillä kului jälleen kaksi vuosikymmentä ja vielä hän ehti hoitamaan sodan aiheuttamaa siirtoseurakuntaansa Punkalaitumella.

Inkerin tapahtumat ovat tuoreessa muistissa. Kupanitsan seurakunnassa oli Inkerin suomalaisia seurakunnan jäseniä yli 6.000 henkeä. Lisäksi paikkakunnalla asui luterilaisia virolaisia ja saksalaisia sekä kreikkalaiskatolisia venäläisiä. Kirkonkirjat kirjoitettiin venäjän kielellä, mutta jumalanpalvelukset ja muut kirkolliset toimitukset suoritettiin suomen kielellä. Myös viron ja saksankielisiä jumalanpalveluksia ym. toimituksia suoritettiin. Vehniäinen oli lukenut Jyväskylän lyseossa viisi vuotta venäjää, mikä koitui suureksi hyödyksi toimiessa pappina Inkerissä. Kupanitsan seurakunta oli vanha, sehän perustettiin jo 1600-luvulla. Vanhimmat kirkonkirjat olivat ruotsinkielisiä, välillä saksankielisiä, koska Inkerin luterilainen kirkko oli saksankielisen kirkollishallinnon alainen.

Inkeriläiset olivat ahkeraa kirkkokansaa ja sivistyksen ystäviä. Pietarissa painettuja sanomalehtiä luettiin yleisesti. Samoin suomalaisia lehtiä tilattiin ja äidinkielistä kirjallisuutta viljeltiin runsaasti, kertoi, rovasti Vehniäinen. Hän muisteli inkeriläisiä ystävällisinä ihmisinä, jotka vierailivat mielellään myös pappilassa. Seurakunnan jykevärakenteinen kivikirkko seisoo vieläkin paikoillaan, joskin sodan runtelemana ja on nyt toisenlaisessa käytössä.

Kesän kynnyksellä

Näin kesän kynnyksellä, kun luonto herää uuteen elämään, heräävät sydämessämmekin kotoiset muistot iloineen ja suruineen.

Miten riemuisasti livertelikään kiuru tähän aikaan kotisarkamme pälvien yllä, miten toivovin mielin isä varustellkaan auraansa leikkaamaan möyheää multaa! Jo nousi rinteellä hento nurmi, jo solisivat vesipurot lasten leikkiä, ammui lehmä äidin läävässä, hirnahteli hepo tutunomaisesti tallissa kesää aavistellen.

Muistat elävästi entisen pääsiäisen

Älä pelkää

Älä pelkää, minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän ja olin kuollut. (Ilmestysk. 1: 17—18.) Kuule kuinka kuolleista noussut Voitonruhtinaamme itse rohkaisee kaikkia uskovaisiaan, kun helvetti ja kuolema peloittavat heitä. Älä pelkää, katso, minä elän iankaikkisesti ja minulla on helvetin ja kuoleman avaimet. Niin huutaa Hän taivaastansa.

Synti vaivaa meitä. Kuolema ja synti peloittavat usein täällä Kristuksen omiakin. Mutta kaiken tämän keskellä kuule kuitenkin Kuninkaasi ja Vapahtajasi ääntä. Hän kieltää sinua pelkäämästä ja kehoittaa turvaamaan häneen. Älä pelkää, minä olen ensimmäinen ja viimeinen, hän sanoo. Ennen maailman alkua ja iankaikkisuudesta asti hän on ollut ja pysyy iankaikkisesti. Ilman alkua ja loppua. Sillä hän on itse iankaikkinen Jumala. Hän on pukeutunut meidän lihaamme ja vereemme. Hän on oma veljemme ja Herramme, joka käskee meitä kaikkia kääntymään hänen puoleensa. Sentähden Hän sanoo: älä pelkää, minä olin kuollut ja katso minä elän iankaikkisesti. Ikäänkuin tahtoisi sanoa: turvaa vain minuun, niin ei kuolemalla ole mitään valtaa sinuun. Näethän, minäkin olin kerran kuollut ja lepäsin haudassa hengettömänä, mutta olen voittanut kuoleman ja elän iankaikkisesti. Niin olet sinäkin minun kanssani elävä ikuisesti. Vaikkakin kuolet ruumiillisesti.

Vielä todistaa tämä kuolemasta herätetty Herramme ja elävä Vapahtajamme: Minulla on helvetin ja kuoleman avaimet. Jos nämä uhkaavat ottaa sinut vangiksi, niin turvaa Häneen, jolta armo on annettu. Jos turvaat Häneen, Herraan Jeesukseen, niin et kuole kuolemassakaan. Hän sanoo: Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, hän elää vaikka olisi kuollut. (Joh. 11: 25.)

Mutta jos me valkeudessa vaellamme niinkuin Hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen Kristuksen, Jumalanpojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1 Joh. kirj. 1: 7.)

Simo Torikka.

---

virpovitsoineen, kuosteineen, rist'emoineen. Käyt jälleen rakkaita, tuttuja polkuja ja reittejä. Näet itsesi joukossa kirkkotiellä. Niin vakavina sointuivat kirkonkellot piinaviikolla ja taas niin iloisina pääsiäisaamuna! Onkohan minkään kirkon kelloilla niin sointuva ja suloinen ääni kuin kotiseutusi temppelin?

Mutta puhkeavat myöskin murheesi hangen alta mustat ja katkerat muistot — kuinka viimeisen kerran astuit rakkaan kotisi ovesta tuntemattomille poluille, uusille olopaikoille tuskien ja kärsimysten tielle. Muistat myös häipyneitä omaisiasi — missä elänevätkin tai nukkunevat oudon mullan alla.

Ystäväni, kaiken tämän tunnet ja koet uudestaan. Mutta samaten kuin sulava hanki kostuttaa ja muokkaa maan uutta kasvua varten, samaten sinun kokemuksesi tuottavat siunausta.

Tulet paremmin ymmärtämään Vapahtajasi kärsimyksentietä, Hänen, jonka sinunkin tähden täytyi jättää taivaallinen kotinsa. Nöyrtynein mielin täyttää sinunkin sydämesi kiitos kaikesta menneestä ja nykyisestä, sekä ilo Jumalan lunastavasta armosta ja rakkaudesta.

Eteesi aukee suloisen kesän odotus ja sydämesi herkistyy iloitsemaan pääsiäisen ylösnousemuksesta ja jälleennäkemisen toivosta iankaikkisuudessa.

Näin nouskoon meidänkin mielemme vihanta talvisen hangen alta!

Rakkain kevätterveisin

Teresa L—rg.

VAPAUSTAISTELUJEN 40-VUOTISMUISTOTILAISUUS

Jatkosodassa toiminut prikaati K, johon kuului mm. inkeriläisten komppania, perinnetoimikunta järjestää tämän huhtikuun 25 päivänä klo 18 **Katajanokan Upseerikerhossa** omien ja vanhempien piirien 40 vuotta sitten käytyjen taistelujen muistotilaisuuden. Osanottomaksu on 1000 mk, johon sisältyy yhteinen ateria ilman juomia. Osanottomaksun voi suorittaa ennen ko. tilaisuuden alkua Upseerikerholla.

Aseveljiä, jotka tulevat osallistumaan tilaisuuteen, kehoitetaan ilmoittautumaan kirjeellä tai puhelimitse seuraaville henkilöille: ev. E. Kuussaari, Töölönkatu 36 B, puh. 49 41 40 Helsinki, maist. Jorma Salonmies, Mäntytie 9 B 12, puh. 48 45 63 Helsinki, herra Jorma Salokannel, puh. 10941/Salokannel (virka-aikana), Helsinki.

Toimikunta.

Oi, kaiken Herra!

Oi, Kaiken Herra, kuule meitä!
— Vuoks itseni en sano näin
mä, vaikka kuljen mieron teitä,
ja paljoakin vaille jäin.

Mä nöyrtyneenä puhun Sulle
nyt isänmaani puolesta,
jo vihdoin tälle rangaistulle
lie tarpeen elo rauhaisa.

Ei naurulla saa kyyneliä
ja jäytäviä huolia
pois, lohdutella sydämiä,
ei kärsimyksiin loppua.

Vaan murheen taakkaa keventävi
vain herkkä, harras rukous,
sen voiman tieltä häviävi
pois uhma, raaka julkeus.

Se kasvattavi itseluottamusta,
se uskoa luo taisteluun,
se antaa voimaa, uskallusta,
luo eläväksi sukupuun.

Mä rukoilen: mun heimoani
ain pidä suojeluksessais,
ja että synnyinseutuani
mä milloinkaan en unohtais!

Aappo Metiäinen.

MEITÄ ON PYYDETTY

julkaisemaan seuraava vetoomus: Helsingin Yliopiston kirjasto toivoo, että sille tarjottaisiin 1920-luvun vaihteessa Virossa ilmestyneitä "Narvan Sanomat"- ja monistettuna levitettyä "Sanaseppo"-nimisiä lehtiä, kenellä sattuisi näitä olemaan tallella. Yliopiston Kirjastosta ne puuttuvat. Yksityisen omistuksessa ollen mainituilla painotuotteilla tuskin on suurtakaan merkitystä, mutta yliopistollisen laitoksen hallussa ollen niillä on oma historiallinen arvonsa. Liittyväthän lehdet oleellisesti sen aikaiseen heimokansalliseen elämään ja historiallisiin tapahtumiin. Yliopiston kirjastossa niitä voidaan käyttää mm. määrättyihin tutkimustehtäviin.

Hävinnyt alttaritaulu

Erään Turussa asuvan karjalaisperheen kodin seinällä riippuu vanhoissa mahonkikehyksissä valokuva, joka omalaatuisuudellaan ei saata olla herättämättä katsojassa huomiota. Se esittää 6-henkistä pappisperhettä pukeutuneena 1700-luvulla käytössä olleisiin pukimiin ja kuvan ylälaidassa keskellä näkyy vaatimaton puukirkko kaksine tornei-

neen. Se on Kelton kirkko, joka on rakennettu suuren pohjan sodan (1700—1721) aikana hävitetyn kirkon tilalle vuonna 1768. Valokuva taas on jäljennös alkuperäistaulusta, joka ennen sotia somisti ja juhlisti mainitun karjalaisen perheen kotia Viipurissa, mutta turmeltui jo talvisodan melskeissä ja lopullisesti hävisi tietämättömiin kesällä 1944 Karjalasta uudelleen paettaessa. Onneksi taulusta oli jo aikaisemmin otettu valokuvajäljennös ja sen nyt tässä pyydämme esitellä vaikka vähän hämäränäkin, lukijalle.

Kävisi pitkäksi selitellä taulun moninaiset vaiheet yli puolentoistasadan vuoden aikana, mainitsemme vain lyhyesti, että se oli maalattu noin vuonna 1800 ja tarkoitettu palvelemaan ja palvelikin joittenkin vuosikymmenten aikana alttaritauluna Kelton luterilaisessa kirkossa Inkerinmaalla. Baltian maissa ja myös Inkerissä lienee ainakin 1700-luvulla ja vielä vähän myöhemminkin ollut melko yleisenä tapana, että kun seurakunnan kirkkoon hankittiin alttaritaulu, niin asianomainen sielunpaimen perheineen antautui taiteilijalle malliksi! Niin tapahtui myös Keltossa, joka oli, kuten ehkä tiedämme, jo 1600-luvulta peräisin oleva elinvoimainen seurakunta Pietarin ja Pähkinälinnan välisessä maastossa Nevan pohjoispuolella.

Kuvassa esiintyvä pappismies, Kelton silloinen kirkkoherra, oli nimeltään Johan Jakob Söderbohm ja alkuperältään länsisuomalaisia. Hänen syntymävuotensa oli joko 1768 tai 1769 ja tiedetään hänen suorittaneen ylioppilastutkinnon Turussa huhtikuun 13 päivänä 1791. Suoritettuaan pappistutkinnon Turun vanhassa akatemiassa Söderbohm 1795 lähti suorittamaan pappiskutsumustaan silloisen valtakunnanrajan takana olleiden varsin eristettyyn asemaan joutuneiden suomalaisten keskuuteen, joille Uudenkaupungin rauhassa 1721 oli sentään taattu oikeus pysyä isiensä uskossa ja näin ollen tarvitsivat keskuuteensa kanta-Suomessa tehtäväänsä valmistuneita sielunhoitajia.

Kelttoon asetuttuaan Söderbohm avioitui Karjalan kannaksella Uudellakirkolla noihin aikoihin pappina toimineen rovasti Bogislaus Hornborgin — "väkevän rovastin" — ja hänen käkisalmelaissyntyisen vaimonsa Maria Elisabeth Wireniuksen tyttären Margareta Elisabetin kanssa, joka siis on kuvassamme oikealla näkyvä arvokasmuotoinen rouvashenkilö, syntynyt 1763.

Pariskunnalle siunaantui aikaa myöten kahdet kaksoset, nimittäin 1797 syntyneet Gustaf Adolf ja Lovisa Eleonora sekä kahta vuotta myöhemmin syntyneet Johan Emanuel ja Helene Elisabeth. Näistä ainakin ensin mainitun tiedetään käyneen koulua Viipurissa ja valmistui hän myöhemmin lääkäriksi, mutta lienee sittemmin toiminut joko Pietarissa tai jossain muualla Venäjällä ja on hävinnyt näköpiiristämme. Tytär Lovisa Eleonora, aikuiseksi vartuttuaan, joutui Hiitolan kirkkoherran Daniel Saelanin vaimoksi ja kuvamme edessä oleva pikku tyttönen Heinäveden kappalaisen David Meténin puolisoksi. Tämä leskeksi jouduttuaan muutti Viipuriin kouluttaen siellä lapsiaan ja pitäen samalla koulukortteeria maaseudulta kotoisin olleille lukiolaisille.

Pastori Söderbohm ennätti toimia Kelton seurakunnan sielunpaimenena vain 15 vuotta, sillä hän kuoli ainoastaan 42 vuoden ikäisenä 1810. Hänen vaimonsa oli jo neljää vuotta aikaisemmin, eli siis 1806 päättänyt maallisen vaelluksensa ja kätketty Inkerin multiin. Aikaa myöten tietenkin myös heidän kuvassa näkyvät pienet lapsensa vuorollaan poistuivat maailman näyttämöltä, mutta näiden jälkeläisiä 5 ja 6, vieläpä 7 polvessa saatamme tänäkin päivänä tavata keskuudessamme.

Robert Rainio.

60 vuoden takaa

"Inkeri" 8. 1. 1899. Ohan Suomalainen Lainakirjasto w. 1898. Kirjastossa on nykyään 614 nidosta. Wuoden kuluessa on 764 lainaajaa tehneet 1382 lainaa.

"Inkeri" 15. 1. 1899. Walkeasaarelta. Hiljalleen owat taas pisimmät wuoden pyhät olleet ja menneet. Todellakin saattaa sanoa, että ne ovat olleet pitkät, koska ovat kestäneet 4 wiikkoa ainoastaan pienillä poikkueksilla. Niin, ei ihmekään, sillä tällä kolkalla Inkeriä wietetään sekä Suomen että Wenäjän joulua, miltei yhtä täydellisesti. Seurakuntamme on Suomen rajalla, ja kun siellä on joulu, ei meilläkään olla ilman, sekä päinwastoin.

"Inkeri" 8. 1. 1899. Tyrössä Ylikylän koululla, opettaja Kuiwasen luona, oli tammikuun 6 p:nä iltama, jossa muun muassa opettajat Huima ja Wesikko suorittivat vuorokeskustelun raittiuden alalta ja lausuiwat runoja. Tyrönkylän nuoriso. 20 tyttöä ja sama määrä polkia, joka tänne wiiden wirstan takaa oli saapunut wierailemaan, lauleli useampaan wuoroon yhdessä ja yksitellen. Tätä laatua wierailu eri kouluissa olisi eteenkinpäin suotawa, erittäin jos, niinkuin tässä tapauksessa, pojat owat lakkolaisten luwussa — raittiita. Toiwottawasti oli Tyrön poikien kaunis esiintyminen waikuttawana esimerkkinä Ylikylänkin puolen nuorisolle yhtymään samaan kiitettävään raittiusharrastukseen.

"Inkeri" 19. 1. 1899. "Ruskij Trud" niminen lehti on saanut sisäasiainministeriöltä toisen varoituksen. Kirjoitukset "Kaksi päiwää Helsingissä" ja "Tapahtuma Pietarin piirioikeudessa" olivat aiheena muistutuksen antamiseen.

"Inkeri" 19. 1. 1899. Kirjeenvaihtoa. Hyvä Ystävä "Wuoleelt", ei ihka Suomen puolelt". Kylhä myö otetaa tein kirutos, mut pitäis olla nimi kanss' all': mein ei näets uo lupa ottaa nimettömmii, waikk' eihä silt' tarvitse sitä nimmee kelkää wirkkaa! Jeäkää terveeks!

Kuolleita

Tämän kuun 4 päivänä kuoli Riihimäellä yleisesikuntaeversti evp. Sulo Aate Malm. Hän syntyi v. 1895 inkeriläisen kansakoulunopettajan poikana Pietarhovissa ja vietti lapsuutensa ja nuoruutensa Tyrössä. Skuoritsassa ja Ohalla, missä isä oli opettajana. Ylioppilaaksi tultuaan hän joutui sotaan v. 1914. Pitkän sotilasuransa aikana hän ehti palvella lukuisissa joukko-osastoissa, joista mainittakoon Viipurin Rykmentti sekä Kenttätykistörykmentti 3 Riihimäellä, missä hän toimi aluksi patterin päällikkönä ja myöhemmin patteriston komentajana. Riihimäeltä eversti Malm siirtyi lyhyeksi ajaksi Vaasaan Jääkäriprikaatin esikuntapäälliköksi, mistä sai siirron Helsinkiin yleisesikuntaan Helsingin liikek.tston päälliköksi v. 1930. Sekä talvi- että jatkosotaan eversti Malm osallistui vastuunalaisissa tehtävissä toimien päämajan järjestelyosaston päällikkönä sekä osan ajasta 11. Prikaatin komentajana. Sotakorkeakoulun hän kävi vv. 1925—27.

Sotien jälkeen ev. Malm siirtyi teollisuuden palvelukseen ja toimi aluksi Riihimäen Lasi Oy:n Kauklahden tehtaalla, mistä siirtyi v. 1948 päätehtaalle Riihimäelle yhtymän sosiaalipäälliköksi. Toimensa ohella ev. Malm osallistui mm. sotainvalidien huoltotyöhön ja toimi paikallisen osaston varapuheenjohtajana.

Siunaus toimitettiin Riihimäen kappelikirkossa lauantaina tämän kuun 11 päivänä.

Päivät kuluvat

70 VUOTTA täyttää 21. 4. 1959 leskirouva, ent. käsityönopettaja Salli Aino Susi o.s. Kelo Helsingissä Hän on syntynyt Inkerissä Ropsun seurakunnassa kanttori Nikolai Kelon tyttärenä. Käytyään vv. 1909—1910 Uudenkirkon kansanopiston jatkoi hän opintojaan Hämeenlinnassa Fredrika Wetterhoff'in Käsityökoulussa opettajaosastolla vv. 1910—1913, minkä päätti käsityöopettajatodistuksella. Toimittuaan Inkerissä useamman vuoden kassanhoitajana ja käsityönopettajana, — solmi avioliiton opettaja Mikko Suden kanssa v. 1921. Rouva Susi siirtyi Suomeen v. 1943 ja asuu nyt Helsingissä tyttärensä luona.

USKONTO ON YHTEINEN kaikille ja se yhdistää kaikkia. Mikäli on sille avoin, lähestyvät toisiaan eri ikäluokat, eri säädyt, yksinkertainen ja älykäs, saman lapsellisen luottamuksen alaisina, saman sydämen hiljaisen hartauden valtaamina.

J. G. Linsén.

EREHDYS

— Etkö tunne minua, vanha veli? Mehän olimme alkoinaan samalla luokalla koulussa.

— En tunne. Tässä on varmaan erehdys, sillä meidän luokallamme ei kenelläkään ollut täysipartaa.

USKONTO TEKEE köyhästäkin anteliaan, jalon, hyväntahtoisen. Olessaan toiselle kirjallisuutta ja tiedettä se on toiselle onnea ja velvollisuutta.

P. J. Joubert.

MIETELMIÄ

Toiset ihmiset ovat aivan kipeitä, jos eivät saa kertoa surujaan, toisten surut ovat niin kipeitä, ettei niitä voi kertoa.

Toiset ihmiset tahtovat näyttää, että ovat jotakin, toiset ovat jotakin, mutta eivät tahdo sitä näytää.

Varmaan Jumala nauraa kivikirkoille, joita kivisydämiset, tekohurskaat ihmiset rakentavat muka Jumalaa palvellakseen.

Ilmari.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.
Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575.
Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.
Päätoimittaja Aappo Metiäinen.
Ilmoitushinnat 20:—/pm.
Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1 vuos.	300:—
	1/2 "	200:—
Ulkomailla vastaav.		600:—
		300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA inkeriläisten Viesti

N:o 5 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 16. 5. 1959

Kansanomainen kulttuuri

Kehitys kulkee eteenpäin kaikilla aloilla, mutta sen ohella myös yleismaailmallinen rihkama valtaa alaa hävittäen vanhan kansallisen perinteen. Näin on käynyt meillä kuten muuallakin omaperäisen kansanomaisen kulttuurin suhteen. Inkeri on ollut kansantieteelliseltä kannalta katsoen vielä muutama vuosikymmen sitten kuin aarreaitta, missä oli säilynyt paljon esi-isiemme ikivanhaa perintöä. Mutta kaiken muun kansallismielessä arvokkaan ohella on sekin nyt tuhoutunut.

Kansanomainen kulttuuri Inkerissä jakaantuu kansanheimojen mukaan. Merkillisimpiä tällä alalla ovat olleet vatjalais- ja inkeroisnaisten (inkerikkojen)) puvut. Vanhanaikaisissa naisten puvuissa kiinnittää huomiota selkäpuolella päästä kantapäihin ulottuva värillinen vaatekaistale. Varsinaisena vartalon verhona oli olkapäistä ja hioista kirjailtu paita. Paidan päälle laitettiin hurstut — hame ja sen täydennykseksi aanua. Nämä puvunosat periytyvät jo pakanuuden ajoilta. Inkerinmaan kreikkalaiskatolisilla oli yleinen venäläinen sarafanin tapainen hame. Inkeroisnaisen loistavimpia vaatekappaleita oli reunoista koreasti kirjailtu esiliina.

Erikoiset kansallispukunsa olivat myös äyrämöisillä ja savakoilla. Savakkojen puvut ovat olleet erilaisia ja jo aikaisin muuttuivat ympäristössä asuvien venäläisten pukujen mukaisiksi. Äyrämöisten puvut sen sijaan säilyivät jatkuvasti jokseenkin samanlaisina tullen vähitellen yhä koreammiksi. Eteläpuolella Nevan asuneiden äyrämöisten puku oli hiukan erilainen kuin Pohjois-Inkerin äyrämöisten.

Tunnetuimmaksi näistä on tullut ja meidän päiviimme yleisemmin säilynyt äyrämöispuku, mitä sanotaan myös Tuutarinpuvuksi. Se on todella eräs kauneimmista suomalaisista kansallispuvuista. Savakon puku oli yksinkertaisempi, mutta sen valmistaminen vaati erittäin suurta käsityötaitoa ja taiteellista makua, kuten äyrämöispukukin.

Viime aikoina Suomessa havaitta-

vissa ollut pyrkimys vanhan kunnioittamiseen on saanut aikaan sen, että nimenomaan naisten kauniitten entisten kansallispukujen käyttöönotto yleistyy. Niinpä on valmistettu yhä runsaammin myös äyrämöis- sekä vihdoin savakkopukujakin.

Erikoislaatuinen oli myöskin inkeriläisnaisen päälaite. Kun äyrämöistyttö oli tullut rippikouluikään, käärittiin hänen hiuksensa sykerölle. Sykerö jaettiin kahteen osaan. Tyttöjen päähineenä käytettiin pinteliä tai säppäliä, mikä oli peräisin Keski-Euroopasta. Kun tyttö meni miehelään, leikattiin sykerö korvien tasalle ja pää peitettiin hunnulla. Huntu, mikä pään ympäriltä ulottui alkuaan isona liepeenä taakse, pieneni aikojen kuluessa, jääden lopulla vain vähäisenä ympyränä otsalle. Toisena päähineenä on mainittava sorokka eli harakka, mikä oli levinnyt laajalle kreikkalaiskatolisen väestöön keskuuteen, myös Laatokan- sekä Itä-Karjalassakin.

Korvakoristeina mainitaan vatjalais- ja inkeroisnaisten käyttäneen lyijykynän paksuisia renkaita, mitkä olivat niskan taitse yhdistetyt hopeavitjoilla.

Inkerin muinaisessa ornamentiikassa esiintyy kasviaiheiden, lintujen ja hevosten kuvioiminen. Ne ovat kaukaista itämaista perua. Näitä tavataan muun muassa Kaukaasian kansoilla.

Kreikkalaiskatolisten inkeroisten ja vatjalaisten rakennustavassa esiintyy venäläistä vaikutusta. Vatjalaiset nimittivät asuintupaa riihituvaksi. Riihituviksi sanottiin sellaisia asuinrakennuksia, joissa erityisillä parsilla kuivattiin vilja, mikä puitiin lattialla. Riihituvissa olivat myös lauteet, mikä todistaa, että tupia käytettiin saunanakin. Riihituvat olivat yleisiä Virossa, mutta onpa niitä tavattu Keski-Suomessakin. Sellaisen on muun muassa kirjoittaja lapsena nähnyt ja leikkinyt sen parsilla ja lauteilla Sornuan kylän liepeellä. Se oli vielä käytössä puoli vuosisataa sitten. Siinä asui valtion metsänvartijana toiminut virolaissyntyinen mies perheineen.

Asuinrakennuksen lattian alla oli karsina karjalaiseen tapaan. Karjarakennukset liittyivät välittömästi asuinhuoneisiin. Tämä rakennustapa kulkee Vienan ja Aunuksen kautta Volgan seuduille. Varsinaisissa vanhemmissa inkeriläisissä rakennuksissa oli sellaisia ominaisuuksia, mitkä ovat tuntemattomia sekä suomalaiselle että itäkarjalaiselle kansankulttuurille. Sellaisia ovat esim. nelilappeiset katot, jollaisia tavataan Lounais-Suomessa vain herraskartanoissa. Tämä rakennustapa lienee tullut Inkeriin Keski-Euroopasta Viron kautta, sillä Virossa se on esiintynyt aivan yleisesti.

Riihirakennuksessa on Inkerissä tavattu kaikkein alkuperäisimpiä piirteitä maanalaisine osineen. Tälläiset riihet pohjautuvat suomalaispermalaiseen aikaan, miltä on peräisin riihi-nimitys. On myös huomattava rakennusten päätyjen ja ikkunoiden sekä ovien saranoiden ym. koristeellisuus. Koristeellisuutta on ollut todettavissa myös erilaisissa

miesten puu- ja metallitöissä ja käyttöesineissä.

Vatjalaisilla ja inkeroisilla oli rikas henkinen kansanomainen kulttuuri, mistä ovat kuolemattomina todisteina sieltä muistiin merkityt muinaisrunot, joita on juuri Inkeristä saatu enemmän kuin miltään muulta suomalais-karjalaiselta alueelta. Muinaisen uskontona oli heillä kuten muillakin pakanuuden aikaisilla suomalaisilla ja suomensukuisilla heimoilla luonnonvoimien, haltijain ja vainajain palvelus uhrilehtoineen ja pyhine puineen. Niinpä vainajain arkut varustettiin ikkunoilla ja niihin asetettiin erilaisia tarvekaluja.

Valitettavasti Inkerin kansanomainen kulttuuri on jäänyt aikanaan asinomaisten tutkijain taholta vaille riittävän suurla huomiota, joten paljon arvokasta on korvaamattomasti tältäkin osalla peittynyt unholan hämärään.

ORJA VAI LAPSI?

Orjan olemukseen kuuluvana pidetään sitä, että hän tekee pakosta minkä tekee. Orjan mielialalla työtä tekeviä on hiukan elämän kaikilla aloilla, sekä henkisen että ruumiillisen työn tekijöitten joukossa. Kodeissakin on niitä, jotka nurkuvat sitä että heidän täytyy olla juuri siinä ympäristössä ja sellaisten ihmisten parissa kuin ovat.

Orjuus on raskasta. Orjalta puuttuu työnilo, hänen katseensa on alakuloinen, jopa synkkä. Hänen elämänsä näyttää olevan pakonalaista raahaamista päivästä päivään. Jos hän koettaa keinotekoisesti hankkia itselleen iloa, ei siitä ole pitkäaikaista apua. Tulee jälleen arki, samat kyllästyttävät, ehkä ilkeät ihmiset ja sama ikävä työ. Tekisi mieli jättää kaikki selkänsä taa ja lähteä kulkemaan tietä pitkin johonkin kauas, jossa kangastaa kultainen vapaus houkuttelevalta näyttävine pilvilinnoineen. Moni on niin tehnyt, eri asia on, minkälaisin seurauksin. Jumala ei halua orjuuttaa ketään. Hän antaa jokaisen vapaasti etsiä ja koetella, mitä hyvää maailma voi hänelle tarjota.

Orjan vastakohta Raamatussa on tapsi Rakastetulla lapsella rakastettujen vanhempien kodissa on suloinen olopaikka. Hän ei tunne itseään vangituksi. Iloisena hän siellä liehuu ja koettaa kykyjensä mukaan toimitella tehtäviä, joita hänelle annetaan. Hänellä ei ole huolta huomisesta. Surua on vain silloin, jos on tottelemattomuudellaan pahoittanut Isän mielen, mutta se haihtuu heti, kun on pyytänyt Isältä anteeksi. Kaikki on taas hyvin. On lämpöä ja rakkautta. Jos tulee vaikeuksia, tietää, kenen puoleen voi luottamuksella kääntyä. Lapsi on varma, että Isä järjestää asiat parhain päin.

Ihminen, joka on Jumalaan orjan suhteessa, tietää hänen käskynsä ja koettaa niitä noudattaa, väliin hyvin tunnontarkasti. Niin teki rikas nuorukainen, vaikka hän ei tahtonut tehdä kokonaista ratkaisua lähteäkseen seuraamaan Jeesusta. Hän jäi edelleen oman rikkautensa varaan ja kulki tietään kaikesta päättäen hyvin kunnollisena ja arvossa pidettynä kansalaisena. Mutta hän oli varmasti murheellinen siitä, että kaikesta tunnollisuudestaan huolimatta tunsi jotakin itseltään puuttuvan. Häneltä puuttui elävä kosketus Jeesukseen ja lapsen vapaa, rakastava suhde taivaalliseen Isään.

Millainen on minun suhteeni Jumalaan? Olenko orja vai lapsi? Asian ratkaisee se, millainen on suhteeni Kristukseen. Jeesus sanoo: "Isäni tah-

to on se, että jokaisella joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä." Kuka näkee Pojan niin, että usko syttyy häneen? Vain kurja syntinen. Kuka näkee Pojan niin, että hänessä syttyy halu lähteä häntä seuraamaan? Vain armahdettu syntinen. Jos Poika on saanul minut seuraamaan ilseään, on minulla sama Isä kuin hänelläkin. Silloin en ole enää orja, olen lapsi. Vapaan, rakastavan tapsen mielialalla teen työtä sillä paikalla, johon Isä on minut asettanut hänen tahtoaan täyttämään. Vaikeallakin paikalla olen kotonani.

P. Raski.

Jos tahdomme

Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja heidän todistuksensa sanan kautta. Eivätkä ole henkeään rakastaneet edes kuolemaakaan väistäen. Joh. ilm. 12:11.

Jos tahdomme voimaa jumalisuuteen ja voittaa synnin, niin katsokaamme ristiinnaulittuun Kristukseen. Jos tahdomme voittaa kuoleman ja helvetin, miten tähän varustautuisimme, ellemme uskon katseella häneen, joka kuolemallaan voitti kuoleman. Tuli kuolemalle myrkyksi ja helvetille surmaksi. Riemuitseva seurakunta taivaassa on voittanut lohikäärmeen, sen vanhan pedon, Karitsan veren kautta. Sentähden Paavali kirjoittaa: Pois se, että muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, minkä kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle. Olkoon tämä tunnussanamme, lohdutuksemme ja kerskauksemme.

Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut. Room. 6: 3.

Ei ole kerrassaan mitään epäilemistä, etteikö ihminen kastettaessa tulisi niin puhtaaksi, kirkkaaksi ja kauniiksi Jumalan edessä kuin itse aurinko, niin ettei kerrassaan mitään syntiä jää jäljelle, vaan pelkkää ja iankaikkista vanhurskautta. Sillä näin Kristus itse sanoo: Joka uskoo ja kastetaan, pelastuu. Maailmassa tosin näytämme syntisiltä, mutta Jumalan edessä olemme vanhurskaila. Maailman silmissä olemme kurjan näköiset, mutta Jumalan edessä kauniimmat ja kirkkaammat kuin aurinko. Kasteessa on niin suuri armo, ettei taivas eikä maa voi sitä käsittää.

Sen takia on jokaisella kristityllä kyllin työtä koko elämänajakseen tutkiessaan kastetta ja opetellessaan uskomaan, mitä se saa aikaan. Se tuo mukanaan syntien anteeksiantamisen, Jumalan armon koko Kristuksen ja Pyhän Hengen kaikkine lahjoineen, sanoo Martti Luther.

Armo olkoon Teille ja rauha häneltä, joka oli, joka on ja joka tuleva on ja niiltä seitsemältä Hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä ja Jeesukselta Kristukselta uskolliselta todistajalta, Häneltä, joka esikoisena nousi kuolleista ja joka on maan kuningasten hallitsija, Hän, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellään ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi ja papeiksi Jumalalleen ja isälleen. Hänen on kunnia ja voima iankaikkisesti.

Katso, Hän tulee pilvissä ja kaikkien silmät saavat nähdä hänet, Niittenkin, jotka hänel lävistivät ja kaikki maan sukukunnat parkuvat hänet nähdessään. Totisesti Aamen. Joh. ilm. 1: 4—7.

Simo Torikka

LEHTEMME SAA TUNNUSTUSTA. Meille saapuu jatkuvasti tyytyväisyyden ilmaisuja lehtemme ilmestymisen ja olemassaolon johdosta, Jopa ulkomailtakin. Niinpä äskettäin tuli kirje Amerikasta saakka ja siinä sanotaan mm. näin: Lehtenne on vaihtelevan sisältörikas ja mielenkiintoinen. Hauskasti ja kau-

niisti kokoonpantu. Tahdon kiittää ja onnitetta sen jutkaisuun osatlistuvia. Tunnen syvää osanottoa ja tämpöä Inkerin kansaa kohtaan. Otkoon tehdettänne siunausrikas tutevaisuus ...

TYÖSARALTA

Turun inkeriläisten ompeluseuran myyjäiset

Harvinaisen kauniin ja tämpimän keväisen sään valtitessa kokoontuivat Turun inkeriläiset ompetuseuransa myyjäisiin Karjataisten tatotte sunnuntaina kuluvan toukokuun 3 päivänä. Juhtasali tarjosikin tällä kertaa upean ja sitmiä hivetevän näyn. Pitkiä pöytiä ja seiniä koristivat kauniit ja taidokkaasti valmistetut erilaiset esineet, jotka tatvikauden kutuessa oti valmistettu. Tekstiilituotteiden koreutta paisuttivat vielä kauniit kukkakimput ja makuhermoja hivelevät leivonnaistuotteet. Vaikka kaunis sää houkutietikin vastustamattomasti vapaaseen luontoon, oli tänne kuitenkin kokoontunut tähes sata henkeä Turun inkeriläisiä ja heidän ystäviään

Ylioppitas Ilpo Tolvaksen säestyksetlä veisatliin aluksi Suvivirsi. Sitten neiti Lyydia Adel piti tervehdyspuheen, jossa hän kuvaili sitä lämmintä ja yhdistävää merkitystä, mikä tällä ompetuseuralla on ollut kootessaan yhteen saman heimon jäseniä rattoisaan työskentelyyn ja virkistävään seurusteluun. Hengelliset laulut ja puheet ovat kuuluneet ompeluiltojen ohjelmaan. Ytioppitas Itpo Tolvas esitti taitavasti pianosooloja. Niiden jälkeen saatiin kuulla rouva Katajamäen tausuntaa keväisistä runoaiheista. Keväästä kertoivat myös Albert Mustosen miellyttävät yksinlauluesitykset. Sitten puhui kirkkoherra Armas Aavikko aiheenaan Suuri voitto on jumalattisuus, johon on yhtynyt tyytyväinen mieti. Etävästä elämästä otetuitla havainnoilltsilta esimerkeiltä hän todisteti, miten rikkaus ja maaitman mammona eivät suinkaan tee ihmistä onnettisiksi, vaan päinvastoin aiheuttavat tyytymättömyyttä ja onnettomuutta. Puheen jätkeen veisattiin virrestä 348 kaksi säkeistöä. Paikattisosaston sihteeri Heikki Myttäri ilmoitti, että tätä titaisuutta voidaan pitää myös varsinaisen talvikauden toiminnan päättäjäistitaisuutena, vaikka eräiden kerhojen toiminta vielä jatkuukin ja kesäkuun 2. päivänä alkavat tautuharjoitukset kesäjuhlaa varten. Johtokunnan päätöksen mukaan pidetään ensi tatvikauden toiminnan atkajaistitaisuus Karjalaisten talossa sunnuntaina syyskuun 27. p:nä klo 14.

Ohjetman jätkeen seurasivat myyjäiset, jotloin näyttcillä otteet esineet tekivätkin erittäin hyvin kauppansa. Samalla saatiin nauttia virkistävää kahvia vapaan seurustelun merkeissä. Tyytyväisin mielin lähdettiin tästä lämminhenkisestä tilaisuudesta. Suuret kiitokset uutterille ompeluseuran jäsenilte tutoksellisesta ja kauniista työstänne.

Keski-Suomen Inkeriläisten Kerho

Heimorakkaus ja entinen kotiseutu ovat inkerin-suomalaisten keskuudessa pyhiä arvoja.

Näissä merkeissä kokoontui Jyväskylässä pieni joukko heimolaisiamme 17. 4. Ev. Yhd. Rukoushuoneessa perustamaan omaa paikallista kerhoa.

Osanottajia oli perustamiskokouksessa vähän. Ehkäpä kaikkt eivät tienneet, olivat estyneitä tai muuten arkoja tulemaan. Joka tapauksessa on täten tarkoitus yhdistää niin Jyväskylässä kuin lähiympäristössäkin asuvat inkeriläiset yhteisten tilaisuuksien välityksellä.

Laulu ja harras tunnelma ovat aina antaneet leimansa yhteisille kokoontumisille.

Niinpä nytkin veisattiin virsi, ennenkuin kokoonkutsujat toivottivat tilaisuuteen saapuneet tervetulleiksi.

Mainittakoon, että Liisa Makara oli pukenut vallan runomutoon yhteisen kerhomme tarkoituksen.

Kokouksen puheenjohtajana toimi merkonomi Toivo Makara ja sihteerinä merkonomi Aarne Lipiäinen, jotka myös tulivat kerhon vastaaviin toimiin. Lisäksi kerhon johtokuntaan rahastonhoitajaksi valittiin rva Olga Kallio.

Olisi ilahduttavaa, että näin lehtemme välityksellä yhä useammat saisivat tietää tästä asiasta, yhteistoiminnan tarpeellisuudesta ja saapuisivat seuraavaan varsinaiseen yhteiseen tilaisuuteen aVajakosken Seurakuntalolle sunnuntaina 24. 5. klo 13.00.

Toivomme runsasta osanottoa ja siunausta toiminnallemme.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTON

talvikauden toiminnan päättäjäistilaisuus on Tampereella Kalevan seurakuntatalon yläsalissa P. Kolminaisuuden päivänä (24. 5.) alkaen kello 13.00. Puhujina rovasti Y. Hirvonen, saarnaaja P. Ketonen ym. Kitarakuoro, lasten esityksiä ja muutakin ohjelmaa. Emännät pitävät huolen hyvän kahvin tarjoilemisesta. Tervetuloa taas joukolla omaan juhlaan.

Inkeriläisten Yhdistyksen toimistosta, Helsinki, Aurorankatu 7 A 1, on saatavana soitinlevy, johon kuoro on laulanut Mooses Putron sävelmät laulut Nouse Inkeri, ja Aalloilla. Laulut ovat hyvin onnistuneet. Levyn hinta on 450 mk + lähetyskulut. Mainittuja kotoisia lauluja levytettynä on kaivattu jo pitkän aikaa. Nyt tämä toive on toteutunut, joten joukolla tilaamaan!

Muistilokeroista

Se on niäts sellail, jot ko miekil uon niitä entisii Venjoen poikii ja ko miul on ikkääkii jo hyvä alku seitsemättäkymment, ni kyl miekii muistan jottain niist entisist ajois ja oloist. Ja jotteivät ne kokonaa unohtuis, ni täytyy nouattaa lehtemme toimituksen kehoitusta ja kertoa ne muistii talletettavaks.

Niäs ko se mein Venjoen seurakunta olj melko suur ja väk niin prostoita kansaa, niin mielellää niitä muisteloo. Viel näin jälkeepäinkii. Ja ko se Venjok olj niin suur, olj siin myös paljo kyllii, mut kirkko ja hautuumua kaikil sama. Toisil olj sinne pitkä matka ja siint olj monta hankaluutta. Esimerkiks hautaustoimituksist. Monest kyläst olj pitkä matka ja huono tie kirkol, minkä luon olj myös hautuumua. Kerra sattu käymää sellane vahinko, mikä tapahtuma on totisinta totta ko ruumiin suattajat tulliit kirkol niil suuriil neljäpyöräisil rattail ja ko se rattail olt kirstu nostettiin muoaha, ni voi hyväne aika! Ei kirstus oltkaa ruumista, mitä pit käyvä nyt hautaamaa.

Kyl siin siit uateltii ja jahkailtii, jot mihi se ruumis sielt kirstust oikee hävis. Toiset sannoit, jot siel kirstus olt ruumis ei oltkaa kuolt, hiä läks itse kävelemmää pois. Mul toiset tuas sannoit jot ei se itse mihin ois piäst, ko hänel olj elläissääkii jo pitkän aikaa puujalka. Hiä olj jiänt maassinan (junan) al.

Hatsinast tullessaa hiä kävel massinatietä myöte ja jäi vakonoin ruhjottavaks. Massina leikkais hänell toisen jalan poikki. Siint paksust kohast. Nyt ko ruumis pantii kirstuu, ni ei sitä puujalkaa tok sinne keral pantu. Eihä se sil yhel jalallaa nyt mihi ois piäst.

Ei siin mikäää auttant. Ko se rovast Rokkanen olj muutenkii tarkka

ja vuativaine kaikis asjois, ei hiä käynt tyhjää kirsluu hautaamaa ja olematonta ruumista siunaamaa. Niin pit lähtee ruumiin suattajain ajamaa takaisi tyhjän kirstun kans.

Mut kyl se asja siint selvis. Ko kulettava tie olj perin huono, rattaat kuatuit pyllähtiit siihe Pistlikc kanavaa ja ruumis vieräht auenneest kirstut vettee. Hevosmies kavereinee tais olla ottaant vähä miestä väkevämpää eikä älyntkää milä siin olj tapahtunt. Hyö nostiit vua kirstun jällee rattail ja läksiit ajamaa kirkool.

Siint ast niitä ruumiinsuattajii ruvettii sanomaa ruumiin puottajiks. Myöhemmin tais koko Venjoen seurakunta suaha saman haukkumanimen.

Ent. Venjoenpoika.

Hyviä ruokahaluja entisessä Pohjois-Inkerissä. Lempaalan, Toksovan ja Vuoleen seurakuntien yhtymäkohdassa eli rajalla lyötiin vetoa, veikattiin leikillisesti moninaisista asioista. Niinpä eräitten kaverien keskuuves tul kerran esil kysymys siitä, paljonko mies voi yhel kertua syyvvä. Joku joukost sano, ett yks punaperetniekka ko tulluo, niin mie syön yksinäin tiän päivän ja yön kulluis koko lampaan. (Se punaperetniekkane ol 1/20 ämpärin mittua 96 pros. pirtuu)).

Sakin kesken kiireest hommattii lammas, nii iso ko vua suatii ja veon lyöjä sai alkua touhuta. Lammas teurastettii ja mies rupes suures karjakeittiöpuas keittämää. Hiä pan samal tuvan uuninkii lämpiämmiää. Toist ihmetteelliit, jot mitä, meinuaat sie assuu sen lampua kans viikon täs talos. Eihä syyvves turkkiviittaa huol piäl olla.

Lihat tulliit puas keitettyy niin pehmijöiks, jot ne tippuit itsestiä pois luist. Mies söi siin jo keittäis hyväl ruokahalul minkä kerkes. Tuva uunj ol lämmint kuumaks. Keittäjä panj lihoist mitä jäi jälel pieniks paloiks pilkottuin rotvenjal (paistinpannulle), kuivas ne korpuiks. Talos ol käskiv (sen aikuinen kotimylly), jauhoi lihakorput jauhoks. Niist tul vua kolme stakanallista (teelasillista) lihajauhoo. Mies otti kostukkieks vettä ja suoll. Ja ennen kuin uamu valken, täytyi sakin hommata se punaperetniekkane pöytää. Lihat ol syöty.

Samas porukas eräs sano ryyppykaverillee, ku tämä pannoo sorokohkan viinaa, ni hiä käytteää kaverin tänä iltan selässiää kantuain kolmes seurakunnas. Toine pit sitä mahottoman ja veto (veikkaus) sovittii. Ol iltapimeä. Lähettii matkal. Mies toisen seläs mäntii ensimmäisiee talloo ja kysyttii mihinkö seurakuntaa tämä talo kuuluu. Toksovaa, vastattii tiäl. Mentii toisee talloo. Mihi seurakuntaa työ kuulutto, kysyttii. Matoksii, kuulu vastaus. (Matksilaiset olivat kreikkalaiskatolisla). Mäntii kolmantee talloo ja tehtii sama kysymys. Siel sanottil, jot Lempaalaa kuulutaa.

Vedon hävinnyt mies ei tietänt, jot hyö olliit kolmen pitäjän rajalla. Näin tapahtuit sen menneen ajan vedonlyönnit pienin summin yhteisen ajavieton paris ja huviks.

Vuoleelainen.

INKERINI, MAAEMONI, synnyinseutuni, ainut oma kotini! Muistan sinut aina. Muistan punaiset marjasi, joita poimin jo 4-vuotiaana. Astelin pellonpiennarta ja polkuja pitkin, kivinen tie katseeni ulottuvilla. Muistan aidan, mikä ulottui tuvan nurkalta puotitalon seinään. Aidan keskellä oli portti, mikä johti tuvan portaille.

Punaiseksi maalatun talon tupa oli avara suurine kiukaineen. Tuvan kummallakin puolen oli kaksi kammaria. Toinen oli isän ja äidin ja toinen meidän tenavien käytössä. Miten lämmintä siellä olikaan olla, varsinkin talvisina lauantai-iltoina saunasta tultua!

Muistan tiikin kotini lähettyvillä ja

sekä ohi kulkeneen radan. Entä Väntty-koira ja äidin tullessa taloon tuoma Kirjo-lehmä. Ne ne vasta hauskoja ja rakkaita olivat meille lapsille. Ja isän komea Hoppa.

Niin, ja talon kasvattitytön, pienen Katrin ja vanhan Helenan muistan. Kuin unta oisi se kaikki. Ja silti tiedän, että sittenkin se on ollut totisinta totta. Aikaa siitä, jolloin olin rakkaassa ympäristössä, on kulunut jo monen monta pitkää ja tapahtumarikasta vuotta. Kaikki se on mennyttä ainiaaksi. Se on saavuttamattomissa. Tämä on julmaa todellisuutta.

Inkerissä ollut oma kotini on jäänyt sinne ainiaaksi, tavoittamattomaksi. Siksi muistelot siitä tuntuvat kuin unennäöltä. Vain eheä, kaunis ja rakas muisto siitä on jäänyt. Siksi tahdon pitää sen aina mielessäni korvaamattomine tunnearvoineen ja kansallisine perinteineen. Velvoittakoot ne meitä kaikkia inkeriläisiä vaalimaan näitä pyhiä muistoja ja kunnioittamaan esivanhempiemme kotiseutumme hyväksi tekemää työtä ja antamia uhrauksia!

Katri

A VIELÄKS' TYÖ MUISTATTA kertomuksii, niist' entisist' maantiematkoist', tahe mer'merkkilöist'? Niist hä ne ennenvanhaist ihmist ain pittiit puhetta, silloin ku vua sattuit yksii, tahe siitt männiitkii, oikein vartavasten toisi talluo tarinoimaa. Tahe niinku Paakelin Antti sano, jott "tulkaaha toisinnua meijenki tuppuaa oikein *puahkuroimaa*". Antti ku ol' aikuasen puakuroint siin kirkonmiehen Juhon tuvass, ni siit hiä ol jo sillall seisallua ja ku alko kävellä sielt pöyvän piäst oven suuhun päi niitä levijöi lattiapalkkiloi myöten, ni sannuo jott "no kyll' täss teijen tuvass on tillua, ku suap kävellä kotvan aikua, ennenku oven pihtpuolijaisill ast piäsyö". Juho sannuo, jott "onha täss tillua kyll, ja muitenki, on paljo mukasampua, niinku tuoll entisess, ahtauass tuvass asuttii". Antti nykäis' piipustaase viell pitkät savut ja sannuo, jot sie ku tuanon kuoritit tätä tupajais lattijastua kylmän puoliseks, ni mie nevon sinnuu, jott sie, Juhana laita tähä tupahels' oikein *ulkomultiaist*".

Mie en seuranl sen enempiä sitä ukkoloin tarinua, pistäin ulos uksest ja pellon piennarta myöten aloin juosta kipittiä kottii päi. Seuraava tarina suap, hyvän alun niist *ulkomultijaisist* ja nyt sanon vua teill kaikill trevöisii paljon!

Matti-setä.

Vanhoista häätavoista Lempaalasta

Kun oli aikomus mennä naimisiin, kuului miehen asiaksi löytää morsian, jota piti käydä virsuamassa (kosimassa). Virsuamaan mentäessä oli sulhasella mukana puhemies. Tällaiselle matkalle lähtijöitä kutsuttiin pitkävirsuksi. Puhemiehenä toimi tavallisesti sulhasen rist'isä (kummi) tahi joku muu läheinen ystävä ja uskottumies. Pitkävirsulle mentiin salaa, ettei kukaan huomaisi. Tavallisesti iltahämärissä. Kosiomatkaa ja siihen liittyviä alkuvaiheita pyrittiin pitämään salassa siihen asti, kunnes käytiin pappilassa kuulutukseen panoa pyytämässä ja kirkkoherra luki kuulutuksen kirkossa.

Pappilaan mentiin lauantaina iltapäivällä. Sulhanen ja morsian kävivät yhdessä. Sieltä tultiin salhasen kotiin, missä morsian oli kaason kanssa yötä. Sunnuntaina mentiin kirkkoon kuulemaan kuulutusta. Kuulutus tapahtui kolme kertaa perättäin. Samana iltapäivänä pidettiin sulhasen kotona tupakat. Tupakoille mentiin koko kylän voimalla. Silloin oli lupa polttaa kaikilla, myös tytöillä ja lapsilla. Siellä myös tanssittiin ja muutenkin pidettiin lystiä. Sulhanen tarjoili paperosseja rajattomasti. Moni vielä kehaisi, että tupakkaa riittää vaikka lampaat söisivät.

Kun oli kolme kertaa kuulutettu, olivat häät. Vihkiminen tavallisesti tapahtui kirkossa. Sinne mentäessä sulhanen kävi puhemiehen kanssa hakemassa morsiamen. Kirkolle ajettiin hevosella niin. että morsian istui sulhasen vieressä ja kaaso puhemiehen vieressä. Vihkimisen jälkeen morsian ja kaaso vietiin takaisin morsiamen kotiin.

Häihin kutsuttiin sukulaiset ja tuttavat monen kylän alueelta. missä vaan heitä oli. Häät alkolvat sulhasen kotona sunnuntaina iltapäivällä, vihkimispäivänä. Kun vieraat oli syötetty ja juotettu sekä tanssittu kakunassit. liileelaileet ym., niin iltayöllä mentiin hakemaan morsianta (ottamaan).

Vakavampaakaan ohjelmaa ei unohdettu. Kaikki tilaisuudet, mm. ruokailu, aloitettiin virrenveisuulla ja rukouksella. Morsianta hakemaan mettäessä sulhasella oli useita puhemiehiä, jopa kymmenittäin. Tämän kirjoittajalla oli 45 miestä v. 1906. Hevosiakin kertyi paljon. Silloinhan maaseudulla ei vielä tunnettu autoja enempää kuin muitakaan moottoriajoneuvoja. koska niitä ei ollut. Yksi hevosista oli valjastettu ison työreen tai työkärryjen eteen. Se toi morsiamen "pritanat" (kapiot). Tavallisesti morsiamelle annettiin kotoaan myötäjäisiksi myös lypsylehmä, mutta se tuotiin sulhasen taloon vasta myöhemmin häitten jälkeen.

Puhemiehet tulivat morsiamen taloon hyvin reilusti, huomiota herättävästi. Jos morsiamen kotiin oli pitempi matka, niin sen varrella "oli paikattava saverikkoa". Tämä merkitsi sitä, että sulhanen oli varannut "eväitä" mukaan, joita välillä nautittiin. Otettiin pienet "näkäräiset".

Morsiamen kotiin tultua ei menty suoraan sisälle, vaan mukana ollut vanhempi puhemies tiedusteli ovella, joskus runomuotoon puetulla vitsikkäällä puheella, olisiko talosta saatavissa (mainiten sulhasen talon nimen) emäntää. jota siellä nyt tarvitaan. Kun tähän oli sopivasti huumorilla höystäen vastattu myönteisesti ja näin päästy asiasta sopimukseen, mentiin sisälle. Täällä olivat pöydät katetut. Mutta kahvikupit puuttuivat. Niitten sijasta oli lautasille liinoista tehtyjä "jäniksiä". joita puhemiehet ryhtyivät "ampumaan' hopearuplilla. Riepu pistettiin taskuun ja sijalle pantiin ruplan kolikko tai kolikoita, mitkä emännät keräsivät pois ja toivat kahvi- tai teekupit tilalle. Nyt alkoi tarjoilu. Tähän sisältyi myös ruokailu. Maanantaiaamuna päivän sarastaessa lähdettiin paluumatkalle sulhasen kotiin eli häätaloon. Morsiamen kotona pidetyt pidot olivat läksiäiset.

Nyt tuli väkeä kovasti lisää, sillä morsianta saattamaan eli nuoteisiin lähti paljon vieraita. Häätaloon tultaessa istuttiin pitkän pöydän ympärille. Morsiamen ja sulhasen paikka oli pöydän päässä, kunniapaikka. Nyt pidettiin puhe ja laulettiin virsi. minkä jälkeen juotiin aamukahvit. Sitten alkoivat leikit ja tanssit. Morsiamen kaasot ylistelivät ja kehuivat laulain morsianta kuinka etevä. taitava ja hyvä puoliso ja emäntä hänestä tulee. Sulhasen häävieraat puolestaan kehuivat sulhasta.

Kun päivällä oli vieraat vielä syötetty ja asetettu kahvikupit pöydille. niin sulhanen ja morsian istuutuivat jälleen paikoilleen pöydän päähän. tuotiin pöydälle isokokoinen seula. minkä katteeksi oli levitetty pääliina eli huivi. Viereisellä pöydällä oli kangaspakkoja ym. vaatetavaraa. joista puhemiehet rupesivat jakamaan lahjoja. Toiset vieraat panivat seulaan liinan päälle rahaa. mitkä sitä mukaa siirrettiin liinan alle. Rahaa kertyi tavallisesti niin paljon, että ne peittivät lahja- ym. kustannukset.

Puhemiesten rahalahjat läksiäistalossa jäivät sinne, missä myös ol-

tiin tyytyväisiä, kun päästiin taloudellisesti tasapainoon.

Häät loppuivat maanantai-iltana, jolloin olivat sekä emännät että tanssijat lopen väsyneitä. Olihan yhtämittaa rehkitty toista vuorokautta. Tiistaiaamuna olivat rääpiäiset, joihin pyydettiin lähimpiä sukulaisia ja naapureita.

Seuraavana sunnuntaina olivat pikku häät (jälkijuomat), johon tulivat morsiamen vanhemmat. He näet eivät olleet häissä mukana. Tilaisuuteen saapuivat myös läheiset sukulaiset muualtakin. Tämän jälkeen alkoi nuorenparin yhteiselämä rauhassa.

70-vuotias M. K.

RUOTSIN INKERINSUOMALAISTEN KESÄJUHLA

Ruotsin inkerinsuomalaiset viettävät 12:nnen kesäjuhlansa Keskusliiton ehdotuksesta ja hyväksymänä juhannuksen yhteydessä Eskilstunan kaupungissa läroverkillä Smedjegatan 1. Täällä on varattu majoitus- ja ruokailumahdollisuus sekä juhlasali. Kirkko on siitä noin 100 metrin päässä ja urheilukenttä niinikään lähettyvillä. Ohjelma tulee olemaan monipuolinen ja arvokassisältöinen.

Juhla alkaa juhannusaattona perjantaina 19. 6. 1959 kello 16 ja lopettajaistilaisuus on sunnuntaina 21. 6.

Juhlavieraita, jotka tarvitsevat majoituksen juhlan ajaksi, pyydetään ystävällisesti ajoissa ottamaan yhteys osoitteella: **Aatami Rappu, Harvaregatan 7, Eskilstuna** ilmoittamalla, minkälaisen majoituspaikan haluavat. Mahdollisuus on yhteismajoitukseen tai yksityismajoitukseen matkustajakodissa tai hotellissa. Toivomukset huomioidaan!

Yhteismajoituksessa on oltava omat liinavaatteet.

Juhlatoimikunta.

INKERILÄISTEN KESÄJUHLA 1959

Kuluvan vuoden kesäjuhla vietetään heinäkuun 4—5 päivänä Turussa seuraavalla ohjelmalla:

Lauantaina heinäkuun 4 p:nä

Klo 15 Ruokailu Palokunnantalossa. Eskelink. 5
" 18 Ohjelmallinen illanvietto Palokunnantalossa

Sunnuntaina heinäkuun 5 p:nä

Klo 8 Aamukahvi Palokunnantalossa
" 9.30 Ehtoollisjumalanpalvelus Betel-kirkossa, Yliopistonkatu 29
12 Ruokailu Palokunnantalossa
" 14 Päiväjuhla Ruissalon Birkassa

Majoitus

Yksityismajoitusta on saatavana hotelli Turun Hospitsissa, Yliopistonk. 29 A. Hinnat 1 hengen huoneelta 850—1000 markkaa, 2 hengen huoneessa 1300—1600 mk ja useamman hengen huoneessa 800 markkaa hengeltä ja vuorokaudelta.

Yhteismajoitus Retkeilymajassa, Linnank. 39, viihtyisissä huoneissa. Täydellinen vuodemajoitus, joka maksaa 300 mk hengeltä ja vuorokaudelta.

Snellmanin kansakoululla, Kouluk. 8, järjestetään yhteismajoitus patjoilla ilman lakanoita, peitettä ja tyynyä 150 markan maksusta samoin hengeltä ja vuorokaudelta.

Hotelliin ja Retkeilymajaan majoitusta haluavien on ehdottomasti lähetettävä majoitustilauksensa kesäkuun 20 päivään mennessä Matti Suomalaiselle, Turku, Porthanink. 4, puh. 16 142. Tilaus on sitova.

Juhlaan saapuvat saavat tiedon majoituspaikastaan Palokunnantalossa lauantaina heinäkuun 4 p:nä klo 9 alkaen.

Juhlatoimikunta.

VAIKUTELMIA

Minkä vaikutelman sivullinen, eräs karjalainen sanomalehtimies sai Turun inkeriläisten pääsiäisjuhlasta.

Lappeenrantalaisessa "Karjala"-lehdessä oli 9. 4. seuraavanlainen Turun inkeriläisiä ja heidän pääsiäisjuhlaansa kosketteleva kirjoitus:

Inkeri sai 1600-luvulla pääosan evankelis-luterilaista väestöään Suomesta ja sen kulttuuriyhteys maahamme on siitä lähtien pysynyt aina läheisenä. Tämä yleisesti tunnettu tosiasia ei kaipaa kuitenkaan tässä enää lähempää selvittelyä, joten todettakoon vain, että jos siirtolaisvirta aikoinaan kävikin sinnepäin, on sen suunta etenkin kuluvalla vuosisadalla muuttunut päinvastaiseksi. Huomattava osa niitä entisiä Inkerin suomalaisia, joiden esi-isät kerran täältä lähtivät, on palannut jälleen maamme rajojen sisäpuolelle.

Mutta samoin kuin siirtokarjalaisten on inkeriläistenkin keskuudessa kotiseuturakkaus muistoineen virittänyt yhteenkuuluvaisuuden tuntoa, minkä ilmauksena täällä on jo vuosikymmeniä vaikuttanut Inkeriläisten Yhdistys ja sen eräänä alaosastona mm. Turussa asuvien inkeriläisten kerho. Tämä järjestää silloin tällöin inkeriläisten yhteistilaisuuksia, joissa tavataan menneitä muistellen sekä kuulumisia kysellen. Ja kuvaavaa on, että näissä tilaisuuksissa vallitsee aina harras uskonnollinen henki ja että ohjelma ainakin pääosaltaan on laadultaan hengellistä. Sen sai todeta myös lehtemme edustaja toisena pääsiäispäivänä Turun Karjalaisten talolla inkeriläisten juhlassa, joka hengeltään oli ainakin sivulliselle suoranainen elämys.

500 INKERILÄISTÄ TURUSSA

Paikalle saapuessani oli siellä jo runsaasti väkeä ja lisää saapui jatkuvasti — pian täyttyi juhlasali ääriään myöten. Tietämäni mukaan pitäisi Turussa asua noin 7.000—8.000 siirtokarjalaista, mutta harvoin olen nähnyt meikäläisiä täällä yhtaikaa näin paljon kuin nyt inkeriläisiä, vaikkei heitä kaiken kaikkiaan olekaan kuin 500 paikkeilla. Totisesti tuo yleisömäärä oli elävän yhteishengen vaikuttava todistus. He olivat pääosaltaan vanhempaa ikäluokkaa, yksinkertaisia kansannihmisiä, joiden olemuksesta voi vain aavistella menneiden vaiherikkaiden vuosien raskaita kokemuksia, mutta verraten runsaasti myös nuorempia. Kättelyä, iloista jälleennäkemistä vanhojen tutavien kesken, kotoinen karjalaismurre solisi korvaan joka taholta.

RATKAISEVA TEKIJÄ

Tilaisuus aloitettiin veisaamalla yhteisesti Nyt se suuri päivä koitti, minkä jälkeen kerhon pitkäaikainen puheenjohtaja maisteri Teppo S a m o o j a lausui saapuneet tervetulleiksi muistellen entistä pääsiäisenviettotapaa ja korostaen etenkin sitä, miten juuri harras uskonnollisuus oli ratkaisevasti auttanut inkeriläiset säilymään vuosisatoja hengeltään ja kansallisuudeltaan suomalaisina. Seuraavana puhujana esiintyi Ruotsin inkeriläisten edustaja Juho K a j a v a, joka toi naapurimaassamme asuvien heimolaisten tervehdyksen. Kuoro esitti pari laulua, veisattiin yhteisesti virsi, ja sitten piti juhlapuheen Inkerinmaalla Serepetan seurakunnassa toiminut kirkkoherra Armas A a v i k k o, joka näin on tahtonut edelleenkin pitää yhteyttä entisiin seurakuntalaisiinsa ja yleensä inkeriläisiin. Tilaisuuden alkupuoli päättyi uudelleen yhteisesti veisattiin virteen.

NELJÄ SUURTA JUHLAA VUODESSA

Väliajalla koitti kahvitarjoilun lomassa sitten tilaisuus keskustella ker-

hon puheenjohtajan, maisteri Teppo Samoojan kanssa, jolloin mm. selvisi, että juuri haastateltavamme on eräs kerhon kantajäseniä ja sen puheenjohtaja vuonna 1931 tapahtuneesta perustamisesta lähtien. Sihteerinä toimi rehtori Heikki Mylläri. Kun ihmettelin täne nyt saapuneiden lukuisuutta, kertoi maist. Samooja, ettei tämä ole mitenkään poikkeuksellista, vaan jopa kerhon kokouksissa saattaa olla mukana parisataa henkeä. Yleisiä juhlatilaisuuksia pidetään neljästi vuodessa, nim jouluna, pääsiäisenä, helluntaina ja pyhäinpäivänä, ja niiden ohjelma suoritetaan pääosaltaan omin voimin. Lisäksi ovat puhujina olleet myös monet aikaisemmin Inkerissä vaikuttaneet papit, kuten esim. nyt ja usein muulloinkin kirkkoherra Aavikko, joka näin on tahtonut katkeamattomina säityttää jo vuosikymmeniä sitten siellä solmittuja siteitä. Kerhon toimintaohjelmahan on enimmäkseen hengetlistä ja sen aatteellinenkin puoti hartaan uskonnollisuuden sävyttämää. Mutta juhlien järjestämisen ohella on muukin toiminta ollut varsin vireää, sillä kerhon piirissä vaikuttaa oma laulu- ja kitarakuoro, ompeluseura sekä lisäksi vielä retkeily- ja ruotsinkielen opintokerho. Omaa julkaisua ei aikaisemmin ollut, mutta nyt viime syksynä koko maata käsittävä keskusyhdistys ryhtyi julkaisemaan kerran kuussa ilmestyvää Inkeriläisten Viesti-nimistä lehteä, joka on osoittautunut erittäin hyödylliseksi mm. toiminnan tiedoitusvälineenä. Haastateltavamme ilmaisi niinikään kiitollisuutensa Turun Karjalaiset ry:lle, joka on suonut talollaan tilaa inkeriläisille ja jonka kanssa muutenkin on ollut yhteistoimintaa.

ELÄVÄ USKONNOLLINEN HENKI

Väliajan jälkeihen ohjelma jatkui sitten edelleen virrenvaisuun, puheiden, kitarakuoron esitysten, lausunnan yms. merkeissä. Viimeisenä puhujana oli uudelleen kirkkoherra Aavikko, joka muisteli Inkerissä viettämiään vuosia ja kuvaavasti mainitsi, miten papit siellä yleensä viihtyivät, haluamatta muuttaa muualle. Ei aineellisten etujen tai ulkonaisten olosuhteiden tähden, vaan sen hartaan ja elävän uskonnollisen hengen vuoksi, mikä hallitsi inkeriläistä seurakuntaelämää.

Uskon sen. Sillä kun loppuvirsi Taivaassa, ratki taivaassa kaikui salin täyttäen erojaismerkiksi, oli siinä sellaista hartautta ja uskon voimaa, joka saattoi ymmärtämään, mistä tämä kansamme sirpale eristettynäkin sai aikoinaan rohkeutta ja elämän uskoa kestämään ne koettelemukset ja raskaat päivät, joista ei päässyt muuten kuin kestämällä.

V. R—i.

Viidenkymmenen takaa

"I n k e r i" 25. 3. 1908. Waltakunnan duuma. Purishkewitsh taas ajettu ulos. Lakiehdotus 4.003.740 ruplan myöntämisestä uusiin kirkkokouluihin herättää sangen wilkkaan keskustelun. Keskusteluun ottaa osaa myös Purishkewitsh. Kun hän ei pysy asiassa keskeyttää puheenjohtaja hänet pari kertaa. Wiimeisellä kerralla huutaa Purishkewitsh: "Te keskeytätte minun puheeni!" ja juoksee pois puhujalavalta.

I n h o l s 25. 3. 1908. Cinisellin sirkuksessa on käymässä kansainväliset painikilpailut, joihin ottaa osaa myöskin suomalainen mestaripainija T u o m i s t o. Hänen on lykästänyt mainiosti kaataa allensa jo monta vastustajaa. Wiime perjantaina otteli hän ranskalaisen Aimable II kanssa ja painoi siltä hartiat maahan 22 min. 12 sek. ponnistelun jälkeen. 6 m. 27 sek. tarvitsi hän woittaakseen lauantaina wahwan Owtanowin.

INKERIN APU

Tämän vuosisadan aikana Inkerin suomalaiset ovat menettäneet paljon pyhää, kallista ja rakasta: kotiseudun. Kyläkunnat ja ihmisyksilöt on ihminen viisaudessaan tuhonnut juurtajaksain syytöksin sekä tulella ja miekalla.

40-vuotta sitten tapahtunut sekasorto Inkerissä lienee muistamisen arvoista vaikka ei olisikaan yleispätevää.

Tuona aikana oli siviilejä sekä sotilaita metsiemme suojassa. Heistä joutui sitten kuka minnekin.

Suomen silloisen rajan takana oli tullut inkeriläisille turvantuntu. Suomi sai itsenäisyyden ja ulkovaltojen tunnustuksen. Se kuitenkin hupeni suurvaltojen etupiirien ristiriidoissa ja asennoitumisissa.

Kuitenkin kaikitenkin pakolaisia, ties kuinka paljon, oli pyrkimässä Suomen rajojen sisälle. Sekaisin, eri kansallisuuksia. Lieneekö missään ikinä rajatapauksia voitu punnita ja tarkoin määritellä. — Ehkä jokainen sotaa käynyt valtakunta teki sen omaan laskuunsa. Onnettomat inkeriläiset jäivät myöskin kansainvälisiksi emigranteiksi.

Tähän hätään suomalaisten naisten osuus oli paljon merkitsevä.

Tällöin luutnantti Sulo Nykänen kääntyi Helsingissä Naisten Äänen toimituksen puoleen Inkeristä saapuneiden pakolaisten avustamisasiassa Toimittaja, fil. toht. Maikki Friberg, asettui vastustamaan kaikenlaista avustamista: "Me emme ryhdy mihinkään sotaisiin selkkauksiin." Asiamme oli sekoitettu ilmassaleijaileviin suurvaltojen päämääriin. Mutta paikalla ollut opettaja Olga Oinola tunsi inkeriläisten aikaansaannokset, heidän työnsä mittavuuden, ja käytännölliset kokemuksensa. Tämä oli Suomen otettava huomioon. Seisoihan Inkerin mies tuona aikana kivääri otalta Suomen rajatla vartiotehtävissä.

"Inkeriläisten avustaminen on kansataisvelvollisuus. Tutkaa kotiini, asia järjestyy", sanoi Olga Oinola. Joulukuun 10 pnä vuonna 1919 oli Helsingin Seurahuoneessa suomalaisen naisen aikaansaannos puntaroitavana. Siinä luutnantti N., kansanedustaja J. P. Kokko ja opettaja Vilho Reima tekivät selkoa pakolaisten kurjasta tilasta.

Tilaisuudessa perustettiin erityinen avustuskomitea, INKERIN APU. Sen puheenjohtajaksi valittiin opettaja Olga Oinola. Työn helpottamiseksi ja järjestämiseksi muodostettiin tarpeellisia alaosastoja, joiden päämies oli Inkerin Avun johtokunnan jäsen. Inkeriläinen kirkkoherra Akseli Kajanti tuli sivistys- ja paikanvälitysasiain johtoon. Muihin Sanni Puolanne, Olga Ilmarinen, Elin Malin, Hilda Jalasmaa, Amanda Wahander. Sihteereiksi kutsuttiin vänrikki E. Kivisalo ja Ada Äijälä. Toimiston hoitajaksi luutnantti Heikki Nykänen.

Jo joulukuun 12 pnä 1919 oli seuraava kokous, missä päätettiin lähettää kaksi henkilöä Rautuun, Raasuliin ja Metsäpirttiin ottamaan selvää pakolaisten oloista ja omakohtaisesti tutustumaan heihin. Näiksi tarkkailijoiksi valittiin puh.johtaja, opettaja Olga Oinola ja maisteri Ada Äijälä. Matka tapahtui vasta tammikuun alkupäivinä 1920.

Suurin oli pakolaistulva heinäkuussa. Inkerissä tapahtuneiden sotatoimien tuloksena. Karja ammui, lapset parkuivat, vanhemmat etsivät lapsiaan ja päinvastoin. Pakolaiset harhailivat puutteellisissa pukimissa. Kotiaskareissaan olleet varsinkin lapset jäivät avojaloin. Ainoastaan naisia, lapsia ja vanhuksia olivat pakolaiset. Miehet 16—55 ikävuoteen oli mobilisoitu. Vanhempia käytettiin työkomppanioissa. Pakolaiset ovat Nevan pohjoispuolelta.

Yksin Miikulaisiin kylästä oli poltettu nelisensataa taloa.

Inkerin puolutusasiainhoitaja Paavo Tapanainen oli kertonut Oinolalle toimipiteiden pääpiirteet, mitkä eivät vanhene koskaan.

Suomen hallituksen taholta tiedusteltiin, olisiko Inkerin Apu halukas ottamaan huolekseen koko sairaanhoidon pakolaisten keskuudessa. Raudussa tosin oli venäläisiä varten sotilassairaala, mutta kovin kehnossa kunnossa. Venäjän prinsessa Maria asui silloin Porvoossa Seurahuoneessa ja valvoi oikeuksiaan täältä käsin. Siksipä Inkerin Avun toiminta ei ollut aivan helppo. Venäläisiä ei saatu lähtemään pois. Vihdoin 28. 2. 1920 ne jättivät Raudun ja samalla seitsemänkymmentä inkeriläistä sotasairasta eli haavoittunutta vaille hoitoa ja ilman minkäänlaisia sairaanhoitovälineitä, sidetarpeita tai muuta sairaalalle kuuluvaa tavaraa, vaikka tänne oli tullut suuret määrät Amerikan Punaisen Ristin toimittamia inkeriläisten hoitoa varten lahjoitettuja sairaanhoitotarpeita. Nuo 70 inkeriläistä sotilasta olivat vaikeammin tai lievemmin haavoittuneita, jäsenensä palelluttaneita tai muita vammoja saaneita. Myös sisätautisia oli ilman alusvaatteita ja lakanoita.

Inkerin Apu oli valmiina auttamaan. Tarvikkeita oli 80:lle potilaalle.

Suomen hallitus ja kansan auttava käsi saivat pikaisesti järjestetyksi avun pakolaisille Suomen rajalla sekä Pohjois-Inkerin Rykmentin sotilaille.

Inkerin Apu sai jonkin verran tukea niiltä ulkomaalaisilta avustustoimikunnilta, mitkä silloin työskentelivät vallitsevan elintarvikehädän lieventämiseksi sekä pakolaisten ja erikoisesti lasten huollon hyväksi. Näistä Ruotsin Punaisen Ristin Komitea kutsui Inkerin Avun puheenjohtajan opettaja Olga Oinolan jäsenekseen. Englannin Punaisen Ristin apu oli vain nimellistä. Huomattavin tuki tuli Amerikan Punaiselta Ristiltä.

Inkerin Avun työ oli lyhyt, mutta hedelmällinen.

Eeva Läärä

Lehtemme seuraava numero ilmestyy kaksoisnumerona kesä—heinäkuun vaihteessa. Tämä on otettava huomioon siinä julkaistavaksi tarkoitettuja ilmoituksia tai muita tiedonantoja sekä kirjoituksia toimitukselle lähetettäessä.

Samalla huomautamme, että lehdessä julkaistavaksi tarkoitetut kirjoitukset on kirjoitettava selvästi ja vain **toiselle puolelle lehteä.** Ei sen kummallekin sivulle!

Toimitus.

Kevät

Lumi suli, solisten
kiitää purovesi,
kaiken sade keväinen
puhlaaksi taas pesi.

Tuli kevät, valtoinaan
väreilyhyn vienoon
kietoi ilman, metsän, maan
pukuun hienon hienoon.

Tuulet tuoksuu, ilma soi
kunniaksi kevään;
ihminenkin nousta voi
aamuun hymyilevään.

Outo tunne sielussa
valtaa väsynehen,
halu elää voimana
syttyy sydämehen.

Linnut laulaa, välkkyy veet,
luonto jälleen elää,
kiitostansa säveleet
Luojalle näin helää.

Aappo Metiäinen

Kuolleita

Rouva Maria Leini. o.s. Häyhänen kuoli 5. 5. 1959 Helsingissä. Hän syntyi Inkerin Venjoella 22. 2. 1887 ja eli jatkosotaan asti Tuutarin Rajaleinilässä tunnetun inkeriläissuvun jäsenenä. mistä vallinneitten vaikeitlein olosuhteitten vuoksi siirtyi v. 1943 Suomeen. Häntä jäivät kaipaamaan lapset ja lastenlapset sekä muut sukulaiset.

Siunaus toimitettiin Ruskeasannan kappelissa 14. 5. 1959 ja muistotilaisuus pidettiin Tikkurilan Seurakunlakodissa.

Lauantaina 25. 4. 1959 klo 16.30 ajoissa Porvoon maalaiskunnan Tolkkisten Sillvikissä selluloosatehtaan vedenottopadossa lapahtui hukkumisonnettomuus. joka vaati opetlaja Fredrik Vesterisen 11-vuotiaan Tero-pojan hengen.

Tero Päiviö Vesterinen oli yhdessä 12-vuotiaan Sivert Karlssonin kanssa mennyt soutelemaan omatekoisella pienellä vaneriveneellä, jolla oli pituutta 180 sm, leveyttä 75 sm ja korkeutta vain 20 sm. Kun pojat olivat päässeet kolmisenkymmentä metriä rannasta täyttyi "vene" vedellä ja molemmat suistuivat veteen. Stig Karlsson jaksoi uida rantaan, mutta Tero Vesterinen pääsi vain kymmenisen metriä kun hän jo upposi. Tehtaantyöntekijä Sven Backman riensi apuun heti ja onnistui saamaan Teron ylös vedestä nopeasti. Paikalle kutsuttiin Porvoosta sairasauto, jonka pelastuskeinulla annettiin tekohengitystä 3.5 tuntia, ja myöskin saatiin lääkäri avuksi. mutta kaikista yrityksistä huolimatta Teroa ei saatu enää palautetuksi henkiin. Hän oli syntynyt 18 5. -48 Porvoossa.

Siunaus toimitettiin Porvoon kappelissa lauantaina toukokuun 2 päivänä.

Tähtäimeltä

Vuosisatamme on aikaa
persoonattomuuden.
joukkosieluisuus lie siihen
luonut katkeruuden.
Vanhat hyvät tavat eivät
enää päde laisin,
arkena vain laiskotellaan.
juodaan sunnuntaisin.

Haukan silmin nykyisyys jos
näkis menneet vaiheet,
toiminnalleen löytäisi se
toisenlaiset aiheet.
Silloin ennen aatteellisuus
esiin tulla tohti,
rohkein ottein tietoisuuteen
ihmisiä johti.

Jos näin taakseen vilkaista vois.
aavistaisi ajan
toisen, kevään lämpöisemmän
löytäis. onnen rajan.
Vain se maa ja kansa. jota
ei vie laumahenki,
sivistyksen säilyttää. ei
ole orjan renki.

MATTI

AURAT

Oli kaksi rauta-auraa. Toisen niistä osti talonpoika, toisen talonpojan naapuri, kylän kauppias. Talonpojan aura pantiin heti työhön. Mutta kauppiaan aura oli koko vuoden myymälän lattialla. Sitten kauppias puhdisti myymäläänsä ja nosti auran pihalle, jolloin molemmat aurat näkivät toisensa raja-aidan raosta.

Kauppiaan myymälässä ollut aura oli muuttunut mustaksi ja ruosteiseksi. Talonpojan aura sen sijaan kiilsi kirkkaana kuin hopea. Tätä seikkaa ihmetellen kysyi kauppiaan aura entiseltä toveriltaan:

"Minkä tähden sinä olet niin kirkas, mutta minä musta ja ruosteinen?"

"Sen tähden", vastasi talonpojan aura, "että minä olen tehnyt työtä, mutta sinä olet kaiken aikaa maannut laiskana."

Eikö tässä tarinassa olekin meille ihmisille paljon oppimista!

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.
Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.
Päätoimittaja Aappo Metiäinen.
Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1	vuos.	300:—
	1/2	"	200:—
Ulkomailla vastaav.			600:—
			300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

inkeriläisten Viesti

N:o 6 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 22. 6. 1959

Kesäjuhlat

Arkisen elämän raskaan raadannan ohella ihmiset ovat aina kaivanneet ja tarvinneet vaihtelua henkisen tasapainon säilyttämiseksi, herkempiä hetkiä sisäisen janon tyydyttämiseksi. Niinpä on jo ammoisina aikoina eri tunnuksien merkeissä kokoonnuttu yhteen, missä joukolla luotu kulloinkin tilaisuuden vaatima ja tilanteen edellyttämä ohjelma ja siten saatu tarve tyydytetyksi.

Näin tapahtui ja tapahtuu edelleenkin kaikkialla, missä elämä jatkuu vapaana ja mielet sykkivät toivehikkaina.

Inkerin suomalainen väestökin on kokoontunut tietoisesti jo viime vuosisadalla yhteisiin hengellisiin ja kansallisiin tilaisuuksiinsa ammentamaan henkistä ravintoa ja uutta virikettä työskentelynsä elävöittämiseksi ja voimiensa kartuttamiseksi. Tämän toimintamuodon toivat mukanaan neljä vuosikymmentä sitten vallinneitten olosuhteitten vuoksi kaakkoisen rajamme yli Suomeen saapuneet Inkerin pakolaiset. Ympäristön esimerkkiä seuraten ja perinteitä noudattaen jo v. 1919 järjestettiin täällä inkeriläisten kesäjuhla. Vastaavanlaisia juhlia on siitä lähtien pidetty vuosittain eri puolilla maata, ennen sotia pääasiallisesti Karjalan kannaksella.

Ensi heinäkuun 4—5 päivinä vietetään tämän kesän Inkerijuhlia Turussa. Kaikkia juhlia on huolella valmisteltu. Niinpä nytkin Inkeriläisten Yhdistyksen johtokunnan toimeksiannosta turkulainen paikallisosasto on tässä mielessä työskennellyt jo pitkän aikaa. Paikkakunnalle on muodostettu erityinen juhlatoimikunta. Se on tehnyt suuria valmisteluja, niin että juhlat kaikesta päättäen muodostuvat vaikuttaviksi ja mieltä kohottaviksi. Varsinkin, kun vanha kulttuurikeskus, Turku, asemansa ja luontonsa puolesta sopii erinomaisesti tällaisten juhlien pitopaikaksi. Nämä juhlat ovat samalla 40-vuotinen muistotiaisuus niistä ta-

pahtumista, mitkä saivat aikaan sen, että yhä lukuisammat inkerinsuomalaiset hakeutuivat rajan yli Suomeen.

Ohjelma tulee olemaan monipuolinen ja arvokas. Viittaamme toisaalla lehdessämme olevaan selostukseen.

Nämä inkerinsuomalaisten juhlat ovat aina olleet suurenmoisia suomalaiskansallisen hengen ja isänmaallisen mielen herättämisen ja kartuttamisen tapahtumia, ehtymättömiä aatteellisuuden lähteitä. Ne ovat keränneet ympärilleen tuhatmääräisen hartaan yleisöjoukon ja kaikessa suhteessa vastanneet tarkoitustaan. Työansioon hakeutuneet ja elämänsä järjestämisessä eri tahoille hajaantuneet inkeriläiset ovat kesäjuhlillaan tavanneet toisiaan, keskustelleet sydäntään lähellä olevista asioista, lohdutelleet kohtalotovereitaan, saaneet kertoa kuulumisistaan, toiveistaan ja tulevaisuuden suunnitelmistaan sekä vaihtaa ajatuksia vallinneista oloista. Nämä juhlat ovat samalla olleet ainoita heimokansallisia tiaisuuksia, joissa entisen Inkerin suomalaisten ääni on pyritty saattamaan julkisuuteen, jotta tämän väestöryhmän olemassaolo ja kansallinen merkitys tulisi yleisemmin tunnetuksi.

Inkeriläisten Yhdistys asiaa harrastavine ystävineen tahtoo näillä juhlilla ylläpitää ja voimistuttaa heimoushenkeä, mikä viimeisten vuosikymmenien aikana inkeriläisten ja yleensä heimokansallisen asian hyväksi on maassamme syntynyt ja kehittynyt. Näin tahdotaan edelleen vahvistaa sitä yhteistunnon ja yhteenkuuluvaisuuden voimaa, mikä panee uhraamaan omat yksityisedut kokonaisuuden hyväksi ja luopumaan isänmaan onnen nimessä itsekkään yksilöllisyyden pikkupyyteistä. Eikä tämä toivomme tänä päivänä liene aiheeton, sillä poliittinen spekulointi työntyy nykyisin kaikkialla röyhkeästi esille tukahduttaen ennemmin korkealle nousseet ja arvostetut aatteellisuuden kauniit ihanteet.

Juhlien tarkoituksena on ylläpitää sitä epäitsekästä uhrimieltä, mitä yhteinen suomalaiskansallinen valtioaate ja vapaa isänmaa meiltä vaatii. Tavoitteena on edelleenkin kiinnittää parempiosaisten kansalaisten, itsenäisen kanta-Suomen huomiota siihen kovaan kohtaloon, minkä alaiseksi karjalainen ja inkeriläinen siirtoväki on joutunut; niihin kuvaamattomiin menetyksiin, joita he ovat saaneet kokea.

Nämä inkeriläisjuhlat vaativat osaltaan meitä itsekutakin tilille siitä, mitä olemme tehneet tai laiminlyöneet tässä kansallisessa kysymyksessä. Tunnemmeko ja tiedämmekö, miten suuret kulttuuriarvot ja kansalliset saavutukset ovat tämän kansanryhmämme elämänkirjassa ja että vanhat kunnioitettavat perinteet voitaisiin tallettaa tuleville sukupolville säilytettäviksi. Kun tällaisiin arviointeihin ryhdymme, emme voine kieltää tar-
ryhdymme, emme voine kieltää tarvitsevamme menneiden toimintavuosiemme ja taistelujemme yksimielisyyden ja alttiin uhrimielen välttämätöntä tukea. Mutta näiden ominaisuukisen velvoittavaa merkitystä eivät palauta meihin ulkonaiset juhlallisuudet, vaan ensisijassa ymmärtämys ja osanotto niihin kärsimyksiin, joiden alaisuudessa

kanssasisaremme ovat olleet. sekä ympäri pohjoisen pallonpuoliskon kautta koko suomalaisen asutusalueen sijaitsevat lukemattomat hautakummut. Ne kehoittavat meitä tosi työhön ja toimintaan asian käytännölliseksi hoitamiseksi.

Rientäkäämme joukolla Turkuun juhlimaan entistä Inkeriä. muistelemaan Kullervon heimon kovaa kohtaloa, kartuttamaan aitoa kansallishenkeä ja jakamatonta yksimielisyyttä keskuuteemme!

Uskon voima

Tämä on se voitto. joka on maailman voittanut. meidän uskomme. Siinä on uskon syvällinen taito ja voima. Se näkee sen, mikä ei näy eikä näe sitä. mitä se kuitenkin tuntee. Ei edes sitä. mikä sitä painaa ja ahdistaa. Samoin epäuskokin näkee vain sen. minkä se tuntee. Eikä se ensinkään voi luottaa siihen. mitä ei tunne. Sen tähden Jumala järjestääkin niin, että uskolla ei ole tekemistä mitättömien asioitten kanssa. vaan sellaisten. joissa koko maailma joutuu ymmälle. Esimerkiksi kuolemaa vastaan maailma ei voi kestää. Se pelkää sitä ja sortuu sen alle.

Sitä vastoin se pysyy vahvana ja vastustaa kuolemaa. joka ahmaisee koko maailman ja nielee tuon elämän maatelijan. Samoin maailma ei voi hillitä lihaakaan. Liha hallitsee maailmaa kokonaan. Aina vain käy niinkuin liha tahtoo. Koko maailma on lihallinen Usko sitä vastoin käy sen kimppuun. kaataa sen ja pitää sitä kurissa. Ainoakaan ihminen ei väsymättä ja vaipumatta voi kestää maailman vainoa ja pilkkaa. vaan se valtaa ja voittaa hänet. Usko sitä vastoin halveksii maailmaa ja polkee kaiken tuon jalkojensa alle. Samoin kukaan ei kykene vastustamaan pienintäkään syntiä. Se puree ja järsii omaatuntoa niin vaikeasti. että vaikka koko maailma lohduttaisi sellaista ihmistä. hänen sittenkin täytyy mennä helvettiin. Usko sen sijaan on sankari ja voittaa kaikki synnit. vaikka niitä olisi niin paljon kuin koko maailma on tehnyt.

Herra näet ottaa huomioon ainoastaan uudestisyntymisen uskon ja oman rakkaan poikansa puhtaan ja pyhän veren. Sen kaunistuksen, johon uudestisyntynyt ihminen on puettu. kuin lumivalkeaan kastepukuun.

Kristitty on siis luonnostaan vielä saastainen. mutta Kristuksessa, johon hän uskoo ja johon hän kasteen ja Pyhän Hengen kautta on puettu, hän on lunta valkeampi. Uskon voima on määrätön.

Lutherin mukaan S. T.

71 miljoonaa luterilaista

Luterilaisen maailmanliiton äsken julkaiseman tilaston mukaan oli maailmassa kuluvan vuoden alussa 71.135.068 luterilaista. Näistä kuuluu melkein 50 milj. Maailmanliiton jäsenkirkkoihin. Useimmat luterilaiset asuvat Euroopassa, jossa heitä on 59 milj. Amerikassa on luterilaisia 8,8 milj., Aasiassa 1,4 ja Afrikassa 1,2 miljoonaa. Johtavin luterilainen maa on Saksa, jossa on 37,3 milj. luterilaista. Seuraavina ovat Yhdysvallat (7,6 milj.), Ruotsi (7 milj.), Tanska (4,3 milj.), Suomi (4,2 milj.) ja Norja (3,2 milj.). Laskelmien mukaan nousee luterilaisten lukumäärä hieman yli 30 prosenttiin koko maailman protestanttien määrästä.

Kuluvan vuoden Inkeriläisten Turussa vietettävän

KESÄJUHLAN

ohjelma on seuraava:

Lauantaina heinäkuun 4 p:nä:

Klo 15 Ruokailu Palokunnan talossa Eskelink. 5.
" 18 Ohjelmallinen illanvietto samassa paikassa:
Suvivirsi, yhteisesti.
Tervehdyspuhe: paikallisosaston puheenjohtaja, fil. maist. Teppo Samooja.
Tervehdykset:
Turun seurakuntien: rovasti Osmo Alaja.
Karjalaisten: rovasti Erkki Hilke.
Ruotsissa olevien inkeriläisten tervehdys
Lausuntaa: Kastehelmi Karjalainen.
Esitelmä: rehtori Heikki Mylläri.
Kitarakuoron esityksiä.

Väliaika

Virsi, jonka aikana kannetaan kolehti.
Puhe: Yhdistyksen varapuheenjohtaja opettaja Aappo Metiäinen.
Kuorolaulua: Turun inkeriläisten kuoro, joht. Ilpo Tolvas.
Muistelmia: kertoo rovasti Armas Aavikko.
Yksinlaulua: Albert Mustonen.
Iltahartaus: khra Juhani Jääskeläinen.
Iltavirsi: yhteisesti.

Sunnuntaina heinäkuun 5 p:nä:

Klo 8.00 Aamukahvi Palokunnantalossa
" 9.30 Ehtoollisjumalanpalvelus Betel-kirkossa, Yliopistonk. 29:
Saarnaa rovasti Akseli Kajanti.
Liturgeina toimivat: kirkkoherra J. Jääskeläinen ja kirkkoherra M. Vironmäki.
Kuoro- ja yksinlaulua: A. Mustonen.
Uruissa: Ilpo Tolvas.
" 12.00 Ruokailu Palokunnantalossa.
" 14.00 Päiväjuhla Ruissalon Birkassa:
Karjalaisten laulu, yhteisesti.
Tervehdyspuhe: hovioikeudenneuvos R. Rainio.
Kuorolaulua, johtaa Ilpo Tolvas.
Puhe: Juho Talonpoika.
Lausuntaa: Hilja Lehtinen.
Lopettajaispuhe: yhdistyksen puheenjohtaja, dipl. ins. J. A. Savolainen.
Maamme ja Nouse Inkeri, yhteisesti.

TYÖSARALTA

TURUN INKERILÄISTEN YHDISTYKSEN KERHOTOIMINTAA

Turun inkeriläisten yhdistyksen keskuudessa toimii useampia kerhoja. joiden toiminta aina syksyllä järjestellään ja määritellään. Erikoisen vilkasta on ollut sen kerhon toiminta. joka kantaa ompeluseuran nimeä ja jonka johtavana ja innokkaana toimihenkilönä on ollut rva Katri Klemettilä ansaiten epäitsekkäästä ja väsymättömästä työstään inkeriläisten yhdistyksen hyväksi jakamattoman täyden kiitoksen. Tämä kerho aloitti työskentelynsä myös syksyllä ja lopetti keväällä. Se on kokoontunut eri henkilöiden luona, jotka ovat antaneet sille kutsun ja vieraanvaraisesti ottaneet sen vastaan. Mainittavana piirteenä sillä on ollut se. että sen tilaisuuksiin ovat osallistuneet miehetkin ja niissä on aina ollut henkistä ja hengellistä ohjelmaa. Kuluneen toimintakauden aikana ovat niissä esiintyneet puhujina hovioikeudenneuvos Robert Rainio. rehtori Heikki Mylläri, khra Armas Aavikko ynnä muut.

Mainitsemme tässä tämän ompeluseuran kokoontumisajat ja -paikat viime syksystä alkaen sekä osanottajien lukumäärän ynnä kolehtien suuruuden: 1. 10. Maria Soitulta. 17 h. 1590 mk: 15. 10. Pekka Peräläisellä, 15 h. 1000 mk: 29. 10. Liija Napulta, 16 h. 1100 mk; 12. 11. Pekka Peuhkuritta, 18 h. 1400 mk; 26. 11. Katri Häyhäsellä 12 h. 1000 mk; 10. 12 tida Laukka:etta, 13 h. 950 mk: 14. 1. Heikki Myllärittä. 30 h. 2200 mk; 28. 1. Robert Rainiotta. 30 h. 2350 mk; 11. 2. Sohvi Romanatta, 32 h. 2570 mk; 25. 2. Erkki Adetilta, 30 h. 2700 mk: 11. 3. Tyyne Laihotta, 17 h. 1270 mk: 1. 4. Paavo Adetitta, 23 h. 1470 mk: 15. 4. Eeva Laitisetta 18 h. 1350 mk; 29. 4. Helena Kontralla, 15 h. 1050 mk ja 13. 5. Armas Aavikolla, 11 h. 1140 mk.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

vietti toimintakauden päättäjäisiä toukokuun 24 päivänä. Kalevan seurakuntatalon yläsaliin kokoontui silloin osaston ystäviä niin runsaasti, että aivan "seinät pullistelivat". Iloinen ja tyytyväinen mieliala vallitsi. Onhan syytäkin iloon ja kiitokseen, kun saamme näin vapaasti kokoontua yhteisiin tilaisuuksiimme ja käyttää kokouspaikkana tämän seurakuntatalon huonetiloja.

Tilaisuus aloitettiin laulamalla Suvivirsi. Yrjö Räikkönen esitti lyhyen yhteenvedon osaston nyt kesälomaan päättyneestä toiminnasta todeten, että osastolla on ollut kaikkiaan kymmenen ohjelmallista yleisötilaisuutta, joista yksi järjestettiin Valkeakoskella. Lisäksi oli vilkasta kerhotoimintaa, joista raamattukerho ja ompelukerho ovat työskennelleet säännöllisesti, tuottaen osanottajilleen iloa ja hyötyä. Toivoen. että osaston toiminta jälleen syksyllä saisi virkeästi alottaa uuden työkauden, ilmoitti hän Raamattukerhon jatkavan toimintaansa kesälläkin. Samalla puhuja toivotti läsnäolleet tervetulleiksi tilaisuuteen. Sen jälkeen laulot kitarakuoro kauniita lauluja, joita hartaudella kuunneltiin. Juhlassa näet vieraili Baptistiseurakunnan laulu- ja soittokuoro ja saman seurakunnan saarnaaja Paavo Ketonen puhui lämmittäviä sanoja. Kitarakuoron esitysten lisäksi saatiin kuulla myös yksinlaulua, jota esitti rouva Ryhänen.

Pyynikin seurakunnan kirkkoherra, rovasti Yrjö Hirvonen oli niinikään saapunut tilaisuuteen. Hän puhui rohkaisevia sanoja, ilmaisten ilonsa siitä, että Inkerin suomalaiset näin tahtovat ja saavat kokoontua "omiin" juhliinsa ja että Herran Sana saa olla näissä tilaisuuk-

sissa valona ja johdattajana. Lapset, kuusi tyttöä, lauloivat kauniisti ja Juho Putrolainen esitti sepittämänsä, kotikaipuuta ja rakkautta synnyinseutuun ilmaisevan runon.

Väliajalla tarjoilivat emännät hyvää kahvia ja arvottiin osastolle lahjoitettu kakku. Juhlan päättäjäisiksi puhui Paavo Jaakkimainen ilmaisten ilonsa siitä, että saadaan vapaasti kokoontua Jumalan sanan ääreen näissäkin yhteisissä tilaisuuksissa. Hän kehoitti kaikkia inkeriläisiä antamaan tukensa yhdistyksemme ja paikallisosastomme toiminnalle.

Kun hän oli johtanut loppurukouksen, päätettiin tilaisuus laulamalla virsi 329.

Kiitollisin mielin ja päätöksin, että seuraavan kerran kokoonnumme yhteen Turun juhlilla, hajaantuivat juhlavieraat kukin tahollensa.

Muistilokeroista

No, nyt miun pitäis selittiä teil, jot miten niitä multijaisii tehtii, tahe oikeistua, ei niitä huolint tehhäkkiä, ku ne tulliit melkein niinku ihan itsestiä. Kyll työ piäsettä peril ku mie uhhuon teil sen asjan niinku se oikein ol.

Meijen kotpaikkakunnal niäts ne peltomuat olliit hienuo hiekkamultua. Usjemmas talos ol paljon poikii. Pojat tekkiit työtä, isän neuvomua ja söivät leipiä emon paistamua. Niinku Karhun-Mikko sano jot: "siihen aikua meijen lalluo tuulellakkii tuotii ja sattiellakkii suatii, ku uamusil aikasie lähettii ja yöks tultii iltasil kottii".

Mut siit meininkit muuttuit toisenlaisiks; pojat ku saivat sotapalveluksiesen suoritetuks, ni hyö alkoit tuuvva talluo niitä uussii naispuolisii eläjii. No, tietiähä sen, jot millaseks se siit alko männä, ku kälykset tuhahtelliit toisillie ja miehet riiteliit niihen muanjakoloin kans. Siihen pit käyvvä kutsumas t u a r o s t a ja viel toisiikii kylän ukkoloi. Ne sannoit: jot ei täst teijen elämisestiä muiten tule mittiä, teijen pittiä erota. Siit viel tuorosta sano eriksie sil Pekko-nimisel pojal jot: "Kylhä sie tätinpoika tuvan itselleis tiet, ku sie uot kylän parraita lotniekkamiehii, mut siihen uutie tuppua siun viel pittiä hankkii uuvvet kohvkupit ja uus kohvkattila".

Eron hetket ain ovat olliet haikijat ja niinhä ne olliit sillonki. Aikuasen ku siin rähäjiit ja riiteliit, ni jo ristemon Liisa sannuo sil käly-Katrillie, jot: tiän uuvemman vokin mie otan itsellein, ku se on miun kottuo tuomain, nuo pellovasloukku ja liinalipsu suavat jiähä teil, ku ne ovat siun mieheis tekemät. Sammua viisii ne siit erroitettii muutkii esiniet sekä elläimet. Juhanal joutu lehmii Kirjo ja Kaunikki ja hevosist se must-harja tamma. Pekon puolel tuas jäi lehmist Rusko ja Perjo. Ja se hyvä harmua ruuna jäi hänel hevoseks. Siit tuorosta sano jot: "nyl tiä tul melkein tasapuoline jako, jos jos mitä ermielisyyttä viel ilmestyy, ni antakua asjan riijellä, mutt työ miehet eläkiä niinku veljekset. Naisil ei olt sillon viel iän-oikeutta. Salasemmat asjat hyö sopottiit toisillie korvua, mut ku millon sattu oikein remakka yhtöine lyst, ni sil hyö nauroil räkättiit jokahine yhtaikka.

Se suur tupakii alko lulla ahtuaks ku jokahine olliit er-evväisiä. Eikä siin auttant muu ku pit käyvä rakentammua toista talluo siihen pehmijäl pellol. Sen toisen talon rakentamisen selostus pittiä siertiä seuruavua lehtie ja nyt mie sanon teil vua vanhua viisii, jot: Jieäkiä hyväst!

M a t t i - s e t ä.

Ruotsissa inkeriläisten parissa

Ruotsi on pakolaisten maa. Toistakymmentä kansallisuutta saattaa olla edustettuna yhden ainoan tehtaan työntekijöiden joukossa. Eräs meille läheinen pakolaisryhmä on inkeriläisten muutamatuhantinen joukko. Kun kuulimme past. M a u n u l a n ja pastori K u o p p a l a n Herättäjä-Yhdistyksestä Lapualta vierailleen Ruotsissa asuvien inkeriläisten parissa pääsiäisen aikoina, kyselimme kuulumisia pastori Kuoppalalta.

— Mikä sai teidät matkaan ja keitä teitä oli siellä?

— Apostolisen esikuvan mukaan kuljetimme "uskonsisarta" mukana. Vaimomme olivat matkassa. Kosketus inkeriläiseen naisväkeen oli siten varmaan välittömämpi. Menimme kutsusta. Inkeriläisten seurakunnallinen toiminta on varsin vilkasta. Eräs tällaisen toiminnan keskus on Borås. Viime kesänä Lapuan herättäjäjuhlilla mukana ollut Jussi Jänis välitti Herättäjä-Yhdistykselle sikäläisten inkeriläisten kutsun. Boråsissa olimmekin kaikki pääsiäispyhät. Lisäksi oli tilaisuuksia Jönköpingissä, Göteborgissa, Mölnlyckessä, Mölndalissa, Örebrossa, sekä suomalaisia varten Uddevallassa. Monia "inkeriläisseutuja", m.m. Norrköping, Gävle ja Eskilstuna, jäi käymättä. Pidimme useita jumalanpalveluksia, ehtoollisjumalanpalveluksia, raamattutunnin ja kävimme inkeriläisten kodeissa, keskusteltiin ja kuunneltiin. Olimme inkeriläislapsen ristiäisissä, suomalaisen parin häissä ja hääseuroissa. Tukholmassa kastettiin vielä suomalaisenkin opiskelijaperheen lapsi.

— Inkeriläiset ovat tunnetusti olleet aktiivista luterilaista kirkkokansaa. Millaisena on suhde isien kirkkoon säilynyt?

— Luterilainen kirkko on edelleenkin valtaosalle rakas. On kyllä mainittava, että siirtolaisuuden alkuaikojen vaikeissa, juurettomissa oloissa helluntailaisuus Suomesta käsin häikäilemättömästi repi — korostan tätä sanaa — laumaa hajalle. Eräiden vakaumuksestaan lujien "kantojen" ansiosta seulonnan aika läpäistiin suuremmitta vammoitta. Jonkin verran inkeriläisiä lienee pysyvästi jäänyt helluntailaisuuden piiriin. Mutta kuten sanoin. luterilainen kirkko on suurelle enemmistölle edelleen rakas. Jumalanpalveluksissa käydään runsaasti. Boråsin kirkossa kävi esim. pitkäperjantaina ehtoollisella noin 250 henkeä, joukossa joku suomalainenkin. Pyhäkoulu, lähetysompeluseura ja kirkkokuoro toimivat tässä kaupungissa, nuorisolla on ollut omaa toimintaa jo yli kymmenen vuotta, kesäkotikin on hankittu.

— Tällainen seurakunnallinen toiminta luo varmaan kodin tuntua vieraissa oloissa. Millaiset ovat inkeriläisten mielialat yleensä?

— Eräs voimakkaimpia vaikutelmia on se, että toimeentulo on yleensä hyvä. Elintaso on Ruotsin tapaan jopa korkea. Tämä luo tiettyä turvallisuuden tunnetta. Inkeriläiset eivät lakkaa myöskään kehumasta Ruotsin kirkkoa siitä, että se on avannut auliisti ovensa heille. Kirkot ja seurakuntasalit ovat käytettävissä. Kaikkea mahdollista tukea annetaan. Mutta tämän hyvinvoinnin kuoren alla asuu huoliakin. Monet vanhemmasta polvesta pelkäävät sitä, että korkean elintason vanavedessä hiipii suruttomuus. On lisäksi hiljaista ikävää Suomeen. Se selittynee ainakin kahdesta asiasta. Vanha polvi ei osaa eikä opi ruotsia. Se aiheuttaa tiettyjä hankaluuksia. Toisaalta lapset taas pakos-

takin ruotsalaistuvat. Vaikka kuinka tehdään päätöksiä, että kodissa puhutaan vain suomea, lapset pyrkivät keskenään puhumaan ruotsia. Leikki- ja koulutovereiden vaikutus on vastustamaton. Seka-avioliitot ruotsalaisten kanssa riistävät myös yleensä inkeriläiset yhteisistä inkeriläisten harrastuksista. Kun Suomen maaperä ei tunnu riittävän varmalta, pysytään kuitenkin Ruotsissa Suomen ikävästä huolimatta.

— Hakeutuvatko inkeriläiset Ruotsin kansalaisiksi?

— Monet hoitivat asian niin pian kuin se oli mahdollista. Jäykimmätkin lienevät jo kirjoittamassa anomuksiaan. Monet keski-iänkin miehet joutuivat kansalaisuuden saatua sotapalvelukseen. Lepokotina tuntuivat he kuitenkin sitä pitävän. Ruotsin kansalaisuus on tehnyt mahdolliseksi sen, että monia on käynyt ruotsalaisissa matkaseurueissa Leningradissa ja Inkerinmaalla tapaamassa omaisiaan, joihin on saatu yhteyttä. Vanhukset haluavat päästä näkemään lapsiaan. Kirjeenvaihtoa on. joskin asiallista ja niukkasanaista.

— Palaamme vielä alkuun. Onko inkeriläisillä Ruotsissa oma pappinsa. kun heidän seurakunnallinen toimintansa on näinkin vilkasta?

— Ruotsin kirkko palkkaa heille suomalaisen papin. Rovasti Laurikkala, Inkerissä aikoinaan toiminut, siirtyi Hausjärveltä eläkkeelle jouduttuaan Ruotsin inkeriläisten papiksi. Hän oli heille kuin piispa, rakastettu ja kunnioitettu. Toista vuotta sitten hän kuoli. Hänen seuraajanaan toimii nyt pastori Esko Jaakkola, asuinpaikkanaan edellämainittu Borås. Me emme saa unohtaa Ruotsissa asuvia inkeriläisiä, emme myöskään heidän pappiaan.

A. T.

Tervetuloa Turkuun – te rakkaat inkeriläiset!

Turkulaisena jo esivanhempieni kautta ja inkeriläisten hartaana ystävänä pyydän lausua teidät kaikki inkeriläiset tervetulleiksi tänne vanhaan, muistorikkaaseen Turkuun, kun nyt suvisena sunnuntaina saavutte tänne juhlimaan. Muodostukoot nämä juhlapäivät täällä Aurajoen rantamilla teille kaikille unohtumattomiksi virkistyshetkiksi, koska pitkien matkojen ja samalla pitkien aikojen perästä saatte tavata rakkaita sukulaisianne ja ystäviänne sekä monia kohtalotovereitanne!

Turku on se ihmeellinen paikka, josta koko Suomen kansan historia alkaa. Täällä kristinuskon valo on ensinnä suomalaisille koittanut, sillä Kupittaan lähteellä ovat ensimmäiset pakanalliset suomalaiset saaneet pyhän kasteen ja täältä sitten ovat kristinuskon säteet alkaneet kiiriä yli koko Suomen niemen aina Lappia myöten. Kristinuskon suosima sivistys on täällä alkanut versoa ja kasvaa. Siksi Turkua on syyllä ruvettu kutsumaan kansamme sivistyksen kehdoksi.

Länsimainen kristillisyys on täältä levinnyt aina Inkerinmaalle asti ja sen ensimmäiset edustajat ovat olleet täältä peräisin. Kun viisikymmentä vuotta sitten ylioppilaana vietin kesääni Inkerinmaalla Kattilan pappilassa rov. Laurikkalan luona, olin innokas vanhojen kirkonkirjojen tutkija. Silloin sain ihmeekseni todeta, että eräs mainitun Kattilan seurakunnan ensimmäisistä papeista oli syntyisin Turun kupeella olevasta Maarian seurakunnasta, vaikka tuon papin nimeä en enää muista.

Täällä saatte ihailla meidän kansamme kansallispyhäkköämme Turun Tuomiokirkkoa, jonka vaiheet ovat olleet mitä moninaisimmat ja jonka suojissa miespolvet miespolvien jäl-

keen vuosisatojen aikana ovat saaneet lähestyä iki-aikojen Jumalaa häntä palvoen ja rukoillen. Ylväänä ja hartautta herättävänä seisoo vieläkin tuo kirkko järkkymättömänä kummullaan.

Turku omaa rajojensa sisäpuolella paljon muitakin historiallisia paikkoja ja nähtävyyksiä, joita tässä en ryhdy luettelemaan. Melkein joka askeleella täällä tapaat sellaista, mistä Suomen historia ei ole voinut vaieta.

Suuri kansojen Kaitsija ja kohtaloittemme määrääjä antakoon inkeriläisten juhlille ja sen osanottajille tälläkin kertaa siunauksensa ja armonsa!

Armas Aavikko

Henkilökuvia

Eräs monista Inkerin pitkäaikaisista seurakuntatyöntekijöistä oli kirkkoherra Karl Joel Hedley Broms. Hän syntyi Mäntyharjulla elokuun 27 päivänä 1958, tuli ylioppilaaksi 1878, kirjoittautui Helsingin yliopiston teologiseen tiedekuntaan, suoritti loppututkinnon ja vihittiin papiksi Porvoossa 1884. Aluksi hän toimi apulaispappina Uuraisilla ja Kangasalla, mistä siirtyi Inkeriin Spankko-Kolppanan kaksoisseurakunnan kirkkoherran apulaiseksi. Tätä tehtävää hän hoiti vv. 1889—1894 tullen sitten valituksi saman seurakunnan kirkkoherraksi. Tässä virassa hän toimi kuolemaansa asti.

Työtä, minkä kirkkoherra Broms on suorittanut Inkerin luterilaisen kirkon ja seurakuntaelämän hyväksi, ei voida kyllin suureksi arvioida. Hän oli yksi niitä hiljaisia, vaatimattomia luonteita, mitkä tekevät työtään antaumuksella ja suurella lempeydellä ohjattaviensa henkisen tason kohottamiseksi sekä kuolemattomien ihmissielujen pelastamiseksi maallisten kiusausten houkutteleviin kuiluihin vajoamiselta. Hänen olemuksensa jo sinänsä, kookas ja ryhdikäs vartalo, vakava ja samalla joustava luonteenlaatu oli rauhallisuutta uhkuva ja luottamusta herättävä. Hän oli hyvä puhuja ja omasi kauniin, täyteläisen messuäänen, mitkä ominaisuudet täydensivät toisiaan ja olivat omiaan lähentämään seurakuntalaisia häneen, suhtautumaan arvonannolla sielunpaimeneensa. Hän eli ja kuoli seurakuntansa ihailemana, rakastamana ja kunnioittamana.

Kirkkoherra Bromsin kuolinhetkestä on tänä keväänä kulunut 40 vuotta. Hän kuoli pappilassaan kevättalvella 1919 ankaran pilkkukuumeen murtamana. Seurakunnan ohella vainajaa jäi suremaan puoliso ja tytär, jotka myöskin nyt jo ovat kuolleet.

Papillisen tehtävänsä lisäksi kirkkoherra Broms järjesti ja valvoi uutterasti pyhäkoulutoimintaa kaksoisseurakunnassaan ja kehitti pitäjän lainakirjaston huomattavan suureksi ja monipuoliseksi sekä opasti seurakuntalaisiaan sitä käyttämään. Hän oli järjestämässä Inkerin kristillisen nuorisotyön toimintaa ja kuului vuodesta 1900 Kolppanan seminaarin johtokuntaan.

Siunauksen ja kaipauksen tunteet peittivät Inkerissä kirkkoherra Bromsin uskollisen ja todellisen Herran palvelijan muiston. Hän oli eräs uhrautuvista entisen Inkerin papeista, joka kaatui työsarallaan.

KOTISEUDUNILTAMME

KÖLLIPAKINAA

Vaikkakin tätä aihetta käsiteltiin jo aikaisemmin lehdessämme, palaamme sen herättämän mielenkiinnon vuoksi siihen uudelleen. Tässä kirjoitelmassa, julkaistu Suomen kotiseutututkimuksen äänenkannattajassa "*Kotiseutu*" v. 1914, asiantuntija käsittelee mielenkiintoisesti haukkuma- eli leikkilauselmia köllipakinassaan.

Kun kansan runsasta köllikokoelmaa käy pöyhimään, löytää sieltä melkein loppumattoman määrän jos jonkinlaisia nimityksiä ja leikkilauselmia, milloin mistäkin aiheesta johdettuja.

Niinpä muhokselaiselle sanotaan:

"Muhoksell' on muutkin kummat,
sarvipäiset sammakotkin."

Haukiputaan Kellon kylästä tiedetään:

"Kellossa elää kun pellossa'
kun muualta evään vie."

Hailuotolaisesta:

"joka on Luovosta,
sen tuntee kuonosta."

Utajärveläisiä kutsutaan joskus *hallanperäläisiksi*, Muhoksen Kylmälän kyläläiset on vaihdetut *pakkasen peräläisiksi* samoin Pyhän sivulaiset *sunnuntai sivulaisiksi*. Sanginjoen eläjät *toukkajokelaisiksi*.

Suomussalmelaisia sanotaan *Vtteän kirkon* miehiksi, kuhmolaisia *kuhmon junnuiksi*, sotkamolaisia *mukulakirkon* miehiksi ja *Sotkamon Liisoiksi*, kuusamolaisia *pyöreän kirkon* miehiksi, lentiiralaisia *kellottoman kirkon* miehiksi ja Säräisniemen asukkaat ovat *lautakirkkolaisia*, iiläiset *kahden kirjaimen* miehiä. Härmäläisiä kutsutaan *siansoittajiksi* ja lapualaisista, veteliläisistä kutsutaan:

"Lapuan komiat
Vetelin vellipäät."

Kyröläisistä mainitaan, jotta "tyhjä näkö kun kyröläisillä". Matkitaan myös niiden puhetapaa irvistellen: "Skyrön skälmit". Vähäkyröläisillä sanotaan lapikkaiden nokat olevan tyippiä siitä, kun ne ovat palaneet Kuortaneen järven palossa. Keuruulaisia sanotaan *suensoutajiksi*, kun ovat muka järvellä uivan suden koirana rannalle soutaneet. Kuoreveteläiset ovat *pienen kalan* miehiä. Kuopiolaisia kutsutaan *variksen paistajiksi*. Jääskeläiset kuuluvat olevan *rokkapässejä*, mistä syystä lienevätkään ja Räisälän ukot *pimiäpöksyjä*, kun käyttivät ennen kesälläkin syvän mustia sarkapöksyjä. Sanovat joskus viimemainittuja myös *vennahampaiksi*. Kauppaa käyvät rautulaiset ovat *kauppap-skoi* ja valkjärveläiset *piuloi*. Viimemainitut olivat muka varastaneet ennen kirkonkellon ja siitä sitten heitä aina muistutelaan jotta "piu-pau". Valkjärveläiset kutsuvat muolaalaisia monen entisen nimensä lisäksi vielä *ruumiinvarkaiksi*. Olivat näet ennen käyneet Valkjärven kirkkomaalta ruumiin varastamassa, aikoneet saada jotakin rikasta vainajaa ja saivtkin erehdyksessä vanhan mustalaisämmän. Sakkulaisia sanotaan *roikormanoiksi*, häissä kun olivat kerran voita pistäneet toisensa taskuun. Sakkulan Röykkylän kylällä sanotaan olevan oma aurinkonsa. Kuu kun kumottaa, sanotaan "Näkkeehän nyt kun Röykkylän päivä paistaa".

Sukkelia köllien keksijöitä ovat rajan takana asuvat inkeriläisetkin.

Tuuterin asukkaat, tuutaroiset ovat ristityt *kissan keittäjiksi*. Olivat illatsuissa kerran pojat ja tytöt munarokkaa keittäneet ja kattilaan huomaamatta päässyt kissa putoomaan. Keittäneet vain olivat ja tuumineet:

"mikä kumma lie kattilassa, jo kääntyy käpälä, jo häiläht häntä, jo turpa turistunnu?" Hietamäkeläislä sanotaan *piirakanampujiksi*. Heinämies kun oli pannut eväspiirakkansa puunoksalle, ettei hiiret söisi, oli sen sattunut metsästäjän tarkka silmä keksimään, luullut linnuksi ja ampunut. Liisiläiset ovat kai joskus kokeilleet kukon ja papin kuolettamistavoilla, koska kunnioitetaan heitä *kukon upottajiksi ja papin hirttäjiksi*. Spankkovalaisia haukkuvat *ruumiin rappaajiksi* (ryöstäjiksi). Ovat muka tavanneet ruumiilta riistää päältä pois niiden valkeat vaatteet. Muuten vielä spankkovalaisia härnäillään näin:

"Paha on tapa Pankkovalla:
akat on taiten tappeloo
seitsemästä sellinpeästä,
kahesta kananmunasta,
kell' on seiväs, kell' on keihäs,
kell' on kuiva kuusenoksa,
kellä karsittu kataja."

Sitten Inkerin kylilä on miltei jokaisella oma naapurien antama köllinsä ja költijuttunsa. Liisilän hallikkaiset ovat *pimiän pelkääjiä* kun tapaavat mennä illalla kovin aikaisin levolle. Hovinmäkeläiset ovat *korentomäkeläisiä*, kun kerran korento kädessä olivat pakolaista lennättäneet. Kaipalan kyläläiset olivat kerran vasikkaa peläten pakoon juosseet ja siitä joutuneet *vasikan pelkääjiksi*, mutta uljanalaiset taas olivat luulleet vasikkaa sudeksi ja uljaina sen ampuneet ja saaneet kunnianimen *vasikan ampujat* Spankkovan Uudenkylän eläjät ovat *kuunterraajia*. Olivat entiseen aikaan niin kovia "kyetöksiä" lehmille laittaneet, jotta savu oli taivaan peittänyt. Tääkelin miehet ovat *pässiraareja*, koska ovat kerran pässin varastaneet, säkillä kulettaneet ja uteliaiden kysymyksiin vastanneet, jotta säkissä on "Piiplii". Vereppiläiset ovat *löyhkäpöksylöi*, kun ovat sellaisia löyhäkköjä, aina "vallaat kelloi" (valehtelevat). Sanotaankin heistä:

"a vereppiläiset kellon vallaat,
Vorho kielen pannoo."

Tuomitsalaiset taas ovat *rytypöksyjä* kun lähellä olevasta lammista pyytävät pikku kaloja ja kutsuvat niitä rytylöiksi. Pornitsan kylästä on taas juttu, jotta kylän yhteinen vesilampi "tiikki" on jaettu kahteen osaan, puhtaaseen ja "pakanaan" puoliskoon, lampeen upotettu puuastuva on rajana. Puhtaasta puolesta otetaan vettä ihmisille, pakanasta eläimille. Mutta talvisin matala lampi jäätyy pohjia myöten ja silloin jää jaetaan talottain. Kerran oli toisen talon koira liannut toisen talon jääsaran. Siitä tullut kylän käräjät ja koiran omistaja tuomittu luovuttamaan puolet jääosuudestaan toiselle. Kuuta kutsuvat spankkovalaiset "Pornitsan päiväksi". — Skuoritsan Ontrovan kyläläiset ovat *tiikin polttajia*. Tiikistä kun illalla oli noussut höyry, olivat miehet hätäpäissään rynnänneet sitä sammuttamaan jotta "voi, voi, tiikki palaa." Kuitusiin kylän asukaitten sanotaan olevan niin pikkuisia, että menevät uuninkoloon tappelemaan ja tulitikuilla toisiaan mukiloivat. Venjoen Saamostin kyläläiset olivat kerran vainaata kirkolle kulettaessa sattuneet sen pudottamaan ja siitä tulleet *vainaan puottajiksi*. — Mosinan vallan eläjät ovat *oravan kauppeita*. Löytäneet kerran metsästä siipioravan, ja lähteneet sitä herroille kauppaamaan, mutta elukka ottanutkin ja lähtenyt lentoon kauppaajainsa käsistä. — Kupanitsan kikkeröiset ovat *tsäijypäitä* ja Kelosiin kylässä kuuluu olevan yhteinen taikinapytty, jota vuorottain talosta taloon kuletetaan. Siksipä kelosia kiusotellaankin tiedustellen: "mis talos tein taikinapytty nyt on vuorollaan?" Samalla lailla on Vesikkolan kylällä yhteinen kirnu.

S. Paulaharju

Kotiseutuni kevät

*Ootte armaita kotoiset kunnaat,
viljavainiot, vehmahat niityt,
tutut tanhuat, mansikkamäet,
pellonpientaret, metiset mättäät.
Ja te, tuoksuiset, tuuheat metsät,
joiden liepeillä ammoin mä vietin
lapsuusvuosien herttaiset hetket,
joiden lohduksi aamuin ja illoin
lemmenlaulunsa leivoset laulaa,
joiden omina liitää ja leijaa
värikkäitten perhojen parvet.
Puron äyräällä sämpsykät, ulput,
joiden keskeltä välitön leikki
ja laulumme raisuna raikui.
Puron tyrskyissä kaarnainen laiva
ui lasteineen kaukaisiin maihin.
Ja sä, kaunis, leppoisa lampi,
minkä tyynellä pinnalla väikkyy
kevätauringon kiiltävä kilo.*

*Kaikkialla käy ripse ja rapse
ja sirinä, sirkutus aina.
Suloäänet ne soinnuiksi sulaa
ja kuulijan korvihin kiirii.
Käy ilmassa karkelo, meuru,
taivaan untuvahattarat harhaa.
Ne leikkii kuin nuoruuden haaveet,
elinvoimaisen, innokkaan mielen,
ja muotoaan yhäti vaihtain,
järven kalvohon kuvansa luoden,
kera kalojen kisaten kilpaa.*

*Lehdon laidasta vehreän, vehmaan
karjankellojen kilkatus kuuluu;
paimentorvikin äänensä päästää,
ja kaiku sen vastahan raikaa.
Rautakoivikko, juhlaisan jylhä,
tuulenleyhkässä harvakseen huojuu.
Järkkymättä kuin vartio seisten
vuosisadat jo paikoillaan, yhä
omaa säveltään humisten hiljaa.*

*Mäen rinteellä kotoinen kirkko,
ikivanha ja mahtava seisoo,
vie katsojan menneeseen aikaan,
ja samalla tulevaisuuteen.
Soitto kellojen rauhaansa uhkuu,
ja urkujen hyminä juhlaa,
mikä tunnelma aidon luo mieleen
ja sieluhun kestävän levon.
Sitä siunaten hiljentyy henki
ja kiitosta sävelet soivat.*

*Kirkon varjossa Jumalanpuisto
sitä täydentää mittavin määrin.
Kuin pyhäinen henki sen yllä
yhä leijaa ja ylentää mielen,
sinut aikojen taakse se viepi,
sinne menneiden omaisten pariin,
sukujuurtesi jäyheään seuraan,
mistä mielesi ammentaa voimaa,
uutta uskoa, uskollisuutta.
Siellä lepäävät sankarivainaat,
maan hiljaiset, siunaavat sielut.
Heidän muistonsa velvoittaa meitä
työtä jatkamaan keskeytynyttä.*

*Puiston katveessa lintujen kuoro
soi raikkaana, onnea uhkuin.
Se todistaa elämän voimaa,
mikä talvesta kevääseen kantaa,
ja yli käy kuoleman vallan,
nostaa sielusi ikuiseen iloon.*

*Kuva kaunis tuo sieluuni syöpyi,
eikä sieltä se milloinkaan häivy;
muistot rakkaat niin läheiset ovat,
ettei koskaan ne unohdu multa.*

*Tämä lämmin ja kiehtova kuva
kotiseutuni keväästä ompi.*

AAPPO METIÄINEN

Puolen vuosisadan takaa

"Inkeri" 28. 3. 1908. Spankkovan kirkon 75-wuotisjuhlaa wietettiin Marianpäiwänä ja samalla yhdistyi siihen lähetysjuhlakin. Wäkeä oli kirkko täynnä. oli paljon ihmisiä naapuriseurakunnistakin. Khra Bioms piti päivän ewankeliumin johdolla rippipuheen, juhlasaarnan piti lähetyssaarnaaja J. Repo (myöhemmin J. Varjovaara).

"Inkeri" 28. 3. 1908. Karjalaiset runolaulajat Onoila ja Kuokka sekä kanteleensoittaja Nishukka esiintyivät keskiviikkona koulun juhlasalissa lukuisalle suomalaiselle koulunuorisolle. Laulettiin "wanhasta Wäinämöisestä", "Luojan wirsi". laulettiin loitsuja. helkyteltiin kannelta. Nuori joukko taputti innokkaasti käsiään ukoille. Basaari-iltana lauloivat ukot myös, mutta silloin oli Mishukka täällä suurenpuoleisessa kylässä päässyt wähän eksymään toisista.

Kauttamme pyytävät Karjalan ukot lausumaan Pietarin suomalaisille terweiset ja kiitokset heille osotetusta hywäntahtoisuudesta.

"Inkeri" 1. 4. 1908. Suomalaisen seuran iltamassa oli tupa täysi hyvätuulista wäkeä, erittäinkin nuorisoa. Illan kuluessa puhui hra F. Tiiainen, oli yhteislaulua, pianonsoittoa, soololaulua (rwa Falck), seuran lehden "Kipinän" lukeminen ja lopuksi kuwaelma "Wäinämöisen kosinta", jonka kestäessä hrat Rossi ja Oinonen esittivät kalewalaista laulua. Ja sitten piirissä pyörittiin.

"Inkeri" 4. 4. 1908 Kewätlukukausi Pietarin suomalaisessa koutussa toukokuun 10 p. Luwan hankkimista yhteiskoulun 4. ja 5. luokille on koutuneuvoston pyynnöstä ottanut tehdäkseen pääkirkkoh. A. Hakkarainen.

"Inkeri" 7. 4. 1909. Pietarin s. woimisteluyhdistys wietti uudestisyntymisensä juhlaa wiime lauantaina, pannen toimeen hyvin onnistuneen iltaman yhteiskoulun salissa.

"Inkeri" 7. 4. 1909. Walistusseura "Soihdun" perustawa kokous pidettiin siwiili-insinöörien salissa wiime sunnuntaina. Wäkeä oli saapunut kaupungista ja maalta runsaanpuoleisesti. Herra Kijasen lyhyesti julistettua kokous awatuksi, walittiin toimitt. K. Tynni puheenjohtajaksi, lukkari A. Tiitnekkan kieltäydyttyä siitä toimesta, johon oli ehdotettu, ja sihteereiksi op. M. Susi ja Kaasolainen.

K. Tynnin selostuksen ja käydyn keskustelun jälkeen tapahtuneessa johtokunnan waalissa tuli walituksi 6 jäsentä kaupungista ja samoin 6 maalta warsinaisiksi. Ne olivat: K. Tynni (91 ääntä), K. Suominen (86), Juho Susi (85), J. Peräläinen (79), T. Hirwonen (79), M. Kaasolainen (78), A Tiisnekka (70), Aug. Laine (66), A. Torwi (62), M. Wolmar (60), P. Lorwi (65), A. Hämäläinen (51 ääntä). Waralle: A. Wesikko (54), Santeri Pirinen (51) ja P. Hutteri (49). Tilintarkastajat wakinaiset: P. Meijer (74), Juho Kijama (72), Mikko Susi (67). Waralle: Anni Puusinen (60), Henrikson (26).

Lukijamme kirjoittavat

Unohtumaton juhlamerkki

Miten sykähdyttävää onkaan katsella vieläkin viime kesäistä heimojuhlamerkkiämme, mikä annettiin jokaiselle Munkkiniemen yhteiskoululle saapuneelle rakkaan viestimme yhteydessä! Kotiin saavuttuani ripustin sen pienoistipputangon narunpäähän. Paljon puhuu tuo pieni ympyrä, minkä keskelle murheen murtama inkeriläisäiti on polvistunut.

Mutta ylhäältä heijastuva kirkas

valo rohkaisee ja antaa uutta voimaa vaikeuksien voittamiseksi. Niin, tuollaisen valon heijastuksessa me jaksoimme ja yhä vieläkin jaksamme taivaltaa kohti oikeata kotimaata. Siellä nähdään se valo täydellisenä ja todellisena, "kun täällä puolittain silmillä hämärillä jo Herraa kaukaa katsella saa."

Elämän Herra on ollut tukenamme ja turvanamme kautta aikojen. Silloinkin, kun olimme täydellisesti vailla maallista turvaa ja inhimillistä oikeutta.

Ajattelempa vaikka sitä aikaa, kun sota riehui ympärillämme. Meitä oli kerrankin viitisenkymmentä järkyttynyttä henkilöä kylmässä ja kosteassa kellarissa, yllämme vain ohut laipio pärekattoineen. Taistelut riehuivat kuumimmillaan. Pommikoneet kylvivät keskeytymättä tuhoa tuottavia pommejaan. Tätä täydensivät tykistötulituksen räjähtelevät kranaatit.

Mutta silloinkin oli Herran teräskilpi suojakellarimme yllä. Eikä yksikään meistä vahingoittunut.

Olin juuri tällöin vakavasti sairaana. Omin voimin en pystynyt liikkumaan. En voinut edes rukoukseen polvistua. Hengessä siihen silti oli mahdollisuus ja sen minä tein mielelläni. Laskeuduin Vapahtajan jalkojen juureen ja ihmeellisen kirkas valo heijastui ylleni. Se vahvisti ja rohkaisi arvaamattoman voimaakkaasti olemustani.

Aina silloin, kun tuli räiskyi ja pommit paukkuivat, juoksivat lapseni luokseni. Kokosin heidät syleilyyni, rukoillen pyysin Herran tahdon tapahtumista. Sanoin, että jos täältä nyt kutsutaan meidät pois, niin tässä olemme. Myös lapset, jotka minulle on annettu armosta. Kertasin Vapahtajamme lempeät sanat: Tulkaa minun Isäni siunatut, minä annan teille levon.

Ilokyynelin kiitän Elämän Herraa hänen ohjauksesta. Voi, jospa tuo ylhäältä tuleva valo vahvistaisi jokaista matkalaista tänään ja aina, niinkuin vahvisti meitä silloin raskaiden koettelemusten aikoina. Vaikka sota tuhosi kodit, säilyimme itse hengissä ja terveinä Hänen avullaan ja myötävaikutuksellaan. Nyt lapseni ovat jo aikuisia, uusi kotikin on saatu, mistä kaikesta soikoon kiitos ja kunnia Elämän Herralle!

Eräs äiti.

Siirtolaisen elämäntarina

On neljä kautta ihmiselämässä,
sen kerron teille lyhyesti tässä.
Ne neljä jaksoa näin voipi jakaa:
On lapsuus, nuoruus, miehuus,
vanhuus vakaa.

Huoleton oli aika lapsuuteni,
se mukanaan toi ajan nuoruuteni.
Kohtalo mulle ruusuja ei suonut,
ei nuoruus liioin iloansa tuonut.
Mull' iloa ei ollut elämässä,
se tuikki niin kuin valo
kynttilässä.
Harmaa oli taival nuoruuteni,
kun kiväärin mä otin olalleni,
niin kymmenisen vuotta sitä
kannoin,
kun synnyinmaani eestä valan
annoin.
Valkk' monet vuodet puolustelin
sitä,
sen kuitenkin pois riisti multa itä.

Nyt muukalainen asuu kotonani,
ja ventovieras perkaa peltojani.
Näin vuodet ajaa toisiansa takaa,
on poissa miehuus, tuli vanhuus
vakaa.

Kunnia sille, joka huolen kantoi,
kun suojeli ja terveyden antoi.
Jumala, kulkenut on mukanani,
Jumala hoivannee myös
vanhuuttani.

A. Vainikka.

puksi lausui olevansa tyytyväinen laitoksen tilaan ja järjestykseen, kehoittaen vaan laajentamaan seminaaria ainakin kaksiluokkaiseksi, että voisi enemmän opettajia valmistaa. — Johtajan asunnon laajentamista varten on ew.lut. apukassan pietarilainen piirikomitea äskettäin myöntänyt 1000 ruplan suuruisen korottoman lainan.

Helsingin Inkeriläisten Opintokerho piti vuosikokouksensa

12 pnä toukokuuta Suomalaisuuden Liiton huoneustossa, Aurorankadulla. Virallisten asioiden lisäksi keskusteltiin kerhon seuraavasta toimintakaudesta joka on aikomus saada vireämmäksi mitä on ollut tähän asti. Tätä varten valittiin toimikunta, johon tulivat: J. Toivokainen, K. Säkki, Aino Junninen, Rosi Toivokainen ja Hertta Luukkonen.

Teatteriretki joka ennen on tehty keväällä, siirrettiin tälläkertaa syksyn pimeitä iltoja odottamaan ja kesäretki tehdään Turkuun inkeriläisten kesäjuhlille.

Loppuilta menikin hauskasti rupatellessa ja laulaessa. Emännät tarjosivat tilaisuuden kunniaksi kahvia ja tavallista paremmat pullat ja kakut. Ilta loppui kesken niinkuin monta kertaa ennenkin ja hajaannuttiin odottelemaan kesäretkeä.

Toimikunta on päättänyt että syystoiminta aloitetaan Suomalaisuuden Liitossa syyskuun 15 p:nä ja silloin päätetään opintoaineista.

- * -

Helsingin Inkeriläiset nuoret ovat tällä kevätkautena harrastaneet Suomalaisia kansantanhuja Stadionilla taiteilija Sulo Kourusen johdolla ja ollaan päästy hyvään alkuun. Stadionin sulkiessa ovensa kesäksi kukittivat tanhuujat johtajansa ja lähtivät kesälaitumille odottamaan syksyä päästäkseen taas jatkamaan.

Uudet tanhuujat ovat tervetulleita joukkoon. Ikäraja 10—100 vuoteen.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1	vuos.	300:—
	1/2	”	200:—
Ulkomailla vastaav.			600:—
			300:—

Porvoossa 1959

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA inkeriläisten Viesti

N:o 7—8 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 21. 8. 1959

Entinen laulava Inkeri

Suomenkielinen kirjallisuus ei ole maailman vanhimpia, sehän vietti äskettäin vasta nelivuotissataista juhlaansa, mutta siihen on silti ehditty häviämättömästi tallettaa henkistä aarteistoamme, mikä on taannut meille kansakuntana merkittävän aseman kulttuurimaailman piirissä. Kansallinen omaperäinen sivistyksemme on paljon vanhempi kuin suomalainen kirja. Siinä on kyetty arvokas säilyttämään ilman kirjan apuakin, kuten kansanrunoutemme osoittaa.

Suomen suvulla ei ole, kuten sanottu, tuhannen vuoden takaisia kirjallisia muistomerkkejä arkistoissa, mutta sillä on sen sijaan muinaisrunoudessaan maailman rikkain muistin varassa säilynyt kansankirjallisuus, mistä Inkerin heimot ovat säilyttäneet huomattavan ja sangen omalaatuisen osan. Valitettavasti tämä tosiasia on tänäkin päivänä vielä melko tuntematon.

Miten rikas runomaa Inkeri aikoinaan on ollut, ilmenee siitä, että ns. Kalevalan lauluja on Itä-Karjalasta saatu 4.600 muinaisrunoa, mutta Inkeristä 15.000. Itä-Karjalan runot muodostavat vuonna 1933 ilmestyneessä jättiläissarjassa "Suomen kansan vanhat runot" 4 osaa, yhteensä n. 3.100 sivua, Inkerin muinaisrunot 9 samanlaista nidettä, yhteensä 6.500 sivua. Itäkarjalaisia muinaisrunoja on n. 200.000 säettä, mutta inkeriläisiä 450.000. Inkeristä on siis saatu runotoisintoja runsaasti kaksi kertaa enemmän kuin Itä-Karjalasta. Tulokset ovat sitä hämmästyttävämpiä kun otamme huomioon, että runonkerääjät Inkerissä suorittivat työnsä vasta viime vuosisadan loppupuoliskolla, mutta Itä-Karjalassa jo edellisellä puoliskolla. Sitä paitsi on Inkerissä liikkunut paljon vähemmän runonkerääjiä kuin Karjalassa.

Lisäksi on otettava huomioon, että suomalainen Inkeri on ollut vain pieni maankolkka, 50—60 kilometrin laajuinen rannikkokaistale Suomenlahden eteläpuolella, suunnilleen Uudenmaan läänin suuruinen alue.

Ei ole suuri mun sukuni
eikä korkea kotini,
eikä rikas rahoisla,
mie olen virsille viriä,
mie oon luotu laulamahan,
heitetty heläjämähän
niinkuin käki kukkumahan.
Kun mie tulen tupahan,
tuon mie laulut tullessani,
tulen ihmisten iloksi,
tulen rahvahan ratoksi.

Ei vain Inkerin muinaisperinnön runsaus ole näin huomattava, vaan myös runojen arvo. Niinpä onkin sanottu, ettei Kalevalan ja Kanleletta-ren tutkimus olisi ilman Inkerin runoja mahdollista. Ja, kuten tiedämme, Kalevala ja Kanleletar sisältävät vain osan muinaisrunoudeslamme. Inkerissä on merkitty muistiin paljon runoja, mitkä ovat muualla jo hävinneet. Sita paitsi siellä on sepiletty ja lattelttu omintakeisiakin runoja. Nuo mainitut 15.000 runoa, mitkä sieltä on kerätty ja mitkä ovat nyt Suomen Kirjallisuuden Seuran hallussa, muodostavat aarteislon, mille ei mikään suomalais-karjalainen runoalue vedä vertoja ei kokoelmien laajuudessa eikä myöskään monipuolisuudessa. Mikä kansa tahansa olisi ylpeä, jos sillä olisi edes puolel tästä aarteesta.

Ainoaslaan yksi muinaisrunojen ala on siellä heikommin edusteltuna, nimittäin loilsut. Niilä ei kokonaismääräslä ole edes kymmenellä osaa, kun monessa muussa tapauksessa niitä on ollut puolelkin.

Sen sijaan ovat lunnelmarunol Inkerissä rikkaammin edusletul ja kauniimmat kuin missään muualla. Itä-Karjala on taas niistä varsin köyhä, samoin koko muu Suomi, Inkeriin rajoittuvia pitäjiä lukuunottamatta. Tuohon tunnelmarunojen ylitsevuotavaan runsauteen on omat syynsä. K. Brucher sanoo teoksessaan "Työ ja rytmi": "Laulu ja runous eivät milloinkaan synny erillään toisistaan. Tavallisesti runous on samalla myöskin laulua. Sanat ja sävel syntyvät samaan aikaan, ne eivät voi olla erillään." Näin ollen Inkerinkin suomalainen kansa on laulaen runoillut ja runoillen laulanut. Etenkin naisväen herkempi ja välitlömämpi luonteen laatu oli taipuvainen runolauluun. Runojen säilyttäjinä ovatkin Inkerissä millei yksinomaan olleet naiset. 15.000 runosta tuskin täysi tuhal on mieslen säilyttämiä. Onhan selvää, etteivät naiset muistissaan säästä sankarien tappeluja ja kuolemaa uhmaavien urhojen retkiä. Siksi Inkerin runot vallaosaltaan kuvaaval tunnelmia ja koloista elämää. On ihmeellistä, että Inkerin naiset ovat säilyttäneet niinkin paljon sankarirunoja ja ballaadeja. Niistä on mainittava paitsi Kalevalan jylhin sankariruno, Kullervo-runo, esihistoriallisiin aikoihin viitlaava Kaukamoisen runo, Luomistaru, Ison tammen runo, Kullaneidon taonta, Päivän pääslö ym. ja joukko muinaisia ballaadeja, mitkä eivät ole missään muualla niin eheinä säilyneel. Useal runol juonlaneval alkunsa aina tuhannen vuoden lakaa, ehkäpä jo yhleiseli kanlasuomalaiselta ajalta, siis ajanlaskumme alusla.

Erikoislaaluisia oval Inkerin tunnelma- ja juhlarunol sikäli, että niissä kuvataan tarkkaan entisajan elämää, askareila ja ajalusmaailmaa. Kaikesta huomaa, etlä ne ovat naislen sepitlämiä, sillä niissä kerrotaan monesti aivan yksityiskohdittain nais-

ten töistä. Ne on laadittu hienolla runollisella vaistolla ja osattu elävöittää virsi niin, ettei se käy kuivan luetteloivaksi. Niinpä sellaisia häärunoja kuin Inkerissä ei ole millään kansalla

Myös Inkerin vatjalaisilta, joiden kieli on ainaiseksi vaikenemaisillaan, on saatu viime hetkessä pari sataa runokokoelmaa, mikä muinaisrunouden kannalta on ensiarvoisen tärkeä. Ne viittaavat kantasuomalaisuuden aikoihin ja osoittavat, että noilla Venäjän kansanmereen uponneilla heimolaisillammekin on ollut korkealle kehittynyt runous. Se valaisee kantasuomalaisuuden aikaista kehitystasoa. Professori E. N. Setälä sanookin: "Vaikka luku- ja kirjoitustaito olivat tuntemattomia, oli jo tähän aikaan ilmeisesti kirjoittamaton kirjallisuus saanut alkunsa. Sen voi päättää siitä, että vanha suomalainen runomitta on yhteinen kantakielen ajoilta, eikä tietystikään runomitta ole voinut syntyä ilman runotuotteita."

Tohtori Armas Launis taas on todistanut vuorostaan suomalaisten runosävelmistä, joita on merkitty muistiin myös pienen Inkerin osalta tuhatkunta kappaletta, että nekin ovat peräisin kantasuomalaisten ajoilta.

Kansanrunouden monet katkelmat osoittavat, että meidän aikoihimme asti on säilynyt yhteisiä runoja kantasuomalaisuuden ajoilta. Niinpä professori Väinö Salminen sanoo eräässä Inkerin runoutta käsittelevässä esityksessään: "Arvelen erään vatjalaisen tuutilaulun avulla voivani todistaa, että on todistettavissa, mitä suomalainen äiti lauloi lapsensa kätkyen ääressä niinä aikoina, jolloin Neitsyt Maria tuuditti poikaansa. Todistelu käy mahdolliseksi siten, että vatjalaisilla, Viron Latsin rahvaalla ja Värmlannin suomalaisilla on säilynyt sama alkukantainen tuutilaulu, josta jälkiä on myös Hämeessä. Sitä ei ole mikään muu kansa laulanut, eikä voida osoittaa, että se olisi myöhemmin kulkeutunut heimolta toiselle heimolle, joilla ei 1.500 vuoteen enää ole ollut mitään yhdyssidettä keskenään."

Kuinka suurena löytönä pidettäisiinkään, jos jostain toisesta Euroopan maasta löydettäisiin, vaikka vain vaatimaton laulun katkelma, parintuhannen vuoden takaa!

Runon mahdin valtavuutta Inkerissä todistaa myös se, että siellä on merkitty muistiin runoja useammalta henkilöltä kuin miltään muulta alueelta. Huolimatta siitä, että Inkeri tässä mielessä "löydettiin" — kiitos ja kunnia tästä Taneli Europaeukselle — vasta viime vuosisadan puolivälissä, vähän ennen Uuden Kalevalan ilmestymistä, on siellä tehty muistiinpanoja lähes 2.000 eri henkilöltä.

Mainitsimme jo, että Inkerin myöhemmät runolaulajat ovat pääasiassa naisia. 1.210 laulajasta, joiden nimet tunnetaan, on vain 104 miestä. Sankarirunoja, joissa kuvataan miesten urotöitä ja mitkä lähinnä kuuluvat miesten runolaulujen ohjelmaan, lienee inkeroismiesten keskuudessa laulettu vielä 1600—1700-luvuilla yleisesti, mutta sen tyrehdytti Venäjän vallan alaisuudessa olleen Inkerin suomalaistenkin joutuminen maaorjuuteen. Miesten oli silloin suoritettava pitkät ja raskaat päivätyönsä hoviherroille, mistä oli seurauksena yleinen köyhtyminen, aineellisen pohjan heikkene-

minen ja henkinen lamaannus. Eikä taloudellisen ahdingon ja jatkuvan muukalaisen mielivallan alaisessa elämässä jäänyt liioin varaa mielikuvituksessakaan sankarien ihailuille ja heidän urotöittensä kunniaksi sepitettyjen runojen muisteloihin, vaan ne saivat väistyä ankaran todellisuuden tieltä.

Maaorjan raskasta elämää valittelee Inkerin suomalainen muun muassa seuraavin sanoin:

Miks ei laula meijän lapset,
meijän tyttäret iloitse?
Siks ei laula meijän lapset,
meijän tyttäret iloitse,
miks on moisio kylässä,
vallan suoja vainiossa.
Ikä Ilta on ikkunassa,
ikä aamu ajaa hoviin:
kun mie päivän tuolla vietän,
ajaa viikoks hoviin,
kun mie viikon viettelin,
luulin kuun kuluvan,
ajastajan astuvan.

Taitavimmat naislaulajat, jotka olivat lapsuudessaan kuulleet isiensä laulavan kauniita ja ehjiä sankarirunoja, pelastivat tämän perinnön unhoon joutumasta.

Mahtavin häärunojen esittäjä koko suomalaisella laulualueella oli vatjalainen Osipan nainen Olena Joenperästä. Hänen häärunosarjansa, minkä hän lauloi suomeksi, käsittää 47 runoa, 1.525 säettä. Vatjankielisistä runolaulajista oli etevin Anna Ivanovna Kattilan pitäjästä. Suurimpia inkeroislaulajia oli Hevaan niemekkeeltä kotoisin oleva 80 vuoden ikäinen sokea Varvana, Jarmanan leskivaimo. Pohjois-Inkerin taitavimpana mieslaulajana pidettiin aikoinaan Ontropo Melikovia Vuoleen pitäjän Sohvolasta. Luterinuskoisten etevimpiä laulajia oli Toksovan pitäjän Liisa Itko, joka 63 vuoden ikäisenä saneli 274 runoa. Nimeltään tunnetuin runolaulajistamme on lempaalalainen nainen Larin Paraske, kaikkien aikojen suurin kansanrunouden säilyttäjä. Paraske osasi 1.343 runoa ja loitsua, lähes 3.000 sananlaskua ja arvoitusta, lisäksi itkuvirsiä ja tapoihin liittyviä selityksiä. Kaikkiaan muisti Paraske 32.000 säettä eli enemmän kuin Varsinais-Suomen, Satakunnan ja Hämeen heimot yhteensä. Tuntuu ihmeelliseltä, mitenkä on voitu yksissä ihmisaivoissa säilyttää näin suuret määrät kansantietoutta.

Inkerin runolaulajilla, kuten huomataan, on ollut varsin suuri osuus muinaissuomalaisen kulttuuriperinnön säilyttäjänä. Tässä suhteessa tuo Pietarin suurkaupungista liepeillä, idän ja lännen välisten sotien ainaiseksi temmellyskentäksi muodostunut ikivanha suomalainen Inkerin maakunta on ollut kansallisen muinaistietouden tallettajana suorastaan ihmemaa. Valitettavasti tämä seikka on usein unohdettu. Ei muisteta, mitä lisiä Inkeri on antanut Uuteen Kalevalaan ja mitä siihen vielä olisi saatu, jos sen ilmestyminen olisi tapahtunut muutamaa vuotta myöhemmin. Ei muisteta, että juuri Inkeristä on kerätty muistiin rikkain tunnelmarunoaarteisto, että Inkeri on myös Kantelettaren kotimaa!

Arvostelu lihan mukaan

"Sentähden emme tästä lähtien tunne ketään semmoisena kuin hän on lihan mukaan," sanoo Paavali 2 Kor. 5: 16. Tarkastaessamme lähimmäistämme lihan mukaan näemme milloin ja miltä tavoin hän rikkoo käskyt ja käyttäytyy sopimattomasti, huomaamme hänen suuttumisensa ja murjottamisensa ja sen, kun hän ylpeänä kulkee ohitsemme, ja tunnemme helposti milloin hän on puhunut meistä pahaa pitäen itseään parempana, yläpuolellamme olevana.

Ihmistavoin puhuessa on tapana jaotella ihmiset kahteen ryhmään: hyviin ja pahoihin. Hyviä ovat ne, joilla ei ole ollut syytä olla meille epäystävällisiä, pahoja taas ne, jotka ovat joutuneet hankauksiin tai riitaan kanssamme. Pahojen ryhmään joutuvat myös helposti ne, joista kuulemme toisten kertovan jotain epäedullista. Näin on maailmankuva mielestämme selvä. Tällöin on luonnollista, että omat erehdyksemme ovat vähäpäitöisiä, niille löytyy aina puolusteluja ja syy on muissa: En minä, jollei tuo toinen —.

Tämä kaikki on lihan mukaan arvostelemista, yksipuolisen sokeata näkemystä, jossa ihminen näkee itsestään, kaunistellun ulkokuoren jonka alla syvyydessä kuitenkin piilevät mahdollisuudet monenlaisiin lankeemuksiin. Ehkä ovat lahjaksi saamasi sopuisa luonne, hyvä kasvatus ja läheisten esirukoukset varjelleet sinut pahemmista kompastuksista, ja niin olet tähän asti kulkenut tietämättömänä todellisesta itsestäsi. Toivottavaa olisi, että et pitkäksi aikaa jäisi tähän tilaan. Ehkä taivaallinen Kasvattaja asettaa sinut jonain päivänä sellaisen kuorman alle, jossa kärsivällisyytesi joutuu niin suurelle koetukselle, että saat päivästä toiseen taistella omaa ylpeätä luontoasi vastaan, se kun pyrkii väen väkisin syytämään sisästään lähimmäisellesi vastenmielisyyttä ilmaisevia, rakkaudettomia ja kovia sanoja, jopa vihaa — Hämmästykseksesi havaitset, että luulotettu hyvyytesi olikin pelkkää silmälumetta, että onhan sinunkin sisässäsi rytöä ja saastaa, kun se vain pääsee sieltä purkautumaan esille. Alussa totuttuun tapaan puolustelet itseäsi. Mutta jos sinua edelleen kuljetetaan vaikeuksien lävitse ja selkääsi sälytetään uusia kuormia, ehkä lopulta tulee hetki, jolloin nääntyneenä tunnustat: Herra, jo riittää! Minä tiedän, että olen syntinen ihminen. Armahda minua!

Jos näin murrut Jumalan eteen ja tunnustat hänelle täydellisen tappiosi, jos sitten Kristuksen sovitustyön ansiosta saat synneiliesi anteeksiannon, alkaa tihallinen näkemyksesi muuttua hengelliseksi näkemykseksi. Entinen maailmankuvasi muuttuu kokonaan toisellaiseksi. Ympärilläsi ei enää kävele kahdenlaatuisia, hyviä ja pahoja ihmisiä, vaan kaikki ovat poikenneet pois, ei ole yhtään joka hyvää tekee, ei yhden yhtäkään."

Ja kuitenkin — mikä ihme! — näet kurjimmassakin Jumalan kuvan, tomuun puhalletun elävän Hengen. Ja sinulle tulee hätä heidän sieluistaan. Et toivoisi yhdenkään hukkuvan, vaan soisit, että jokaiselle valkenisi sama kirkkaus, minkä olit itse saanut lahjana vastaanottaa.

Entä kuinka on laita meidän, jotka pidämme itseämme valoon tulleina? Olemmeko hengellisesti niin ylpistyneet ja penseytyneet, että armottoman palvelijan tavoin paljon anteeksisaatuamme olemme valmiit velkomaan lähimmäisiämme heidän rikkomuksistaan? Jos niin on, rukoilkaamme, että Herra panisi meidät nopeasti uusien kuormien alle, niin että jälleen nöyrtyisimme armon kerjäläisen paikalle anomaan anteeksi kovuuttamme sekä rukoilemaan myös erehtyvien lähimmäistemme puolesta.

— Herra avaa silmämme uuteen näkemykseen, eltä emme tästä lähin tuntisi, ketään semmoisena kuin hän on lihan mukaan!

P. Raski.

Kuolleita

Maria Pellinen

o.s. Tirranen

synt. Pohjois-Inkerin Lempaalassa 25. 5. 1883 kuoli 14. 6. 1959 Krasnojarskin alueella 76 vuoden ikäisenä.

Viimeiset hyvästit omaisille, sukulaisille ja tuttaville yhteisesti:

Kristus on minulle eläminen ja kuoleminen voittoni.

Emäntä Maria Pellinen, synt. Tirranen Lempaalan seurakunnasta kuoli 76 vuotiaana kaukana synnyinseudultaan, Siperiassa Krasnojarskin alueella kesäkuun 14 pnä 1959.

•

Kustannusvirkailija Pekka Kustaa Räikkönen syntyi Inkerin Lempaalassa 3. 3. 1896 tunnetun kulttuurityöntekijän, Kansankalenterin monikymmenvuotisen toimittajan, kanttori Paavo Räikkösen poikana. Hän tuli ylioppilaaksi Viipurin Klassillisesta lyseosta. Porvooseen hän muutti v. 1920 WSOY:n kirjapajan palvelukseen, missä työskenteli kuolemaansa saakka. Pekka Räikkönen kuoli Porvoossa 8. 7. 1959 ja siunattiin haudan lepoon runsaan sukulais- ja ystäväjoukon läsnäollessa Porvoon hautauskappelissa 15. 7. 1959.

Lähes neljän vuosikymmenen Porvoossaoloaikanaan hän osallistui moniin yhteisiin rientoihin. Tunnettuna ja tunnustettuna musiikkimiehenä tämä työskentelymuoto oli hänelle rakas. Niinpä hän oli sekä Porvoon Orkesteriyhdistyksen että Porvoon Mieslaulajien perustajajäsen ja kuului vuosikaudet kummankin järjestön johtoelimiin, mm. monivuotisena puheenjohtajana. Hän osallistui aikanaan myös Inkerin vapaustaisteluihin. Häntä jäi lähinnä suremaan puoliso.

•

Kauppias Yrjö Makara kuoli Helsingissä viime heinäkuun 30 päivänä. Hän oli syntynyt 7. 2. 1898 Inkerin Vuoleella. Opinnot suoritettuaan hän antautui liikealalle ja perusti oman sekatavarakaupan Helsinkiin ja hoiti sitä kuolemaansa saakka. Kauppias Makara otti innolla osaa eri yhdistysten ja seurojen toimintaan ja kuului niiden hallintoelimiin.

TYÖSARALTA

XII INKERINSUOMALAISTEN KESÄJUHLAT ESKILSTUNASSA

Tämän vuoden Ruotsissa asuvien inkerinsuomalaisten kesäjuhlien paikaksi oli valittu Eskilstunan kaupunki. Juhannusaattona 19 päivänä kesäkuuta 1959 oli mainittu kaupunki juhlaväen sinne hiljalleen kokoontuessa toisinaan melko synkkienkin pilvien varjostama. Yhteen otteeseen jo satoikin senverran, että katukivien pienissä kuopissa kadulla kulkija sai kengänpohjansa kosteiksi. Tämä kosteus ei kuitenkaan viipynyt mieltä murehduttamassa kuin puolisen tuntia. Sen jälkeen aurinko paistoi jälleen täydellä terällään ja tuulesta huolimatta oli odotettavissa kauniit juhlapäivät.

Juhlapaikka oli valittu erinomaisesti sikäli, että kaikki tilaisuudet urheilujuhlaa lukuunottamatta samoin kuin ruokailu- ja majoituspaikka olivat kaikki vajaan parinsadan metrin päässä toisistaan. Siksi oli helppo seurata, miten kansaa juhannusaattona vähi-

tellen alkoi kerääntyä majoituspaikoille ja ruokailuhuoneen eteen odottamaan kahvillepääsyä. Osanotto juhlille osoittautui paremmaksi kuin mitä ehkä oli odotettukaan, sillä juhannuspäivän urheilujuhlaan esimerkiksi myytiin pääsylippuja lähes tuhannelle osanottajalle. Urheilujoukkueet ja toimitsijat erilaisissa tehtävissä olivat urheilukentällä luonnollisesti maksaneen yleisön lisäksi.

Jos tehdään vertailuja edellisen vuoden juhlien ja Eskilstunan tilaisuuden välillä yleisömenestyksen suhteen, voidaan sanoa, että nyt vietetyt eivät suinkaan jääneet häpeään. Keskeinen sijainti eri puolelta tuleville oli varmasti vaikuttanut edullisesti. Osanottajia oli aina Gävleä ja Hälsingborgia myöten.

Juhlat alkoivat aattoiltana Läroverkelin juhlasalissa, missä juhlatoimikunnan puheenjohtaja Mikko Nuottanen toivotti alkajaisiin ehtineen juhlakansan tervetulleeksi. Puhuja toivoi, että juhlat tulisivat merkitsemään keidasta erämaan vaeltajille ja väsyneille. Inkeriläisten Keskusliittoa edusti tervehdyksentuojana sen puheenjohtaja op. A. Parkkinen. Johtaja Antti Kekki toi tervehdyksen Suomesta Inkeriläisten Yhdistyksen edustajana. Hän toi samalla tervehdyksen Inkeristä, Kupanitsasta, missä hän viime syksynä oli vieraillut. Muina alkajaistilaisuuden puhujina olivat rov. Juhani Jääskeläinen ja past. Esko Jaakkola. Lisäksi esitettiin eri paikkakuntien tervehdyksiä.

Tämän selostuksen tarkoituksena ei ole käydä yksityiskohtaisesti läpi juhlien koko ohjelma. Riittänee vain yleisvaikutelman luominen ja vieläpä näin jälestäkin päin on inhimillisesti ajatellen pääasiassa miellyttävä ja myönteinen. Tukholman suomalaisen seurakunnan toisen papin, past. Juhani Rekolan mukanaolo Juhannuspäivänä koitui varmasti molemminpuoliseksi siunaukseksi. Tukholman suomalainen seurakunta ja kirkko työntekijöineen on ennenkin ollut paikka, mistä suomenkielinen seurakuntatyö eri puolilla Ruotsia on saanut tukea sekä neuvojen että tuntuvamman avun muodossa.

Erikoisesti jäi varmaankin juhlavieraiden mieleen Suomesta juhlilla mukana ollut kanttori Enok Konttinen, joka pitämässään kahdessa puheessa löysi Jumalan sanalle sijaa ihmisten sydämissä. Ilahduttavaa oli myöskin saada nähdä juhlilla Eskilstunan Forssin seurakunnan kirkkoherra, rovasti Holm, joka tervehdyksessään mainitsi muun muassa, että Forssin kirkko voisi kertoa monenlaisia asioita kahdeksan vuosisataa kestäneen olemassaolonsa varrelta, mutta varmaan se ei ole koskaan saanut sulkea suojiinsa niin suurta suomenkieltä puhuvaa kansanjoukkoa kuin mitä se nyt on saanut nähdä.

Ruotsalainen seurakunta antoi myöskin tuntuman pyhästä yhteisestä seurakunnasta, kun kaksi sen palvelijaa oli ehtoollisen vietossa jakamassa pyhää sakramenttia satoihin nousevalle Herran pöydän vierasjoukolle. Se vakuutus, minkä nämä papit jumalanpalveluksen päätyttyä antoivat sanoessaan, että tämä on heille suurta juhlaa, tuntui aidolta.

Eräistä erimielisyyttä aiheuttaneista seikoista huolimatta nämäkin kolmipäiväiset, tavanmukaisesti vietetyt juhlat olivat omiaan vahvistamaan käsitystä, että täällä vietetty aika oli omiaan kohottamaan mielessä juhlatuntua ja jakamassa yhdessäolemisen siunausta. Lukuisat puheet, tervehdykset, lausunta ja laulu-, erikoisesti kuorolauluesitykset muodostivat ehjän kokonaisuuden, melko kiinteästi kiteytyen juhlien tunnuksen "Herra se on" ympärille. Juhlat muodostivat varmasti monelle etäältä tulleelle keitaan muuten monesti hyvin harmaan arjen keskelle.

E. Jla.

Turun kesäjuhla heinäk. 4—5 pnä.

Neljä vuosikymmentä on kulunut siitä, kun ensimmäiset inkeriläisten kesäjuhlat pidettiin Suomessa. Siitä lähtien, muutamia sotavuosia lukuunottamatta, niitä on vietetty säännöllisesti vuosittain, joten siitä on muodostunut todella perinnäistapa. Inkerin-suomalaiset samoin kuin menetetyn Karjalan siirtoväki pitävät itsestään selvänä asiana, että kokoonnutaan kerran vuodessa yhteen, oikein suurella joukolla. Saavutaan pitkienkin matkojen, jopa hankalienkin taipaleitten takaa. Lähdetään, ellei satu voittamattomia esteitä. Vaikka joka perheestä ei voidakaan käydä joka vuosi, käydään vuorokesinä. Juhlissa olleet kertovat kuulumiset naapureille ja oma lehti selostaa ne jokaiselle kautta maan, vieläpä sen rajojen ulkopuolellekin.

On rattoisaa, on turvallisuuden tunnetta, on iloista mieltä, kun naapurit ja tuttavat tapaavat toisensa. Juhlilla on kärkimiehinä omia kokeneita heimokunnallisia ja kansallisia asioita hoitelemassa ja ohjelmaa rakentamassa. Täällä tavataan myös näitä johto- ja luottamusmiehiä. Onhan se myös inkerinsuomalaisen väestön elinvoimaisuuden todistus, että juhlissa vanhemman polven ympärillä kokoontuu myös nuorempaa joukkoa kuulemaan vakavaa puhetta, mutta samalla oppimaan myös oman heimon huumorin taitoa, mikä pohjaltaan on elämänmyönteistä ja elämänuskoista viisautta.

Juhlien ohjelma on aina pyritty järjestämään vakavansävyiseksi ja mahdollisimman paljon osanottajille antavaksi. Ylimpänä tunnuksena on: "Älkööt Inkerin värit kenenkään sielusta väistykö. Jumala siirtolaisjoukkoamme johtakoon".

Tämän vuoden kesäjuhlapaikaksi on valittu vanha Turku. Niinpä kohta heinäkuisen lauantaipäivän iltapuolella alkoi eri tahoilta saapua suurempia ja pienempiä ryhmiä kaupunkiin. Toiset tavallisilla junaja linja-autovuoroilla, toiset omilla henkilö- tai tilatuilla linja-autoilla. Eikä sääkään millään tavalla asetellut matkaesteitä. Kellon lähetessä ensimmäisen tilaisuuden, yhteisaterian alkamisaikaa, alkoi kaupungin Palokunnantalo täyttyä juhlapukuisesta kansasta.

Sali oli koristettu Suomen ja Inkerin lipuin sekä kukkalaittein. Se täyttyi viimeistä sijaa myöten. Iltajuhla alkoi määräaikana kello 18.00 yhteisesti lauletulla suvivirrellä. Vieraat lausui tervetulleiksi historialliseen Turkuun ja omiin juhliin paikallisyhdistyksen puheenjohtaja maist. Teppo Samooja. Puhuja totesi mm. kuinka pienellä inkerinsuomalaisella kansansirpaleella on ollut määrätty ja tärkeä tehtävä suomalaiskansallisen kulttuurin eteenpäin viejänä ja perinnäistapojen säilyttäjänä, minkä se on kunniakkaasti täyttänyt. Ohjelman musiikkipuolesta niin erillisten pianoesitysten kuin laulujen säestyksenkin osalta huolehti teol. ylioppilas Ilpo Tolvas. Tervehdyksiä esittivät Turun seurakuntien puolesta teol. toht. Osmo Alaja. Turun karjalaisten edustajana rov. R. Hilke, Ruotsin inkeriläisten tervehdyksen toivat op. Anna Parkkinen ja insin. Toikka. Taiteilija Kastehelmi Karjalainen liikkui esityksessään kansanrunouden piirissä antaen tunnetulla taidollaan arvokkaan lisän muutenkin täysipainoiseen ohjelmaan. Rehtori Heikki Mylläri esitelmöi inkerinsuomalaisten elämänvaiheista. Siinä ilmenivät monet vaiherikkaat tapahtumat ja raskaat, joskus aurinkoisetkin kohtalon hetket. Turun inkeriläisten kitarakuoro täydensi tunnelmaa arvokkailla musiikki- ja lauluesityksillään.

Seuranneen väliajan päätyttyä

jatkui ohjelma. Musiikkinumeron jälkeen seurasi juhlapuhe. Sen piti Inkeriläisten Yhdistyksen varapuheenjohtaja ja tunnettu yhteistoimintamies opettaja Aappo Metiäinen. Voimakkaassa esityksessään puhuja käsitteli yhteenkuuluvaisuuden ja perinteille uskollisen mielen tärkeätä merkitystä heimokunnallisten ja kansallisten kysymysten hoitamisessa sekä yhteistoiminnan välttämättömyyttä menestyksellisessä työskentelyssä. Neljäkymmentä vuotta on tätä työtä tehty näissä puitteissa ja edellytyksiä sen jatkamiselle edelleen on olemassa. Se vaatii vain alttiutta ja uhrautuvaa mieltä, ymmärtämystä ja yksimielisyyttä. Eikä meillä ole varaa tässä suhteessa tinkiä, veltostua tai heittäytyä välinpitämättömyyteen. Me tarvitsemme edelleenkin toinen toisiamme. Sisältörikkaan puheen päätteeksi kajahti voimakas yhteislaulu. Sitä seurasi Turun inkeriläiskuoron esityksiä I. Tolvaksen johdolla. Kirkkoherra Armas Aavikko kertoi mukaansatempaavasti muistoja entisestä Inkeristä ja loppuhartauden piti kirkkoherra Leevi Vironmäki, mitä seurasi iltavirsi.

Sunnuntaina oli ehtoollisjumalanpalvelus Betel-kirkossa, johon kokoontui runsaasti juhlakansaa. Saarnasi rov. Akseli Kajanti ja liturgeina toimivat khrat A. Aavikko ja L. Vironmäki. Uruissa oli I. Tolvas, yksinlaulua esitti Albert Mustonen.

Ruokailutauon jälkeen oli ulkoilmajuhla Ruissalossa hovioik.neuvos Robert Rainion huvilalla, Tuhatpäinen juhlaviierasjoukko kansoitti kauniin luonnonpuiston. Erinomaisen hyvä sää suosi tilaisuutta. Salkoihin oli vedetty rinnan Suomen lipun kanssa myös kaunis Inkerin lippu. Tervehdyspuheen piti talon isäntä, Turun inkeriläiskuoro kajautteli soinnukkaita laulujaan I. Tolvaksen johdolla. Kastehelmi Karjalainen lunasti edellisenä iltana antamansa lupauksen hauskuuttamalla muutenkin jo hyväntuulista juhlakansaa. Hänen lisäkseen lausuntaa esitti myös rva Hilja Lehtinen. Puheita pitivät täällä Juho Talonpoika, maist. T. Samooja, reht. H. Mylläri ja dipl.ins. J. A. Savolainen, viimeksi mainittu Inkeriläisten Yhdistyksen puheenjohtajan ominaisuudessa lausui juhlan päätössanat. Arvokas ja mieliinpainunut tilaisuus päättyi yhteisesti laulettuun Maamme- ja Nouse Inkeri-lauluihin.

Kylvetty siemen lankesi varmaan hyvään maahan ja jää itämään, kasvamaan sekä kantamaan runsasta satoa.

Tähtäimeltä

Ja aika yhä tekee taivaltaan.
Taas kesä kerkeimmilleen meille ehti.
Vain hetken viipyy, sitten huiskis
vaan,
jo ohitsemme hiljaa hyppelehti.

Toi tänne myötään kirkkaan auringon
ja kuulakkaana syvän sinitaivaan.
Niin nyt kuin aina tunnuksenaan on
noin noussut puhdas valkopurje
laivaan.

Sen kylkeen lämmin laine loiskuttaa
ja lapset laulain rientää rantaa kohti.
Yön lauhan ylle vaippaa valkeaa
taas kutomaan tuo päivä käydä tohti.

Kuin sotkettu ois ilmaan hunajaa.
Se tuoksuu kaikkialla hurmaavasti.
Ei siitä nauttimatta olla saa.
Ja linnut laulaa iltamyöhään asti.

Mut herkät haaveet, utu-unelmat
ne innoittaen johdattavat työhön.
On hoidettava toimet vaativat,
se kuuluu elämämme tähtivyöhön.

Matti

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Tämä toimittajan tuoli on sijoitettu mielestämme erittäin sopivalle paikalle. Se on tarpeeksi korkealla, joten siitä hyvän näkyvyyden vuoksi avartuu laaja näköala. Sikäli kuin silmissä ei ole näköhäiriöitä, katse voi kantautua kauaskin Ja mikäpä olisi sen hauskempaa kuin katsella ja seurata maailmanmenoa. Mutta niinkuin makkaralla on kaksi päätä ja mitalilla toinen puoli ja toinen puoli, on toimittajan tuolilla tarkalleen samanlaiset ominaisuudet. Siinäkin toteutuu vanha totuus, ettei niin hyvää, jottei jonkossa olisi pikkuisen pahaakin. Tai päinvastoin.

Ei kukaan ole mestari syntyessään, sanotaan, täydellisyydestä puhumattakaan. Vajavaisia, perin puutteellisia me ihmiset, toimittajatkin, olemme. Saattaa näet jäädä toisinaan tekemättä se, mikä kaikin mokomin olisi tehtävä, tai teemme sen toisin kuin jonkun muun, esimerkiksi tässä tapauksessa kaikkitietävän ja taitavan arvoisan lukijamme mielestä olisi ollut kohtuullista tai oli vallan turha toimenpide. Taikka olisi kertakaikkiaan pitänyt tehdä päinvastaiseila tavalla.

Tämä lehtipahasemmehan näyttää sittenkin olevan meille kaikille mieluinen ja tuiki tarpeellinen tekele. Sitä osoittaa lähinnä se, että lehteä kaivataan ja odotetaan. Jopa ikävöidään.

Meille on tullut monia kehuvia kirjeitä, kiitoksista ylitsevuotaviin lausuntoihin saakka. Mutta myös moittivia eli haukkumakirjeitä. Kuinkas muuten!

Syynä tähän kaikkeen on se, että rakas lehtemme ilmestyy liian harvaan. Vain kerran kuukaudessa. Ja viime kuu kun jäi kaiken lisäksi väliin eli tyhjäksi.

Siitä kylläkin oli ennakkoilmoitus jo toukokuun numerossa, mutta tilanpuutteen vuoksi jäi pois seuraavasta eli kesäkuun numerosta toisto eli uusintamaininta. Muistin hataruudestako vai huonosta lukutaidosta sitten johtunee, että me tällaiset seikat saatamme unohtaa, mikä sitten saattaa nostattaa äkämystymisen ja sisi-kullan purkautumisen johonkin kohteeseen. Tässä tapauksessa kohde on selviö — huolimaton ja lukijoista piittaamaton toimitus!

Nyt saamme jälleen ilomielin ilmoittaa, että lehti lähtee jälleen taipaleelleen, tuomaan terveisiä toinen toiseltamme kullekin asianosaiselle erikseen ja kaikille yhteisesti. Toivomme hartaasti, että se pystyy tämän tehtävän suorittamaan.

Yksi asia lehden lähdössä ja tulossa on kuitenkin varma ja totisinta totta. Se nimittäin, että lehti tuottaa tappiota julkaisijalleen. Se on taloudellisesti kannattamaton yritys. Tästä asiastahan on pitkin vuotta ns. hallintoelimissä keskusteltu vakavasti sekä pyritty löytämään sopiva ratkaisu, mitä kuitenkaan tähän mennessä ei vielä ole keksitty. Paitsi se ainoa, että lehden tilaushintaa on korotettava. Mutta se voi tapahtua vasta ensi vuoden alusta. Siihen mennessä kysymys olisi hoidettava muulla sopivalla ta-

valla. Ja siihen on nähdäksemme myös vain yksi ratkaisu: tilaajamäärän lisääminen. Tässä on itse kullekin meille velvoittava. kunniatehtävä kirkkoherra Aavikon ehdottamalla tavalla: jokaisen lehden tilaajan ja inkerinsuomalaiseksi tunnustautuvan on hankittava yksi tilaus lisää!

Ilmoitamme samalla tässä yhteydessä. että varastossa on vielä melko runsaasli vuoden alkupuolen kaikkia numeroita. joten kukin uusi tilaaja saa vielä koko vuosikerran. Kun lehti ei ole varsinainen uutislehti, mikä pian vanhenee vaan aikakauslehti ja sen muotoinen. että voi sitoa tai sidottaa kirjaksi, jää se pysyvästi käytettäväksi sekä koristamaan kodin kirjahyllyä.

Yritetäänpä tätä konstia, jotta täyttäisimme velvollisuutemme tässä suhteessa.

Kotoisia kuvia

Sä kotikuusi. isäin istuttama,
yhä kasvat, seutuasi kaunistain.
Sun huminaasi kuuntetin mä lasna,
se tuttuna soi vielä korvissain.

Kuin vartio sä seisot paikallasi,
kuin haltia, mi kulkee onnen tein,
mi murhetta ei tiedä, tuskaa tunne,
vaan kärsiviä viihtää sävelein.

Kuin jäyhä jättiläinen luonnonlinnan,
mi voima-aarteen auringolta saa. —
Sä näyttää tahdot, että teko rehti
on suurta, ja se tuottaa kunniaa.

Sun oksillasi kieppuneet on lapset
ja latvastasi maataan ihailleet.
Sun varjossasi nuoruutensa lempeen
niin palavaan on syttyneet monet.

Sun lähelläsi tulet juhannuksen
on roihuneet, veen kalvoon kuvaustuin,
ja äänet kaikui hämyyn suviöiseen,
kun Aikaa ylisteltiin lauleluin.

On luonas paimentorven sävel soinut
ja linnut liverrelleet latvassais.
Myös ohikulkiessaan muukalainen
on kehunut sun jylhää kauneuttais.

Sä nähnyt olet kuinka heimo pieni
on kestää saanut vuodet orjuuden,
ja rohkeana kärsi vaipan iskut,
vain sisullansa voittain kaiken sen.

Sä nähnyt olet kuinka suurin innoin
se nousi luomaan tulevaisuuttaan.
Sä nähnyt olet senkin kuinka raakuus
on orjuuteen taas syössyt tämän maan.

Ken tietää voisi kaiken minkä tiedät,
ja aika korviisi on kuiskaillut ...
Niin monta murheen, ilon aihettakin
lie menneisyys jo unhoon haudannut.

Sua muistellessa, puiston suuri kuusi,
näin vuosienkin takaa, ikävään
tuot lohtua, ja mennyt mieleen palaa ...
ja kyynel karvas kastaa poskipään ...

Aappo Metiäinen

Muistilokeroist

Sen uuvven talon rakentamine ei oltkua mikkiä niin helppo asja. Mut miul onkii siin asjas oikein omakohtane kokemus. Sillon ku mie muutin sitä meije viisselnäistä huonetta sin uuvvel paikal ja ommii kujasii myöte ajoin hirskuorman kans ja olin jo Topiontiensuus kiäntämäisilläin hevosta muantiel (pikkune matka ol ajettava muantietä myöte), ni Juakon Simo aijua myllykuormaase kans miun sivultsein ja vinkuttaa miul jot "A kel ei uo muuta työtä, ni hiä käykköö muuttamaa kartanoijua. ni kyl työtä löytyy".

Muistanha mie viel senkii tapauksen ku Simo-settäin eros siint vanhast Moisijost. Hänel ehottiit jot rakenna kartanois tuonn Nälkä-Ahon reunaa, muontien laitua. Mut hiä sano jot ku-

ka hännie männyö asnmua metsän reunua, sin viel sussii syötäväks. Ja siin olki periä, kn hiä pelkäis. Sillon ku hiä käi pienen poikan siel lampaita paimenes, ni siin samas metsän rennas sns tnl muantien poikki vaik siin ol tavallisen korkia aitaki, tokkas lampaan vuonan hampaihie ja vei mennessiä metsiä ja söi. Paimenet itkiit pillittiit siin vähän aikua, sit männiit kottii sanomua ja yhä vua itkiit ja ihmettellit sitä tapausta. Äijä sano jot älkiä hänes nyt enniä pahoitelko ku sil ei kuitenkua maha mittiä. Pittiä vua sannuo jot ota nyt metsäs hukka hännäst kii. Ja mie tulluo olla nyt sitä vuonua vähemmäl.

No nii, ja Simo setä sano jot ako laitan tuppain tuoho talli tuaks, ni mikä täs on juoen rannal elläis. Kesäsie aikua ku tulet saunast ni suat suorua piätä pasahtua jokkie nimua. Eikä huol katsella kaivo paikkua. Kyl joest suap lientä tarpeeks ast. Ihmisil sekä elläimmil.

Matti-setä.

HYVÄNTEKIJÖITÄ

"Vaeltaja, tule kirkkaan valon luo". Nämä sanat olivat Albert Shveizerin ohjenuorana. Olipa hän tekstauttanut ne tauluun ja kiinnittänyt sen kaukaisen lähetysasemansa oven pihtipuoleen. Tästä kerrottiin tannoin radiolähetyksessä "Ihmiskunnan seitsemän hyväntekijää".

Kuinka avuton ja vajavainen olisikaan ihmiskunta ilman näitä uhrautuvia hyväntekijöitään! Kuinka avuton suuressa onnettomuudessaan olisikaan ollut entinen suomalainen Inkeri ilman omia auttajiaan ja hyväntekijöitään.

Heitä on ollut ja on edelleenkin monta. Nöyrä kiitoksemme heille ja Korkeimmalle, joka on ollut lähtökohtana ja jonka ohjeita he ovat tehtävässään seuranneet ja edelleenkin noudattavat. Missä olisimmekaan me, jotka nyt tänäkin kesänä saimme jälleen vapaasti kokoontua unohtumattomiin omiin kesäjuhliimme, ellei aikanaan meitä olisi johdettu ja autettu.

Voi, eikö sydämemme ollut pakahtua niin aineellisen kuin henkisenkin ravinnon yltäkylläisyydestä. Eikö sielumme hiljaa ja vakuuttavasti kuiskannut meille ja kehoittanut saattamaan sen julkisuuteen, että: ihana olet sinä esi-isiemme maa, kaunis olet itsenäinen Suomemme! Kiitettyjä olkoot ne henkilöt, jotka vaivojaan säästämättä ovat uurastaneet ja aikaansa uhranneet tytär Inkerin hyväksi. Ovat ohjanneet ja kädestä pitäen taluttaneet meitä kirkkaan valon luo. Valon, joka hehkuu päivällä kullan keltaisena ja yöllä hopean sinisenä. Pitäkäämme huolta, siitä, ettemme himmennä sen loistoa, tavoitettamme, joka ohjaa meidät perille.

Moni uhrautuvimmista hyväntekijöistämme ja auttajistamme on itse jo saavuttanut ikikirkkauden kruunun, jota heiltä ei koskaan pystytä riistämään. Toiset jatkavat edelleen työtään. Meidän, jotka kilvoittelemme kohti samaa kirkkautta, on muistettava omalta kohdaltamme täyttää velvollisuutemme ja muistaa jatkuvasti veljiämme ja sisariamme, jotka yhä vaeltavat raskasta taivaltaan pimeyden laaksossa. Useinkaan emme voi tehdä muuta kuin hiljaisessa rukouksessa Saima Harmajan tavoin huokaista: "Isä meidän — auta heitä, joilla raskas on..."

Ja sen me jokainen voimme tehdä omalla kohdallamme. Kaikessa hiljaisuudessa. Tehkäämme se ilomielin!

Piilon piika.

ÄIDILLE
40-vuotismuisto

Kai joskus lapsuusmuistoissa
viivähtää saanee hetken
ja aitan porraskivelle
näin tehdä pienen retken.

On muistilangat hauraita
kuin hahtu niittyvillan,
mut lapsuuteni maailmaan
ne luovat vahvan sillan.

Yhä näen sielun silmillä
mä kauniit kotipellot,
nyt juuri kaikuu korviini
kujalla karjankellot.

Kuin ennen alle räystähän
tuttu pääskypari pesi,
ja nektaria suloista
oii kotilähteen vesi.

Vielä muistan pienen metsikön
tuon kotirinteen alla,
kun koristeltu syksyisin
se oli puolukalla.

Yön kastehelmet kimmeltää
taas pihanurmikossa
ja linnut aamulauluaan
laulavat koivikossa.

Myös heinäpellon soittaja
virittää viulun oman
ja kohta korvin kuultavaks
luo valssin vallattoman.

Ja perhot yllä kukkien
aloittaa tanssin soman,
pian karkelohon hilpeään
saa armaan ikioman.

Äitikin hetken kuunteli
säveltä sirkan viulun,
ja kohta maito kohisten
jo valui pohjaan kiulun,

Kuin pientarella mansikka
punersi äidinposki,
ja otsan yllä kruununa
kiharakimppu hohti.

Yhä muistan puvun sinisen
mi oli yllä siellä
ja askeleensa keveät
kun kulki kaivotiellä.

Kotoisen kiukaan puurolle
ei löydy mistään vertaa
ja äidin pironapiirasta
taas muistan monta kertaa.

Eräs muisto kaunihimpana
yhä mielessäni elää.
kun isän virsikantelo
pyhäisin korvaan helää.

Kun syksyn sato tuleentui,
niin lämpis kotiriihi,
laulua muuttolintujen
säesti tuuliviiri.

Me lailla muuttolintujen
myös teimme pitkää matkaa,
monen kesän jälkeenkin
näin saamme sitä jatkaa.

Jäi taakse koti kultainen,
huoleton lapsuutemme,
kovimmin äiti tuntea
sai suuret menetyksemme.

Kuin lintuemo poikiaan
hän meitä hoivaeli,
päivänsä venyi pitkiksi,
kun meitä kasvatteli.

Vaan pienin poikueestamme
ei voinut enää jatkaa,
taittuivat hennot siipensä
ja uupui kesken matkaa.

Äiti kesken päivää synkintä
aurinkonamme loistit,
tienvarren varjot pimeät
sä poluiltamme poistit.

Ylhäältä sulle voimia
Jumala yksin antaa,
Hänelle uskot murheesi,
Hän käsillään sua kantaa.

L. S—a

Ihanat muistot

Iki-ihana Inkerinmaani,
synnyinseutuni. Lempaala,
sua aina ja yhäti vielä
näin muistelen rakkaana.

Sieltä monet niin mieluisat muistot
yhä heräävät uudestaan,
siellä koetut ilot ja taistot,
jotka elettiin aikoinaan.

Siellä oma oli pelto ja piennar,
kotipolku ja veräjäpuu.
Sitä aukoo nyt käsi vieras
ja astelee isäntä muu.

Meiltä jäivät nuo rakkaimmat rannat
synnyinkodit ja kirkkommekin,
joissa vietettiin herkimmät hetket,
aika lapsuuden välittömin.

Kukaan silloin ei aavistaa voinut,
mitä tarjoaa tulevaisuus,
vaara kenenkään korviin ei soinut,
eikä elämän ankaruus.

Yksi kerrallaan lähteä saanut
on lapsuudenkodistaan,
näin eisimään elämää uutta
orpolapsena maailmaan.

Lapsuusmuistot ei hevillä häivy
siellä mieliimme piirtyneet,
monet ehkä ei ainiaan elä,
silti monet on säilyneet.

Yhä lapsuudenpolkuja siellä
nyt kuljemme muistoissa,
vaikka olemme paljoa vailla,
ilman syntymäseutua.

Aatos lentävi ilmojen halki
kauas rannoille rakkaille,
vieden lämpimät terveiset meiltä
sinne jääneille ystäville.

L. *Makara*

Ko mie näin ensimmäisen kerran auton

Tämä ihme tapahtui v. 1889.

Mie olin käynt kaks vuotta venäläistä kansakouluu ja olin yheksän vuotta vanha, jot ymmärsin vähän venättäkii. Isä läks Pietarii myömää maitoloi, ni mie pyrin hänen kanssaa kaupunkii. Isä lupas ja veikii miun sinne.

Sit ko hiä olj myönt ne maijot Pustoirinkas ja lähettii ajamaa kotiipäi, ni Sinovinan rispehal mie kuulin takantpäi sellasta outoo ääntä.

Se panj vua: tuu, tuu, tutu tuu. Ko miekö katsoin taaksein, ni sielt tullookii sellaset leviät rattaat ja ilman hevosta. Mie oikein pölästyin ja huusin isäl: katso, katso, millast rattaat männööt ilman hevosta. Isä ko kiäns päätään ni se oljkii iha meijän rinnal. Meijän hevone pölästy ja pyöksäht toisel puolel kattuu. Hyvä jot el mänt ihan panelil ast.

Se mänj kohta meist sivutsee ja siin istu yksi mies iespäi. Sil olj sellane pien pyörä kääes, sitä se vua vääntelj ja ne rattaat mänj aina sinnepäi mihin se mies sitä pyörää vääns.

Takapuolel istu kaks herraa. Ne vua nauroit. Niis rattais olj viel sellane katto niinko herroin kaljäskas. Pyörät olliit pienet ja leviät, ilman rautakiskoi.

Mitä ainetta hyö lie olleet ne pyörien kiskot, ihan mustat, leviät ja reunois suuret loukut. Männessää se vua panj muks muks muks ja takantpäi syleks vua sinistä sauvvuu. Mie ky-

syin isält: mitkä rattaat ja kennen ne olliit. Isä sano jot ei hiä tiije ko näk vast ensimmäistä kertaa.

Ko mie olin tult kottii Pietarist, ni serkkuin tulj aamusil minnuu ajamaa yllää ja kysy jot mitä sie näit Pietaris? Mie kö sanoin hänel jot näin sellaset rattaat, mitkä mänj ilman hevosta, ni hiä ei uskont. Vaik mie kuin selitin hänel, ni hiä ei uskont. Sano vua jot narraat ja valehtelet.

Päiväl mie mänin setälää tapaamaa serkkujain, ni seta kysy miult: No, mitä kaima näk Pietaris?

Mie taas aloin selittää niistä rattaist, mitkä mänj ilman hevosta.

Setä kuuntelj ja kuuntelj sit sanoi: "Mie uon jo 50 vuotta elänt täs maailmas, mut näin suurta valehusta en ole viel kuult. Heitä hyvä poika pois tuo valehteleminen. Sinust ei tule miestä millastakaa, jos jatkat valehtelemista tuol laval.

Jos ois tuon siun issäis sanont, ni mie oisin luult hänen olleen humalas, tahikka sie näit unla.

Läksin pois ja mänin isäl valittammaa mitä sanoi setä niist rattaist. Isä vastasi: älä ole milläiskää, kyl se ajan kans selviää.

Noh, annappas olla. Kului noin kuukauven päivät, ko setä erään suntakaamun huutaa miul: "Kaima! tuleha tän. Mie mänin setän luo. Hiä istui halkopinol piippu hampais ja sano miul: Kaima, nyt miekii näin ne siun rattahais, mitkä männööt ilman hevosta. Mikä p:le sitä vienöökii, mut männöi se ja kovast männöökii, ja sylkee savua takapuolest ja röhkää. En ois uskont jos en ois omil silmilläin näht.

Pappa.

Kuudenkymmenen vuoden takaa

YHTEYS PIETARILAISIIN

"Inkeri" 1. 1. 1899. Hopeamitalin pitkästä ja uskollisesta palveluksesta ruunun metsän wartijana sai talollinen Aaprami Jaakkimainen Tuutarin Koirovalta.

"Inkeri" 5. 1. 1899. Smolnan waiwaishuoneen Lutherilaisen kirkon 100-wuotinen juhla wietettiin juhlajumalanpalweluksella kirkossa neljäntenä joulupäivänä. Silloin saarnattiin mainitussa kirkossa wiisi saarnaa: Saksan-, ruotsin-, suomen-, wiron- ja lätinkielellä, joilla kielillä 100 wuoden kuluessa on samassa Herran huoneessa lutherilaisia jumalanpalweluksia pidetty. Waiwaishuoneen lukuisat lutherilaiset wanhukset täyttiwät kirkon ääriään myöten. Jumalanpalweluksen jälkeen tarjottiin kaikille juhlaan saapuneille papeille, kaksi wenäläistäkin pappia, kaupungin hallituksen herroille ja muille wieraille sekä kaikille kirkonpalweluskuntaan kuuluwille henkilöille aamiainen. Juhlan toimeenpanemiseksi tarwittawat warat on kaupungin hallitus myöntänyt.

"Inkeri" 19. 1. 1899. Hietamäki. Ylhäinen lahjoitus. Sunkurvan vasta perustetulle torvisoittokunnalle on H.K.K. suuriruhtinas Dmitri Konstantinvitsh lahjoittanut 17 torwea.

"Inkeri" 19. 1. 1899. Kolppana. Seminaaria tarkastamassa käwi wiime wiikolla keskiwiikkona tirehtööri Lalyshewin kanssa Pietarin opetuspiirin kuraattorin apulainen tod.waltioneuwos Lawrentjew, kyseli tarkoin seminaarin tilasta, katseli kaikki paikat, yksin ruoatkin kyökissä, ja lo-

Tähtäimeltä

Linnun laulu, tuulen tuoksu,
kukkakedon värihurma,
kaukana on kilpajuoksu
kylmän, talven tuoman turman.

Itätuulet, unohtuvat,
myrskyt, pakkassäät sen myötä,
mieleen uivat uudet kuvat
tehdessämme kylvötyötä.

Kaupunkikin kylän lailla
elpyy hiljaiselostansa,
niinkuin oisi jotain vailla,
kovan kivikadun kansa.

Maallemenon halu herää,
huviloita kunnostamaan,
missä voimiansa kerää
tullaksensa tyhjään samaan.

Kesämme on ihmeellinen,
lyhyydestään huolimatta,
silmiimme luo puhtaan sinen,
mutt' ei työttä ankaratta!

MATTI

Kuolleita

Kesäkuun 8 päivänä kuoli Kotkassa Lempaalassa 27. 6. 1909 syntynyt Sulo Ryöti. Kaipaamaan jäi tytär ja veljet perheineen sekä ystävä- ja tuttavapiiri. Hautaus tapahtui hiljaisuudessa.

HOVIOIKEUDENNEUVOS

Robert Eliel Rainiolle

HÄNEN 60-VUOTISPÄIVÄNÄÄN

3. 7. 1959 TURUSSA

Joukkohomme saimme kerran
Hyvän miehen, neuvosherran,
Rainio hän nimeltänsä.
Säälivä myös mieleltänsä.

Kohtalomme hyvin tietää,
Seurakseen hän meitä sietää.
Valmis auttamaan on aina,
Vaivannäöt hänt' ei paina.

Hänessä ei ylpeyttä,
Mutta kyllä lempeyttä,
Siksi seurassamme viihtyy,
Usein puhumaankin kiihtyy.

Inkerin hän tuntee hyvin,
Lapsista sen suru syvin,
Siksi heille lohdun jakaa,
Uuden päivän heille takaa.

Kuusikymmenvuotispäivä
Mukanansa ilon häivä
Hälle täällä äsken koitti,
Kesätuulet hymnin soitti.

Siksi mekin hartain mielin
Tahdomme nyt suin ja kielin
Siunausta toivotella
Eikä enää voivotella.

Suuri on nyt niiden luku,
Lisänä myös koko suku,
Jotka pyytää Taivaan Isää,
Että vuosia Hän lisää.

Armas Aavikko.

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

MINKUIN LASTU LAINEHILLA inkeriläisten Viesti

N:o 9 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 18. 9. 1959

Menneitä vaiheita

Lienee paikallaan luoda näin tässä yhteydessä lyhyt katsaus entisen Inkerin maantieteelliseen sijaintiin ja sen väestön historiallisiin vaiheisiin.

Inkeri l. Inkerinmaa, ruotsiksi Ingermanland, venäjäksi Izerskaja zemljà, 1600-luvulla väliin erillinen, väliin Käkisalmen läänin yhteydessä (Inkerin kenraalikuvernöörikuntana) ollut Ruotsin lääni, nykyään Leningradin (Pietarin) alueen sen osan nimitys, missä asui huomattava määrä suomalaista väestöä. Alue ulottui ja ulottuu nykyisenkin paikallisen käytön mukaan Karjalan kannaksen entisestä Suomen rajasta Nevajokeen, siitä länteen Narvajokeen ja itään Lavajokeen. Eteläinen raja kulki Pljussajoen suusta suoraan itään Laukaanjoelle seuraten sitä Sisarenmäelle, mistä soita ja rämeitä pitkin noin sadan kilometrin etäisyydellä Suomenlahdesta ja Nevajoesta. Pohjoisena rajana oli Suomenlahti, Suomen entinen raja ja Laatokka.

Nevajoki jakaa Inkerinmaan kahtia, Pohjois- ja Länsi-Inkeriin. Lisäksi nimitettiin maan itäosaa Itä-Inkeriksi ja Nevan eteläpuolella keskellä maata olevaa osaa Keski-Inkeriksi. Nevajoen suulla sijaitsee Venäjän valtakunnan entinen pääkaupunki Pietari (Leningrad), minkä nimiseen lääniin Inkerinmaa kokonaisuudessaan kuului, ollen sen pohjoisimpana osana, laajuudeltaan noin 15.000 km². Tällä alueella asui Inkerin kansa eli eräs maakunnallinen suomalainen heimo, inkeriläiset. Heidän ohellaan siellä oli jo viime vuosisadan vaihteessa runsaasti venäläisiä, jossain määrin suomensukuisia inkeroisia, vatjalaisia ja virolaisia sekä saksalaisia. Kylät olivat yleensä suuria, yhteen ryhmään rakennettuja, talot ulkorakennuksineen muodostivat suljetun nelikulmion.

Tämän seudun eli Inkerinmaan ensimmäiset tunnetut asukkaat olivat Suomenlahtea ympäröivien suomalaisten heimojen suureen perheeseen kuuluvia kansanosia. Historiallisen ajan alkaessa voidaan todeta heidän olleen

vatjan heimoa, joka muista suomalaisista heimoista oli lähemmässä sukulaisuussuhteessa hämäläisiin eli jäämeihin, jotka asuivat Laatokan etelärantamilla. Hämäläiset siirtyivät sitten 1100-luvulla länteen päin Suomen puolelle ja vatjalaiset vähentyivät lukumäärältään alituisten sotien, nälän ja tautien rasittamina. Tyhjentyneille seuduille siirtyi kuitenkin samoihin aikoihin pohjoisesta päin uusi suomalainen heimo, karjalaiset. Nämä asettuivat asumaan Nevan ja siihen laskevan Inkerejoen varsille. Tämän johdosta ja erotukseksi muista karjalaisista heitä ruvetaan nimittämään inkeroisiksi (inkerikoiksi) eli inkeriläisiksi, minkä mukaan heidän asuttamansa maa saa myöhemmin nimekseen Inkerinmaa, Inkeri.

Aina siitä asti kuin tunnetaan ja vielä 1200-luvullakin suomalaiset heimot olivat Inkerinmaan miltei yksinomaisia asukkaita. Venäläisten arvellaan alkaneen muuttaa Inkeriin 1300—1400-luvulla alistaen vähitellen suomalaiset heimot valtansa alle. Tämän jälkeen alkoi ankara venäläistyttämistyö, mikä jatkui halki vuosisatojen. Suomalaisuutta sillä ei kuitenkaan viimeaikaisiin mullistaviin tapahtumiin mennessä ole tukahdutettu.

1600-luvulla Stolbovan rauhassa maa joutuu Ruotsi—Suomen yhteyteen, kuten edellä on mainittu. Inkerin asutus on vielä silloin suomalaisvoittoinen. Ruotsin vallan aikana tapahtui asutusoloissa melkoisia muutoksia. Jo sodan takia autioitui paljon maata. Asukkaat surmattiin tai pakenivat Venäjälle. Jäljelle jääneitä suomensukuisia alkuasukkaita, vatjalaisia ja inkeroisia, jotka tunnustivat kreikkalaiskatolista uskontoa, painostettiin kääntymään luterilaisiksi, minkä vuoksi heistä vielä suuri määrä pakeni Venäjälle, Tverin ja Novgorodin lääneihin, missä heidän jälkeläisiään asui viime aikoihin asti Tverinkarjalaisten nimellä.

Entisten karjalaisten tilalle Inkeriin siirtyi samoihin aikohin hallituksen myötävaikutuksella uutta väestöä. Suurin osa tänne muuttaneista oli äyrämöisiä Karjalan kannakselta Äyräpään kihlakunnasta ja savakoita Etelä-Savosta, mutta myös muilta paikkakunnilta aina Länsi-Suomen rannikkoalueelta ja Ahvenanmaalta saakka. Näistä saakin sitten alkunsa Inkerin viimeaikainen suomalainen asutus.

1700-luvulla Katariina II aikaan väestönlaskenta osoittaa suomalaisia olleen Inkerissä yli 60.000 henkeä, 1800-luvun alussa oli suomalaisia tunnetun tutkijan Koeppenin mukaan 90.000 ja 1900-luvun vaihteessa yli 140.000 henkeä. Vuoden 1917 tilastojen mukaan oli luterilaisia suomalaisia siellä eri maaseurakunnissa noin 130.000 ja Pietarin, Hatsinan ynnä muissa kaupunkiseurakunnissa noin 15.000. Sen lisäksi kreikkalaiskatolisia inkeroisia ja vatjalaisia oli yli 20.000, joten Inkerin suomalaisten kokonaismäärä nousi bolshevikkien valtaantulon aikoina runsaasti yli 160.000.

Jumala ei mielisty työhömme, jollemme tee parastamme.

J. R. Miller

Käänny - pysy hiljaa!

Ulkonaisesti onnelliset päivät eivät ole pelkästään eduksi ihmisen eikä kansan kehitykselle. Ne tuudittavat meidät helposti huolettomuuteen, saattavat unohtamaan Herran ja sallivat meidän elää, omanvoimamme tunnossa kulkien pois päin Jumalasta. Ne rakastuttavat meidät tähän maailmaan, jopa sen turmelukseen ja syntiin.

Jos näin käy, täytyy Herran ryhtyä jyrkkiin toimenpiteisiin ihmisen havahdutamiseksi. Antaessaan meille hätää hän paljastaa meille omien voimiemme riittämättömyyden ja kutsuu meitä yhteyteensä: "Avukseni huuda minua hädän päivänä, minä tahdon auttaa sinua ja sinun pitää kunnioittaman minua."

Tavallisesti me hädässä käännymme ensin ihmisten puoleen, ja vasta sitten jos emme saa heiltä apua, turvaudumme Herraan. Emme ymmärrä, että hän on voimallisin auttaja, sillä hän voi joko tehdä tyhjäksi ihmisiltä odottamamme avun tai päinvastoin antaa apunsa heidän välityksellään.

Ei Jumala mielellään anna meille kärsimyksiä. Mieluummin hän puhuttelisi meitä hyvinä päivinä, jos malttaisimme silloin hiljentyä hänen eteensä. Hän haluaisi sanallaan hoitaa sielunterveyttämme, ettei meidän tarvitsisi sairastua synnin vaaralliseen tartuntatautiin. Niinpä hän nytkin, hyvänä päivänä, sanoo: "Kääntymällä ja pysymällä hiljaa te pelastutte." Jes. 30: 15.

Ihmisen, joka havaitsee kulkeneensa väärään suuntaan, on käännyttävä päästäkseen oikeaan päämäärään. Oman tahdon tie on väärä tie. Sillä tehdään kaikki ratkaisut ihmisviisauden varassa. Sen kulkija saattaa olla työteliäs ja tunnollinen, mutta hän ei ajattele, että kenties Herra tahtoi ottaa hänelle antamansa leiviskät omaan käyttöönsä. Oman kelpoisuutensa lumoissa ja oman tahtomisensa vankina elävää ihmistä ei Jumala voi käyttää työaseenaan. Täytyy tapahtua jotain mullistavaa, että sellainen ihminen havahtuu näkemään vaarallisen tilansa. Jos sanan kaksiteräinen miekka ei pääse repäisemään rikki sydämen turmelusta peittävää koreaa valhevaatetta, täytyy Herran ryhtyä ankarampiin toimenpiteisiin saadakseen ihmisen kääntymään vääriltä tieltä oikealle. Siinä voi ihmisparka joutua koviin ja pitkäaikaisiin kipuiluihin.

"Pysymällä hiljaa te pelastutte," lisää Herra. Maria istui Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunteli hänen opetustaan. Tämän ajan kiireisillä ihmisillä ei ole liioin aikaan viipyä Herran sanoja kuuntelemassa. Martan tavoin on niin paljon touhua sekä yksityisten että koko kansan taloudenhoidossa. Eivätkä ne arvollaan tule mallikelpoisesti hoidetuiksi. Aina on niitä, jotka jäävät jotain vaille. Yltäkylläisyydenkin ovien takana asustaa usein onnettomuus, murhe ja sisäinen tyhjyys. Rikkaankin talosta puuttuu paljon, kun puuttuu tärkein: Jumalan sana. Siunauksien enkelin on täytynyt murheellisena jäädä suljetun oven taa.

Herra, tee meille mitä tahansa, kun vain saat suljetut ovemme aukenemaan ja kuurot korvamme kuulemaan sanojasi.

P. Raski

Sovituksen sana

Luther selittää saarnoissaan niin selvästi Jumalan sanaa, joten on paikallaan, että tässä omassa Viestissämme kerrotaan tähän kalliiseen asiaan liittyviä ohjeita ja elämän edellytyksiä lunastuksen siunaavan voiton saavuttamiseksi.

Sovituksen sanana tapahtui syntisten pelastus Golgatan ristillä. Sen voi-

ma on Kristuksen veri. Minä en oikein voi tuoda esille sitä, että usko on yläpuolella ihmisjärjen. Se on Jumalan Pyhän Hengen työ ihmisten sydämissä, sillä Kristuksen uskon tunnustus on ainoa usko. Se on yläpuolella ihmisjärjen, sillä siinä tunnustamme: minä uskon Isään Jumalaan kaikkivaltiaaseen taivaan ja maan luojaan.

Luther sanoo: Vaikka minä olen vanha Pyhän Raamatun tohtori, niin en kuitenkaan ole päässyt lasten aapista pitemmälle, enkä vielä käsitä Jumalan kymmentä käskyä, uskoa ja isämeidän rukousta oikein. En voi tulla täysin lukeneeksi eli oppineeksi, vaan luen yhä joka päivä katekismustani ja rukoilen poikani Hannun kansa. Olen jo kauan ollut saarnaaja ja jumaluusopin tohtori ja vanha kilvoittelija, mutta kun minun on selitettävä ensimmäistä käskyä, niin tuskin olen käsittänyt sitä silkkilangan vertaa. Perkele voi pian opettaa kuulijoilleni jotakin muuta, kun hätä ja kurjuus ilmaantuvat.

Kuinka taidamme myös oikein ja perusteellisesti ymmärtää edes ensimmäistä osaa isä-meidän rukouksessa, jossa sanomme: joka olet taivaissa, sillä jos ymmärtäisin nämä harvat sanat ja uskoisin, että Jumala, joka on luonut taivaan ja maan ja kaikki luodut sekä hallitsee ne kädellään ja voimallaan, on minun isäni, niin minä siitä totisesti päättäisin, että minäkin olen taivaan ja maan herra, ja että Kristus on minun veljeni ja että tämä kaikki on minun.

Lutherin mukaan *S. T.*

Helsingin Inkeriläisten opintokerho

aloittaa toimintansa syyskuun 15 pnä klo 19.00 Suomalaisuuden Liiton huoneistossa, Aurorankatu 7 A 1.

Entiset ja uudet kerholaiset tervetuloa!

TYÖSARALTA

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTON johtokunta kokoontui osaston alkavan toimintakauden ensimmäiseen kokoukseensa elokuun 30. päivänä Y. Räikkösen luona. Muisteltiin onnistunutta edellistä toimintakautta ja päätettiin lähteä uudelle rohkein ja toivorikkain mielin. Onhan osaston toiminta jo saanut vakiintuneet muodot ja samalla linjalla pyritään edelleenkin työskentelemään keskinäiseksi rakennukseksi ja iloksi. Todettiin, että toimintaamme varten tarvittavat huonetilat saadaan jälleen Kalevan seurakuntatalosta ja että kaikki myötämielisyys seurakunnan esimiehistön taholta on edelleenkin puolellamme. Kiitos. Niinpä johtokunta päättikin järjestää.

OHJELMALLISEN YLEISÖTILAISUUDEN

Mikkelisunnuntaiksi, lokakuun 4. päiväksi alkaen kello 13.00 Kalevan seurakuntatalon yläsalissa. Puhujina tässä tilaisuudessa tulee olemaan mm. rovasti Paavo Viljanen, ystävämme ja auttajamme. Ohjelmaan saadaan paljon laulua, lausuntaa ynnä muuta. Vapaan sanan paikalla toivotaan ystävien kertovan muistelmiaan entisestä vanhasta hyvästä Inkeristä tahi jotakin rikkaista elämänkokemuksistaan. Emännät tarjoavat jo tunnetuksi tullutta hyvää kahviaan leivonnaisineen. Mieliala tässä "juhlassamme" tulee varmasti olemaan jälleen hyvä ja rakentava, kuten on aina ennenkin ollut. Hyvät Ystävät. Täyttäkää juhlasalimme ahtauteen asti. On taas kovin hauskaa tavata toisiamme "pitkän kesän" jälkeen. Tervetuloa joukolla!

Turun paikallisosasto

Talvikauden toiminnan alkajaistilaisuus pidetään Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2. sunnuntaina syyskuun 27 päivänä klo 14. Tilaisuudessa neuvotellaan yhdessä ensi talvikauden toimintamuodoista. Puhujiksi ovat lupautuneet maist. T. Samooja, khra A. Aavikko ja Juho Talonpoika. Lisäksi tulee muuta ohjelmaa. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

Johtokunta.

Tähtäimeltä

Ken ei muistaisi kesäistä lämpöä
ja elämän myönteistä aikaa,
pelkkää onnea päivät ne uhkuvat,
yöt hämyistä toivojen taikaa.

Ken ei muistaisi mennyttä
nuoruuttaan
ja hetkiä elämän kevään,
sitä kotoisen tuttua tunnelmaa,
mistä saanut on matkalle evään.

Kotipeltonsa piennarta marjaista.
salojärvensä rakasta rantaa.
heinäniittynsä hunajantuoksua,
minne huokaus aatokset kantaa.

Nuo kaikki on menneet jo monelta
kuin äskeinen herttainen kesä,
muuttolintujen parvet pois
lähteneet...
Jäi tyhjäksi tilava pesä.

Sää toisinaan olla voi myrskyinen,
sen tunnussa talvinen viima,
min kovuutta toiset näin kokea saa,
raskas kestää on tuskien tiima.

Matti

INKERILÄISTEN VIESTI

jokaisen inkerinsuomalaisen omaksi lehdeksi ja äänenkannattajaksi. Sillä on oma tärkeä tehtävänsä, joten muistakaa uudistaa ajoissa tilauksenne ensi vuodeksi ja huolehtikaa siitä, että myös naapurinne ja ystävänne tilaa sen. Huolehtikaa siitä, että toisella paikkakunnallakin asuvat sukulaisenne ja tuttavanne tulevat lehtemme lukijapiiriin kuuluviksi.

Ryhtykää lehtemme asiamieheksi. Silloin voitte tilata sitä muillekin, kaikille. jotka tuntevat kiinnostusta heimokunnallista asiaamme kohtaan. Kirjoittakaa meille ja pyytäkää ohjeita ja ehtoja asiamieheksi ryhtymistänne varten.

Lehden hinta tulee ensi vuonna nousemaan todennäköisesti 500 mk:aan vuosikerralta kotimaassa, ulkomaille menevien kohdalta jäänee ennalleen. Silloinkin lehden tilausmaksu tulee olemaan eräs kaikkein halvimmista.

Lehden tilaus on mukava tehdä myös postitse ja maksu suorittaa postisiirtotilille n:o 30 636, Inkeriläisten Yhdistys r.y. Auroorankatu 7 A 1, Helsinki.

Myös Ruotsista voi lähettää tilausmaksun samalla tavalla tai pankkisiirtona.

Lukijalle

Inkeriläisten Viesti ottaa edelleen vastaan lukijoittensa avustuksia. Kehoitamme kaikkia kynänkäyttäjiä kirjoittamaan muistelmia, kokemuksia ja muunkin aiheisia kirjoituksia, joiden arvelevat kiinnostavan muita tai olevan hyödyksi lukijakunnalle ja yhteiselle kansalliselle asiallemme.

Kaikki kirjoitukset on kirjoitettava selvästi, vain *toiselle puolelle paperia* ja lähetettävä toimitukselle lehden takasivulla olevalla osoitteella.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Tottumus on toinen luonto, sanoo vanha viisas sananlasku, eikä se suinkaan ole turha hokema, vaan sisältää vedenpitävän totuuden. Tottumukset vaan voivat olla niin kovin erilaisia. Asiassa kuin toisessakin. Perin erilaiset ovat myös mittapuut, joilla tapahtumia punnitaan. Olosuhteista ja asianhaaroista kulloinkin riippuen. Sekä yksilöllisistä ominaisuuksista.

Edellä olevan väittämän valaisemiseksi kerromme seuraavan esimerkin: Pitkästä aikaa ollut lämmin ja aurinkoinen kesä on päättynyt. Ei suinkaan kovin jyrkästi, sillä syyskuukin on vielä ollut varsin lämmin ja sateeton. Kesä meidän suomalaisten mielestä oli verraton, jopa helteinen. Yksi ja toinen ehti jo tuskaillakin lämmön ylenpalttisuutta. Meitä kun ei ole liialla lämmöllä pilattu. Kovin erilaiset ovat kuitenkin mittapuut lämmön suhteen meillä ja eteläisten leveysasteitten asukkailla.

Kun tuuli toi eräänä elokuun sunnuntaina mereltä toivottua virkistystä, kerrotaan kahden Helsingin Kauppatorilla karttaansa tutkivan etelästä tulleen, tuulitakkeihin pukeutuneen turistin kysyneen, että onko täällä Suomessa aina näin kylmä. Vaikka lämpömittari vielä illallakin pysytteli jossain kahdenkymmenen asteen yläpuolella.

Vastaavanlaisia tapauksia voisi luetella rajattomasti. Näin on asianlaita meidän siirtoväen kohdallakin. Kaikkihan viime vuosikymmenien aikaisiin koviin koettelemuksiin joutuneet ja vihdoin sodan vuoksi korvaamattomia taloudellisia sekä henkisiä arvoja menettäneet ja peräti outoihin oloihin siirtyneet omaavat erilaiset käsitykset ja tottumukset eri asioista. Ne ovat usein jopa vastakkaiset. Kuten hyvin tiedämme. Toiset ovat olleet joustavampia ja mukautuneet uuteen elämään ihmeteltävän hyvin. He ovat ottaneet olevat olot luonnollisina, todellisuuspohjaisina ja rakentaneet elämänsä vakavasti lujalle perustalle. Heidän on helpompi kulkea näin eteenpäin. Todeta itsekin tämä tosiasia myönteisenä saavutuksena. Toiset ovat jääneet valittelijan ruikutusasteelle ja siten menettäneet arvaamattoman paljon. Niin aineellisesti kuin henkisestikin. He odottavat ja toivovat jostain jotain tulevaksi ilman yritystäkään omatoimisuuteen ja aloitekykyyn.

He ovat koteloituneet surkutteluun ja entisen muistelointiin. He ovat sitä mieltä, että toisten täytyy huomata heitä. Heille olisi aina annettava jotakin, ja kaikki ilmaiseksi. Olemme panneet tämän piirteen merkille monessa yhteydessä. Esimerkiksi omissa juhlissa tai muissa yhteisissä tilaisuuksissa ei tahdota maksaa pääsylippuja tai ostaa jotain, mistä kertyy tuloja yhteisten asioitten hoidossa tarvittaviin menoihin. Yritetään "pinnata" ja keinotella tilaisuuteen pääsy ilmaiseksi. Vaikka pääsylipun hinta järjestäjäin taholta on määrätty, kohtuulliseksi, usein jopa liiankin pieneksi. Samanaikaisesti ollaan valmiit tuhlaamaan rahoja ravintolassa monin verroin enemmän. Jopa ajamaan taxiautolla matkan, minkä voisi hyvin kävellä.

Myöskin tämän lehtemme tilauksen suhteen on havaittavissa sama ilmiö. Ei raskita tilata lehteä, vaikka sen hinta tähän asti on ollut aivan liian pieni. Onneksi tämänlainen ryhmä joukossamme on vähäinen. Mutta siitä huolimatta lehden hyväksi, sen tunnetuksitekemiseksi ja levittämiseksi ei ole tehty läheskään sitä, mitä pitäisi tehdä. Tässä suhteessa on tapahtunut karkea laiminlyönti, mikä pitäisi pikaisesti korjata. Se on velvollisuutemme ja kunniavelkamme yhteistä suurta

kansallista kysymystämme, omaa asiaamme kohtaan.

Toisaalta on ilolla todettava, että lehteä kaivataan, sitä tarvitaan ja odotetaan. Tästä ovat todistuksena lukuisat suulliset ja kirjalliset mielenilmaisut. Tämä on lohdullista tietää toimittajan tuolilla istuvan. Tarpeellinen edellytys tälle asialle uhrautuvalle työskentelylle. Tämä tarkoittaa sitä, että lehden ilmestymiselle on turvattava varmat edellytykset.

Eivätkä ne ole voittamattomien esteitten tai mahdottoman matkan takana! Ne ovat täysin mahdollisuuksiemme rajoissa.

Vain kaksi asiaa on hoidettava: 1) tilaushinta korotettava normaalitasolle ja 2) tilaajamäärä nostettava täysimääräiseksi. Tekemiemme laskelmien perusteella olemme todenneet, että jos lehden hinta korotetaan 500 markkaan vuosikerralta ja tilaajamäärä saadaan nousemaan edes tuhanteen kappaleeseen, on tilanne hoidettu toivotulla tavalla. Eikä tämä tarvitse olla saavuttamattomissa. Kunhan vain olemme yksimielisiä ja kukin kohdaltamme hoidamme tehtävämme tältäkin osalta.

Totuttautukaamme tässä suhteessa yhdenmukaisiksi ja velvoittakaamme itsemme työskentelemään oman suuren kansalliskysymyksemme hyväksi.

Kohti terveyttä

Lääketiede sanoo, että vaiva on hätämerkki elämän palveluksessa, terveyden vartiopoliisi. Sama pitää paikkansa myös synninhädässä. Ihminen on hyvällä tiellä ja terveeksi tulemassa, kun hän "sairastuu" synninhätään. Kun me näemme vakavan tilamme ja alamme huutaa Ainoata Auttajaa, olemme kulkemassa kohti terveyttä. Silloin tulee Kristus luoksemme ja sanoo: "Nouse, ota vuoteesi ja käy."

Äidin rakkaus

Kun hetki suurten surujen
jää aikaverhon taa,
niin mieli tyyni, rauhainen
hymyillen levon saa.

Se näkee unta suloista,
ett' äidin luona on,
miss' rakas hellä hyväily
taas suopi suutelon.

Hän tuntee käden lämpöisen
ja suuren hellyyden,
iloiten nauttii kerran taas
kuin pieni lapsonen.

— — —

Ken hellimmin rakastaa voipi,
kuin oma äiti voi,
ken toinen lohdutusta toisi,
jos äiti sitä tehdä
ei lapsellensa voisi.

Robert Sinivuokko.

Yli 8 milj. luterilaista Pohjois-Amerikassa

Pohjois-Amerikan luterilaisten lukumäärä on viime vuonna ohittanut kahdeksanmiljoonan rajan. Yhdysvalloissa ja Kanadassa oli viime vuoden lopussa yhteensä 8.090.043 luterilaista — lisäys edelliseen vuoteen oli 223.723 henkeä — ja he muodostavat Pohjois-Amerikan kolmanneksi suurimman kirkkokunnan vain baptistien ja metodistien ollessa lukuisampia. Kansalliseen luterilaiseen neuvostoon kuuluu yhteensä yli viisi miljoonaa jäsentä, näiden joukossa myös Suomi-synodin jäsenet. Suomi-synodin oma jäsenmäärä laski viime vuoden kuluessa 2.318 jäsenellä ollen nyt 35.963.

Luterilaisten seurakuntien määrä Pohjois-Amerikassa on 17.714 ja luterilaisten pappien määrä 17.969.

Muistilokeroista

Kun satuin mänemiä sin salvoksel, ni tuparakennuksen seinät ol kohonniet melko korkial. Kaks hirttä ol jo ikkunan yläpuolel. Miehet ol lähteneet työhön uamul oikijua aikua. Hyö ku oliit ruppieman siin kirveillä kalkutelliet, ni siit lasseivat telineilt muahan, käivät pölkkylöin piäl istumua ja tupakoimua. Hyö tarinoivat siin oikioi asjoi, niinku "miehist miehet" tekkyöt. Ann-tätj keskoitti sen tarinan, ku hiä alko huutua porstuvan ovelt jot: "Hei miehet, tulkua murkinal!" Suven-Simo karkas seisomua ja kaljais oikein urakoitsijan iänel jot: "No, pojat, nyt ei muuta ku hirttä piäl ja syömiä". Lotniekkamiehil ol sellane tapa jot hyö ei lähteniet syömiä eikä iltasil sapassil ennen ku pyörittiit ympyrläisen hirren joluloi myöten ylliä seinän kohal, siihen sahattuu salvamen loukkuu. Hirrest kiännettii rynkäpuol piälleppäi ja viel laitettii lastul vierukkieks kahen puolen tyvvie.

Siit ku miehet tulliit syömäst, ni alkoit käyttiä ommii työkappaleitua Siin pit olla luotlankua ja -lautua, nokista nuorua ja kakshuarane harppi, mil vettiit varon. Varon hakkuamine ol tarkkua työtä. Etenki huone- ja aittasuojis. Niihen ku ei laitettu sammalta hirsii välii, eikä seinärakoloi tappural täpitty. Urakkamiehiin kans ol sovittu se rakentamine vaskattuo ast. Hyö ku saivat harjalauvat piäl ja harjakkaiset juotuu, ni läksiit tuas omil asjoillie ja muuttiit toisie talluo.

Myö alettii siit mättiä multua seinävieruksil rakennuksen sisäpuol sekä ulkopuolel. Multua tul sen verran jot perushirret olliit puolie ast mullan peitos joka puolelt. Sil viisii siit suatii aikannua ne u l k o m u l t i a i s t. Samoinha ne multiaist tulliit sin sisäpuolelkii. Sin kiukua lavan al sekä vierie tul sellane syvennys, mitä muutamis talolois talvisie aikua käyttiit kartohvelkuoppan.

Siel kiukuan al olevas syvennykses ei miun muistaaksein eniä muut pitäniet kannoi talvel ku Murjan ämmät. Mut Murja olkii siel jo likempän Lyyssinlinnua, venäläine kylä. Sen kylän asukkuat kaik luatiit sitä kupinkauppiaan venättä.

Tiän sortune tarina miun tulluo nyt jo lopettua. Jos teil kel on kertomista mitä muuta ja mukavampua, ni antakua tulla vua. Sitä varmast toivuo toimitus ja lukijakunta sekä myös uotteluo.

Matti-setä.

Suuri suomalaisten kirkkojuhla Ruotsissa

Hiljattain perustettu Ruotsin suomalaisten [illegible] minkä kristillinen osasto on toiminut erittäin vilkkaasti, [illegible] tämän syyskuun 20. päivänä ensimmäiset suomalaiset kirkkojuhlat Visbon paikkakunnalla. Paikan läheisyydessä sijaitsevissa rautatehtaissa ja kaivoksissa on töissä tuhansia suomalaisia.

Kirkkojuhlat alkavat jumalanpalveluksella, mikä pidetään Visbon tehtaan kirkossa. Sen pitävät rovasti Kusti Korhonen Helsingistä, Göteborgin suomalaisen seurakunnan pappi Kimmo Virtanen sekä Ruotsin inkerinsuomalaisten seurakunnan pappi E. Jaakkola. Jumalanpalveluksessa laulaa Örebron suomalainen kuoro.

PEKKA PETTINEN KIITTÄÄ

Kiitos kaikille omaisille, sukulaisille, ystäville, naapureille, tuttaville ym., jotka muistivat mua onnitellen ja erilaisin arvokkain lahjoin, kukin, onnittelukortein ja sähkein 70-vuotispäivänäni.

Pekka Pettinen.

Ankeita aikoja

Sun täytyy kestää pakolaisuusvuodet,
niin verkalleen ne vaikka vierivät,
ja kuluessaan sieluusi saat haavat
vain, pohjattoman kaihon jättämät.

Näin oudon ympäristön keskuudessa
sun täytyy lyhentää nyt ikääsi.
Sai rypyt koristeekseen poskipääsi;
ne ovat elämäsi sinetti.

Näen katsees luottamusta säteilevän,
ja silmäs, jotka usein kyynelöi. —
Yön mustan kaltaiset on aatoksesi,
ja rinnassasi tuska heilimöi.

Et tunne eläväsi, noin vain olet,
kuin vanki hämärässä sellissään.
Sydän muisteloissa ikävöi ja suree,
niin kaukaista ja silti lähintään.

Käy muistot eletyissä päivissäsi,
ja murskatuissa suunnitelmissa,
ja kotona, sen viljavainioilla,
ja lapsuusajan kirkkomatkoilla.

Sä muistelet ja ahdistusta tunnet...
Taas kyynel poskeltasi putoaa...
Sä tiedät: kuluneita vuosiasi
et enää koskaan palaaviksi saa.

On kaikki peittyneenä pettymykseen,
ei "aatteet" sua lämmittää nyt voi,
kun palavien unelmien sijaan
nää oudot poltteet rintaan Aika toi.

Ei liioin lohduttele kolkot viestit,
nuo rajan takaa tänne saapuvat,
kun omaa heimoasi tuhoavat
myös tänään orjuuttajat julkeat.

Mut historia tuhannesti näyttää
kuin sortajat on kumoon kaatuneet,
ja orjuutetut kunniaansa nousseet,
ja kuivuneet myös karvaat kyyneleet.

Sä muista, ettei tarkoituksetonta
lie Inkerinkään kärsimysten ies;
sen vuoksi velvollisuutesi täytä,
ja kohtalosi kanna niinkuin mies.

Tää toteamus lohduttakoon sua,
ja Inkerisi puhdas menneisyys.
Ei Totuus koskaan valheen valtaan
sorru,
ei rakkautta routaa itsekkyys.

Niin horjumatta kestä murheen
vuodel,
jos kuinka raskas niiden taakka lie;
ja älä kadota vain uskoasi:
on kerran kirkastuva paluutie.

Aappo Metiäinen

Hetken hurma

Näkemiin, sä onni autuas!
Mä tunsin hurmas.
Sinusta juovuin,
Murheista maisista
näin hetkeks luovuin.
Elin riemuiten.

Silmäni kauas kantoi,
se näki tähtimeren säkenöivän
ja itsekin tähdeksi muuttui.
Elämä julma mulle siitä suuttui.
Se rummuin rumin kuminoi,
urkujen vieno soitto
hukku alle ulappain.

Kun nousi uusi päivänkoitto,
ei kimallellut meren tähtiloisto.
Aurinko katos tumman pilven taa.

Piilon-piika.

Rikkaita miehiä

Eri tahoilla entistä hyvää Inkeriä oli sekä varakkaita että varattomia eli köyhiä ja rikkaita ihmisiä. Niinkuin on muuallakin. kaikkialla, missä elämä jatkuu normaalilla tavalla. Niinpä puhuttiin, että Keltto oli rikasta seutua. Siinä lienee ollut perääkin, sillä kelttolaiset asuivat lähellä suurkaupunkia, Pietaria, ja huomasivat, että sinne mahtuu paljon erilaisia maataloustuotteita. Keltosta kehittyi vähitellen huomattava perunanviljelysseutu, mikä kohotti elintasoa ja vaurastutti asukkaita.

Tämä ei kuitenkaan tapahtunut yhtäläisyysperiaatteen mukaisesti jokaisen kohdalla, vaan oli suoraan verrannollinen yksilöitten yritteliäisyyteen, ahkeruuteen ja taloudelliseen järjestelykykyyn jne.

Tässä tahtoisin kertoa kahdesta rikkaasta miehestä vanhassa hyvässä Keltossa. Eräs suurimpia viljelijöitä, ehkä eniten karjaa omistava ja enimmän työväkeä pitävä oli Pekka Ronkonen Vanhassakylässä. Kun kävin usein talossa, oli tapanani kysyä paljonko talossa oli lehmiä, sikoja ja muuta omaisuutta. Isäntä vastasi ykskantaan, että emakoita on 60, mutta noita keskenkasvuisten lukumäärää en 600 säkillistä. Työväkeä oli heinän- ja tiedä, lehmiä 35, perunaa kylvettiin perunankorjuuaikana niin paljon, että joka päivä leivottiin säkillinen jaujauhoja leiväksi.

Olipa talossa hommaa vähin jokaiselle perheen jäsenelle. Jonkun piti monesti viettää sikojen porsimisen aikoina yönsä siankarsinassa, kuvaannollisesti sanoen.

Kun Juholan Pekalta — kuten häntä sukutilansa perusteella sanottiin — kysyttiin, paljonko hänellä on rahaa, vastasi tämä veitikka silmäkulmassa, että kun myyn sikoja ja saan niistä 100 ruplaa, niin sen päälle otan heti velkaa 200 ruplaa.. Pekan luonteenomaisuuksia kuvaa mm. hänestä yleisesti tunnettu tarina, kun talossa pidettiin vieraille kestejä ja silloin sattui sinne tulemaan vaikkapa kerjäläinen, käskettiin tämäkin ruokapöytään.

Pekka Ronkonen kävi ahkerasti kirkossa kuulemassa sananjulistusta sekä Herran ehtoollisella perheineen.

Kävin Juholan Pekan luona viimeisen kerran sen jälkeen kun häneltä oli otettu pois koko maallinen omaisuus ja perhe viety teille tietymättömille. Hän oli silloin menettänyt myös terveytensä, makasi halvaantuneena hämärässä nurkkahuoneessa odotellen raskaaksi käyneen elämänsä loppua.

Monta vuotta sen jälkeen näin hänen kotinsa revittynä. Siinä toimi silloin Kelton ensimmäinen kolhoosi Murros, joka mursi myös pohjan omalta toiminnaltaan.

Näin loppui Pekka Ronkosen maallinen vaellus perin vaikeissa oloissa, samoin kuin monen muunkin entisen kukoistuksenaikuisen inkeriläisen uurastajan. Varmaan monet Pekalta aikanaan aineellista apua saaneet, saattoivat hänet ikuisiin majoihin Kristuksen sovitustyön kautta. Hän ja monet muut pääsi näin Jumalan armon turvin siihen kotiin, mikä ei ole käsin tehty. Se on ylhäällä taivaassa, missä ei suru sydäntä rasita eikä murhe mieltä paina, vaan Herran kirkkaus loistaa loputtomana ja siunaus rauhoittaa levottomankin mielen.

Pekka Ronkonen oli eläessään rikas mies, mutta kerronpa tässä yhteydessä samalla toisestakin miehestä. Hänenkin nimensä oli Pekka, Pekka Uimonen. Hänet tunnettiin yleisesti Sokean Pekan nimellä.

Nuoruutensa päivinä hän asui Virkkilässä. Oli renkinä Pavlovalla. Palkat siihen aikaan eivät olleet suuruudella pilattuja. Sen verran sitä sai Uimosen Pekkakin, että sillä elivät, vieläpä vähän säästöönkin ylettyi, kun oli ahkera ja huolellinen sekä omasi taloudellisia taipumuksia. Hän meni aikanaan naimisiin ja vähitellen rakensi talon isännän lahjoittamalle maapalstalle.

Mainitulla Pavlovalla oli suuri talous ja palvelusväkeä runsaasti. Isäntä lahjoitti kaikille palveluksessaan oleville perheen perustaneille palvelijoilleen maapalstat ja auttoi kodin perustamisessa. Niinpä ympäristöön muodostui kylä, jota ruvettiin nimittämään Pavolovskiksi.

Täällä asui myös mainittu Pekka Uimonen, sittemmin näkönsä menettänyt mies. Hänellä ei ollut maallista omaisuutta kovin runsaasti. Omisti vaimon joka kävi kesäisin ansiotyössä, poimi marjoja ja sieniä, mitkä kuljetti Pietariin. Heillä oli myös lehmä, jota Pekka oppi sokeanakin hoitamaan vaimon poissaollessa.

Pekka ei ollut katkera kohtalostaan, vaan alistui ja oli tyytyväinen. Hän ei voinut paljon nauttia kesäisen auringon kirkkaudesta, mutta hän oli löytänyt Jumalan suuren Armonauringon. Se paistoi hänen sydämeensä ja loi omantunnon rauhan. Eikä vain hän itse nauttinut siitä, vaan vieraskin, joka tuli hänen luokseen, sai sieltä lähtiessään mukaansa ihmeellisen rauhan tunnon. Jumalan suuren siunauksen Tässä toteutui sana, joka vanhassa kirkkokäsikirjassa tuvan siunauksen kaavassa on sanottu, että Jumala siunatkoon tänne tulevia ja täältä lähteviä.

Näin toivon mukaan Keltossa oli varakas Pekka Ronkonen ja rikas Pekka Uimonen. Hänessä, viimeksimainitussa toteutui Jaakobin kehoitus kirjeessään 2:5 oppia olemaan rikkaita uskossa Jumalaan, että tulisimme hänen valtakuntaansa perillisiksi, mikä on luvattu niille, jotka häntä rakastavat.

J. Kajava.

Kolmas rukous

Kerran tuli Lutherin luo eräs henkilö valittamaan, että kaikki kävi vastoin hänen toiveitaan ja että kaikki hänen suunnitelmansa raukesivat.

— Rakas ystävä, Luther sanoi, rukoiletko koskaan kolmatta "Isä meidän"-rukousta?

— Kyllä joka päivä.

— Sitten sinun tulee rukoilla:

Tapahtukoon minun tahtoni, jos tahdot päästä rististä ja kärsimisestä. Mutta jos tahdot jatkuvasti rukoilla: Tapahtukoon Sinun tahtosi, niin ota kiitollisuudella vastaan, kun Herra kuulee sinun rukouksesi.

Meidän puheemme

Useimmat meistä pitävät oman äänensä kuuntelemisesta. Ehkä se ei ole niin kaunis mutta onhan meillä sitäkin mielenkiintoisempaa puhuttavaa. Niin kuuntelemme itseämme kaksikymmentä, kolmekymmentä, ehkä neljäkymmentä vuotta. Oikeastaan meidän pitäisi tuntea itsemme aika hyvin. Mutta jos meidän pitäisi kuunnella puhettamme välimatkan päästä, ulkopuolisen tavoin olisimme varmaan kauhistuneita, ehkä epätoivoisiakin. Puhunko todella noin paljon roskaa, olenko noin hirvittävän itsekeskeinen?

Juuri itsekkyys on päävaikeuksiamme. Alituisesti puhumme menestyksestämme, vaivoistamme, mieltymyksistämme, puhe itsestä lämmittää kuin auringonpaiste. Pakotamme toisen ihmisen vaikenemaan ja ehkä toisella olisi ollut jotain olennaisen tärkeää sanottavana, jotain omasta hädästään. Mutta välistä vahingoitamme lähimmäistä aivan tietoisesti. Alennamme hänen arvoaan toisten ihmisten silmissä panettelullamme (enhän tiedä mitään varmaa, muta tämä vain meidän kesken sanottuna).

Olemme hetken hiljaa ja mietimme omia puheitamme. Ovatko ne todella hyviä ja parantavia sanoja vaiko pahoja ja myrkyllisiä? — *Olle Engström.*

TOIMITUS ON SAANUT aiheen jälleen huomauttaa, että lehteen aiotut kirjoitukset, uutiset ja ilmoitukset on lähetettävä ajoissa, ettei tapahdu hankaluuksia tai myöhästymisiä. Määrättyyn lehteen tarkoitettujen kirjoitusten on oltava perillä viimeistään saman kuukauden 5. päivänä.

Lukijamme kirjoittavat

Tämä lehti, jonka pitäisi olla jokaiselle meille läheinen ja oma, on monelle inkerinsuomalaiselle, varsinkin täällä Ruotsissa asuville vielä tuntematon. Mistä se johtuu, on vaikea sanoa. Ja minäkin, vaikka kuulun lehden tilaajiin, en ole sen hyväksi tehnyt yhtään mitään, en ole pannut rikkaa ristiin. Ei lehteä eikä toimittajaa tai muita sen hyväksi työskenteleviä ole moitittava siitä, vaan syy on meissä kussakin itsessämme, kun emme huolehdi siitä, että omaa asiaa viedään eteenpäin kaikin mahdollisin luvallisin keinoin.

Mikäpä olisikaan sen parempi ase asioiden oikealla tavalla hoitamisessa kuin oma julkaisu. Kun kerran sellainen on saatu aikaan, on yhteisvoimin hoidettava asiaa, niin että lehti leviäisi mahdollisimman laajalle, jokaisen inkerinsuomalaisen ja heidän ystävänsä kotiin. Eikä se ole mahdoton toteuttaa, kunhan pannaan toimeksi.

Lausukaamme julkinen tunnustus ja kiitollisuus siitä, kun meillä on miehiä ja naisia, jotka uhrautuvat hoitamaan asioitamme ja työskentelemään hajalle siroitellun heimomme jäsenten hyväksi.

Mutta meidän on muistettava, että ei ole oikein olla vain vastaanottamassa ja vaatimassa, vaan on opittava myös antamaan ja jotain uhraamaankin, kun kysymyksessä on yhteinen asia, kauas kantava, suuri aatteellinen, kansallishistoriallinen kysymys.

Muurahaisista esimerkkiä ottaen yhteisvoimin on kekoa rakennettava, ettei käy kuin sirkkojen huolettomasti soitellessa tulee yllättäen talvi ja tappaa pois.

Ottakaamme kunniatehtäväksemme hankkia kukin yksi tilaaja lisää!

J. K.

Anna meille kiitollisuuden armo

Anna meille kiitollisuuden armo. Armahda jokaista, jonka on vaikeaa olla kiitollinen, sillä muutamat meistä ovat juuri haudanneet kuolleensa ja heidän sydämensä on raskas ja ahdistunut. Ja jotkut ovat sairaita taikka vaikeuksien keskellä, peläten huomista ja tietämättä, mitä sen mukana elämään tulee. Toisia taas painaa häpeä suunnitteluista taikka suoritetuista pahoista teoista ja he ihmettelevät, miksi tämä meidän maailmamme on sellainen, jossa paha on niin helppoa ja oikeamielisyys niin vaikeaa. Ja muutamat meistä ovat raskautettuja ei itsemme tähden, vaan niiden tähden joita rakastamme enemmän kuin itseämme. Miten osaisimme ja voisimme olla kiitolliset?

Anna meille se armo, että tänä hiljaisena rukouksen hetkenä löytäisimme uudelleen sen uskon, joka voittaa maailman, että muistaisimme ne loppumattomat siunaukset ja lahjat, jotka elämäämme ovat rikastuttaneet, kunnes kiitollisuus kohoaa lämpimänä mielessämme. Tuo meidän mieleemme koti, joka meitä ruokki, ystävät, jotka ovat meitä tukeneet, kirjat, joista olemme saaneet innoitusta. Kohota elävänä mieleemme myös kaikki se siunaus, jonka olet antanut meille kulttuurissa, jonka keskellä elämme ja jonka antamat lahjat ovat puolestamme toiset maksaneet työllään ja kyyneleillään. *Harry Emerson Fosdick*

Jäähyväiset synnyinmaalle

Päivät viimeiset sun luonas
vietän, rakas synnyinmaa,
kohta lähden, sinut jätän,
menen pitkän matkan taa.

Jääkää, kauniit kotikunnaat,
rakas oma kotini,
vaikka missä kulkenenkin,
säilytän sun muistosi.

Kuvasi on sydämessäin,
mikään sitä riistä ei,
vaikka muu maa onkin kaunis,
omaani se voita ei.

Siellä rakas Herran huone
raunioina seisoo nyt,
terveiset se kertoo meille,
hävityksen kärsinyt.

Monta surua mä siellä
sydämestäin kevensin,
pyhän, kalliin kasteenliiton
alttarillaan uudistin.

Monet kalliit lupaukset
maailmalla unohdin,
maiset ilot katoovaiset
itselleni omistin.

Hautakumpu siellä rauhan
leposija rakkaitten,
kun mä heitä ajattelen,
nielen karvaan kyynelen.

Jäitte sinne lepämähän,
hautaanne en hoitaa saa,
tervehdyksein ota vastaan
tuttu, armas hautuumaa.

Oi sä, rakas lapsuuskoti,
missä leikin, kasvoin mä,
mutta koskaan maailmassa
unohduksiin et jää sä.

Kulkemaan mä joutunut oon,
matka raskas edessä,
ilon niinkuin murheen päivät
otan Herran kädestä.

Anna Heimonen.

60 vuoden takaa

"INKERI" 16. 7. 1899.

Kirkkoherraksi Toksowan seurakuntaan on komministeri Pietarin Suomalaisesta seurakunnasta, pastori F. Relander nimitetty.

- * -

Inkerin suomalaisten pappien kesäkokous pidetään Lempaalan pappilassa tiistaina tulevan elokuun 3 päiwänä j.pp. Seuraawana päiwänä eli keskiwiikkona elokuun 4 p. wietetään Lempaalan kirkossa apukassan juhlaa, jossa rippipuheen pitää Spankowan kirkkoherra Broms sekä saarnaawat asessori Rokkanen ja Narwan kirkkoherra Pelkonen. Kolehti kootaan apukassan hywäksi.

- * -

"INKERI" 27. 8. 1899.

Lempaaan kirkkoherra, rowasti J. Saarinen ja saman seurakunnan lukkari P. Räikkönen kuuluvat saaneen käskyn määräajan sisällä poistua Pietarin kuwernementista Suomeen kahdeksi wuodeksi. Poistumisen piti tapahtua wiime keskiwiikkona. Syyt — helposti ymmärrettävissä.

Ajankohtaista

Nykyaikana on totuttu suhtautumaan rauhallisesti yllätyksellisiinkin tapahtumiin. Tämä onkin luonnollista, sillä uusinkaan ei nykyisin tunnu enää olevan uutta. Kehitys on kulkenut niin roimaa vauhtia eteenpäin, ettei tosi yllättävältä näytä enää tuntuvan liioin mikään. Ja silti ihmiset senkuin jatkuvasti toivovat ja odottavat sensatiota jakapäiväisenä ilmiönä.

Kokonaan huomiotta tietenkään erikoisen äkkiväärää enempää kuin oikosuorakaan tapahtuma ei jää, vaan sitä katsellaan, kuunnetlaan ja jopa ihmetelläänkin. Silti se on tämän hetken elämänrytmiin saumattomasti jenkautuva "luonnollinen" tapaus.

Ajankohdan näkyvimmiksi tapahtumiksi ovat nyt muodostuneet Neuvostoliiton avaruuteen lähettämä raketti Lunik II, mikä iskeytyi viime maanantain vastaisena yönä klo 23.02,24 kuun pintaan 384.000 km:n avaruusmatkan jälkeen. Budapestin observatorion toimihenkilöiden onnistui seurata Neuvostoliiton avaruusraketin iskeytymistä kuuhun ja kertoi radio siitä seuraavaa: Kuun pintaan ilmestyi pieni tumma läikkä, mikä suureni nopeasti ja oli näkyvissä noin tunnin ajan.

New Yorkista kerrotaan, että Neuvostoliiton kuuraketti iskeytyi maanantain vastaisena yönä täysin kuolleeseen maailmaan. Kuun harmaalla pinnalla ei ole elämää, sillä tällä maan kiertolaisella ei ole ilmakehää. Kuun maisemassa ei ole vettä eikä tuulta. Kuiskaus, huuto tai räjähdys ei riko vallitsevaa hiljaisuutta, koska siellä ei ole ääniaaltoja kantavaa ilmaa. Kuussa ei tunneta tuulta, sadetta, räntää tai lunta. Ihmiselle kuun maisema ja tunnelma ovat vieraat ja kolkot.

Toisena tärkeänä ja muista erottuvana tapahtumana on pidettävä Neuvostoliiton pääministeri Nikita Hrushtshevin saapumista Washingtoniin, mikä tapahtui viime tiistaina, aloittaakseen 13 päivää kestävän merkityksellisen vierailun Yhdysvalloissa. Vierailun aikana hän käy presidentti Eisenhowerin kanssa neuvotteluja, mitkä melko varmasti vaikuttavat kylmän sodan kulkuun — joko parempaan tai huonompaan suuntaan.

Kommunistinen johtaja, hänen perheensä ja virallinen seurue laskeutuivat suunniteltua myöhemmin Washingtoniin lähellä olevalle Andrewsin lentotukikohdan kentälle. Venäläisten jättiläismäinen TU-114 potkuriturbiinikone oli joutunut lentämään 8.000 km:n matkan 160 kilometrin tuntinopeudella puhaltaneessa vastatuulessa Atlantin yläpuolella yhtäjaksoisella matkallaan Moskovasta.

Tähän viimeksimainittuun tapahtumaan liittyy välittömästi määrättyjä toimenpiteitä, muun muassa Atlantintakaisen maan epätavalliset turvallisuustoimenpiteet.

Paljon nähneet havainnoitsijaveteraanit eivät voineet muistaa aikaisemmilta vuosilta mitään, mikä olisi edes muistuttanut nitä äärmmäisen tiukkoja turvallisuustoimenpiteitä, joihin olisi ryhdytty lentokentältä Washingtoniin johtavan puistotien varrella. Siviilipukuisia turvallisuusmiehiä oli sijoitettu noin 200 metrin päähän toisistaan tien varrelle ja monilla oli mukanaan radiopuhelimet. Suurempia ryhmiä oli vartiossa siltojen ja tierumpujen luona, pitäen silmällä kaikkia kohtia, mitkä voisivat tarjota suojaa mahdollisille salamurhaajille. Ruoho tien molemmin puolin oli aivan äskettäin leikattu.

Fort Myeriin sijoitetut sotilaat, jotka suorittivat vartiointi- ja muita palvelustehtäviä Washingtonin sotilasalueella, olivat saaneet herätyksen tiistaiaamuna jo kello 3. Osa heistä oli kuljetettu busseilla Andrewsiin. Kello 5.15 mennessä he olivat jo levittäneet punaisen maton, mikä johti puhujakorokkeelle, missä presidentti ja Hrushtshev pitivät tervehdyspuheensa.

Turvallisuusupseerit eristivät lentokentän ulkomaailmasta varhain

Mie Väinö Pietaar tulin Porvoosee viis vuotta sitte. A mie yllätyin ko meikäläisii on näin paljo. Tiäl on Metiäisen Uappo, Vesterisen Rietu ja Vesikon Reino ym. ym. Kaik hyö ovat mein vanhoi tuttavii ja sen peräst myö ollaa edellee hyvät kaverukset.

Tulkaa usjast meil käymää.

Väinö Pietaar.

aamulla. Vain kaksi porttia oli jätetty avoimiksi, toinen kentälle saapuvia arvohenkilöitä ja toinen lehdistöä varten. Kello 9.30 valkolakkiset ja valkohansikkaiset poliisit olivat jo asettuneet ketjuun sen alueen ympärille, missä vastaanottojuhlalisuudet tapahtuivat.

Karhut liikkeellä

Joensuu, 15. 9.

Karhut ovat jälleen liikkeellä Pohjois-Karjalassa. Tohmajärvellä havaittiin kahden karhun tehneen tihutöitään. Ne raatelivat Turtonvaarassa maanviljelijä Sissosen karjasta 9 lammasta. Pedot näki Hirvisuolla muuan maanviljelijä ja niitä jäljitettiin mm. rajavartioston miesten toimesta, mutta karhuja ei kuitenkaan enää tavattu.

Samat pedot lienee syyllistyneet aiemmin Murtoin kylällä sattuneisiin eläinten surmaamisiin. — J.K.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1 vuos.	300:—
	1/2 "	200:—
Ulkomailla vastaav.		600:—
		300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA inkeriläisten Viesti

N:o 10 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 16. 10. 1959

Neljä vuosikymmentä

Neljäkymmentä vuotta sitten olosuhteet Inkerissä muodostuivat vaikeiksi. Ennen muita inkerinsuomalainen sivistyneistö joutui siitä kärsimään. Erikoisen silmälläpidon alaisena ollen lähinnä papisto ja opettajisto ei voinut sopeutua uusien ideologioiden luomaan ilmapiiriin ja toimintamuotojen puitteisiin. vaan oli pakotettu lähtemään pois kotimaasta. Joukkoluonteiseksi tämä opettajiston emigratsioni muodostui v. 1919. Kaikkiaan lienee tällöin Inkeristä Viroon ja Suomeen siirtyneitten lukumäärä ollut n. 100. Maasta lähteneitten joukossa oli myös suurin osa Kolppanan seminaarin kokelasluokan oppilaista. Kun sittemmin sotatoimet päättyivät ja Viron ja Venäjän välinen rauha solmittiin, palasi osa opettajista takaisin, enemmistön jäädessä Viroon ja Suomeen.

Viroon jääneet 7 inkeriläistä opettajaa saivat pian ammattiaan vastaavan toimen, myöhemmin myös maan kansalaisuuden.

Suomeen siirtyneistä opettajista eräät onnistuivat samoin kohta saamaan väliaikaisia opettajan toimia, mutta useampien oli alussa turvauduttava ruumiilliseen työhön. Mieli paloi kuitenkin kutsumustehtävään, opetustyöhön. Tämä edellytti kelpoisuuden hankkimista Suomen kansakoulunopettajan virkaan, joten jatko-opiskeluun oli ryhdyttävä. Vuosien kuluessa asia järjestyi toivotulla tavalla ja ura aukeni.

Opettajapätevyyttä haettaessa käytettiin erilaisia menetelmiä. Osa kirjoittautui oppilaaksi seminaarien ylemmille luokille ja suoritti siten laitoksen täydellisen kurssin. Toiset saavuttivat pätevyyden hospitanttitietä suorittaen samoin koko oppikurssin yhden vuoden aikana. Suurin osa anoi valtioneuvostolta erioikeutta hakea vakinaisia virkoja ja saikin sen, useampien joutuessa suo-

rittamaan lisätutkintoja. Alussa vaadittiin lisäsuorituksia vain terveys- ja raittiusopissa, kouluhygieniassa, voimistelussa, maataloudessa ja kasvitarhanhoidossa. Myöhemmin vaatimuksia tiukennettiin. Viimeisimmät 20-luvun lopulla erivapauden saaneet ovat suorittaneet tutkintoja edellämainittujen lisäksi Suomen historiassa, Suomen maantiedossa, koulunpidossa, kasvatus- ja opetusopissa, estetiikassa, sielutieteessä, kirjanpidossa, piirustuksessa, käsitöissä ja laulussa, yhteensä 14 eri aineessa sekä antaneet opetusnäytteet kaikissa aineissa.

Tämä on vaatinut asianomaisilta suurta työtä ja volmien ponnistusta. Onpa erään Inkerin kansanvalistustyössä erittäin ansioituneen, vanhempaa polvea edustaneen opettaja Juho Suden kohdalta jännitetty jousta liiankin kireälle, hänen jouduttuaan 56 vuoden ikäisenä uudelleen seminaarin penkkiä painamaan. Hän kuoli sydänhalvaukseen Kajaanin seminaarissa viimeistä näytetuntia antaessaan. Ilmeisesti liikarasituksesta.

Seminaarin kokelasluokkalaisten asema ei muodostunut sen helpommaksi. Heillä oli Inkerissä ollut vain yksi vuosi jäljellä opettajapätevyyden saamiseksi, mutta siirtyminen takaisin synnyinseuduille ei vallinneissa olosuhteissa ollut mahdollista. Oleskelu Suomessa ilman pätevyyttä ja varmaa toimeentuloa olisi myöskin ollut vaikeata. Ratkaisu oli löydettävä.

Seminaarin viimeinen johtaja maisteri Kaapre Tynni, joka niinikään oli joutunut jättämään tehtävänsä Kolppanan seminaarissa ja siirtynyt Suomeen, oli ottanut sydämenasiakseen entisten oppilaittensa olojen järjestämisen. Pääasiallisesti hänen toimestaan Suomen valtio myönsi 40.000 markkaa kurssin järjestämiseksi seminaarin kokelasluokalle opintojen päättämistä varten. Asia kehittyi nopeasti. Oppilaat kerättiin Helsinkiin ja työ pantiin käyntiin.

Tämä erikoislaatuinen koulu aloitti toimintansa helmikuun 16 päivänä 1920 Helsingissä. Oppilasmääräksi kertyi 18 nuorukaista ja 3 neitosta eli yhteensä 21.

Kurssin viralliset avajaiset pidettiin Suomalaisessa Lyseossa helmikuun 22 päivänä. Tilaisuudessa oli läsnä useita asiaa harrastavia kansalaisia, mm. silloinen opetusministeri.

Seminaarikurssin johtajana toimi maisteri K. Tynni, muina opettajina kirkkoherra Jaakko Raski ja opettaja Juho Susi sekä pääkaupungin oppikoulujen opettajia.

Varsinaiset lukutunnit pidettiin iltapäivisin kello 15—21 Suomalaisessa Lyseossa. Pitkin päivää oli useita musiikki- ja harjoitustunteja. Harjoituskouluna oli Tehtaankadun kansakoulu. Työpäivä muodostui hyvin raskaaksi, sillä päivittäin oli keskimäärin 8 varsinaista oppituntia, siihen lisättynä kotitehtävät, tenttivalmistukset ja harjoitustunnit. Mutta intoa riitti ja saavutukset olivat olosuhteisiin nähden huo-

mattavat. Oppilaat tunsivat saavansa näin lyhyessä ajassa paikatuksi tiedoissa ne aukot, mitkä syntyivät levottomina vuosina Inkerissä. Työn tuloksista lankeaa suuri ansio täysin tehtävänsä tasalla olleelle opettajistolle.

Kurssilaisten majoitus oli järjestetty siten, että naisoppilaat asuivat yksityisissä perheissä ja miesoppilaat yhteismajoituksessa Pelastusarmeijan yömajassa Sörnäisissä. Ruokailu tapahtui Elannon ravintoloissa Kluuvikadulla ja Siltasaarenkadulla.

Vaihtelua ja virkistystä työn ohella saatiin monella tavalla. Suomen Kansallisteatteri luovutti ilmaisia pääsylippuja moniin eri näytäntöihin. Käynnit Ateneumissa, Kansallis- ja Eläintieteellisessä museossa, Oopperassa ja konserteissa muodostuivat kurssilaisille suuriarvoisiksi. Tunnetut julkisuuden miehet ja naiset luennoivat luokalla eri aiheista. Pysyvimmät muistot jäivät kurssilaisille niistä tilaisuuksista, jolloin vierailtiin yksityisten henkilöiden kotona ja opintoretkillä. Ne ulottuivat aina Tuusulaan ja Riihimäelle saakka.

Vaatimaton kurssin päättäjäistilaisuus pidettiin kesäkuun 25 päivänä. Tällöin sai Kolppanan seminaarin viimeinen eli XV kurssi päästötodistuksensa, millä heidät oikeutettiin kansakoulunopetajiksi Inkeriin. Tähän voidaan myös katsoa päättyneen vuonna 1863 alkanut Kolppanan seminaarin toiminta.

Inkerissä opettajatoimeen oikeuttanut päästötodistus ei tässä tapauksessa riittänyt ratkaisemaan näiden nuorten opettajain kohdalta esillä olevaa toimeentulokysymystä ja vastaisen elämän järjestämistä. Työ ei kuitenkaan mennyt hukkaan. Päästökirja oikeutti pienellä lisäopiskelulla opettajatoimeen Suomessa. Asian käytännöllinen järjestäminen tapahtui edellä kerrotulla tavalla.

Neljä vuosikymmenlä on ihmiselämässä pitkä jakso. Tämä alka on tälläkin kohdalla tehnyt oman tehtävänsä. Mainitunkin ryhmän rivit ovat harventuneet. Moni uurastaja on väsähtänyt, saavuttanut matkansa päätepisteen. Toiset ovat täysin palvelleina siirtyneet eläkkeelle elämänsä ehtoota viettämään, toiset jatkavat edelleen työtään. Nuorempaa joukkoa, toisen polven inkerinsuomalaisten opettajaryhmä on noussut edeltäjiensä työtä jatkamaan.

Toisaalla lehdessämme olevasta kirjoituksesta ja asiakirjajäljennöksestä selviää lähemmin Kolppanan seminaarin viimeisen kurssin työn käytännöllinen järjestely sekä seminaarin viimeisen johtokunnan kokoonpano.

TIE ERÄMAAHAH

Tienteko asumattomaan erämaahan tai synkkään, raivaamattomaan korpeen ei ole helppoa. Näköala, joka työtä alkuunpantaessa leviää silmäin eteen, ei rohkaise eikä innosta. Edessäpäin kohoaa ehkä sil-

mänkantamattomiin vuoria ja kukkulajonoja, joitten väliin kätkeytyy kaikellaisia rotkoja, syvyyksiä ja koleikkoja. Täytyy olla varma suunnitelma ja asiantuntevat tekijät voidakseen ryhtyä tekemään sellaiseen maastoon hyvää kulkuväylää.

Kuitenkin tällaiseen raivaamattomaan korpeen voi kätkeytyä suuria rikkauksia. Siellä saattaa kasvaa suunnattomia metsiä, jotka vuodesta vuoteen kasvavat, viheriöivät ja lahoavat paikoilleen. Itse maaperä laaksoissa ja rinteillä voi myös olla hedelmällistä, mutta kun sitä ei ole koskaan raivattu viljelykselle, on se jäänyt käyttämättömänä kanervien ja sammalen peittoon ja ojittamattomat suot väkevätuoksuisten suopursujen kukinta-alueeksi.

Ihmiselämä, joka elää erossa Jumalasta, on tällaisen asumattoman erämaan kaltainen. Siinä voi piillä rikkauksia ja se voi viheriöidä perin viehättävästi, jopa se voi ihmisarvion mukaan kohota niin korkealle, että sen asemaa voidaan kadehtia, ja jotkut asettavat sen saavutustensa kohteeksi. Kuitenkin tämä elämä kuluu Jumalan näkökulmasta katsottuna kokonaan hukkaan, kun siitä puuttuu tärkein, puuttuu sen lävitse kulkeva väylä, Jumalan tie, jota myöten hänelle annetut rikkaudet voisivat virrata kaikkeen maailmaan.

Vaikeata, sangen vaikeata on ihmissydämenkin raivaustyö. Tosin on keksitty monellaisia suunnitelmia ja menettelytapoja, jotka ovat kilpailleet keskenään yrittäessään kehittää ja kasvattaa ihmiskuntaa paremmaksi ja käyttökelpoisemmaksi. Nämä suunnitelmat ovat usein pohjautuneet joko tieten tai tietämättään perustaan, jonka kristinusko on maailmalle lahjoittanut, ja siitä syystä ne ovat todella usein saaneet paljon hyvää aikaan. Jollei muuta niin ovat ne ainakin antaneet meille kaikki hyvät tottumukset, tavat ja tiedon, jotka erottavat meidät pakanuuden syvästä kuilusta, ja jonka perustalle olemme voineet nykyisen kulttuurimme rakentaa.

Mutta nämä keinot eivät ole kuitenkaan kyenneet lopullisesti vapauttamaan ihmistä pimeistä ryteiköistä, jotka piilevät hänen sydämensä syvyyksissä ja jotka jonain ajankohtana ”purkautuvat” sieltä pinnalle niinä arvaamattoman kauhistavina sanoina ja tekoina, jotka tuon tuostakin yllättäen lankeavat kärsittäväksemme.

Jumala yksin tietää sydämissämme piilevät louhikot ja ryteiköt. Hän yksin on Tiemestari, joka kykenee tasottamaan ne käyttökelpoisiksi viljelys- ja kasvualueikseen. Huutakaamme herkeämättä Häntä työhön sekä omaan sydänkorpeemme että tämän sokeudessaan riehuvan ihmissuvun taistelutanterille.

P. Raski.

Kolppanan seminaarin viimeinen johtokunta

Kuten tämän lehden pääkirjoituksessa mm. mainitaan voitiin Kolppanan seminaarin ylimmälle luokalle järjestää mahdollisuus päättää opintonsa täällä Suomessa vain siten, että valtion varoista myönnettiin tätä varten tarvittava avustusmääräraha. Tämän apuraha-anomuksen valmistelu ja käsittely Valtioneuvostossa ja Opetusministeriössä, jota silloin nimitettiin Kirkollis- ja Opetusministeriöksi oli ministeriön protokollasihteerin Antti Inkisen huolena. Myöntäessään tammikuun 30 päivänä 1920 tarkoitusta varten 40.000 markkaa Valtioneuvosto määräsi ehdoksi, että seminaariluokan taloudenhoito ja työskentelyn lähempi ohjaus ja silmälläpito oli annettava toimeksi Opetusministeriön

asettamalle Kolppanan seminaarin väliaikaiselle johtokunnalle. Tähän 3 päivänä helmikuuta 1920 asetettuun johtokuntaan valituille puheenjohtajalle ja jäsenille lähetettiin kullekin Opetusministeriöstä virallinen opetusministerin allekirjoittama ja esittelijän varmentama kutsukirje. Tämä näin asetettu johtokunta jäi viimeiseksi Kolppanan opettajaseminaarin asioiden hoitamista varten virallisesti asetetuksi toimielimeksi. Alempana julkaistussa kutsukirjejäljennöksessä mainituista johtokuntaan kuuluneista henkilöistä oli puheenjohtaja P. Toikka ollut aikalsemmin Kolppanan seminaarin johtajana kokonaista 13 vuotta ja jäsenet Jaakkimainen ja Inkinen olivat saman seminaarin kasvatteja.

Edelläselostetun Kolppanan seminaarin historiaan liittyvän pian neljänkymmenen vuoden takaisen johtokunnan jäsenistä on tätä nykyä enää elossa vain Helsingissä asuva hallitusneuvos Antti Inkinen, silloinen Opetusministeriön protokollasihteeri ja johtokunnan asettamista koskevan asian esittelijä. Hänelle osoitetun kutsukirjeen varmentajana esiintyi saman ministeriön toinen protokollasihteeri Kahiluoto, koska kutsukirjeen saaja oli jäävi esittelemään itseään koskevaa asiaa; muille johtokuntaan kuuluville henkilöille osoitetut kutsukirjeet sitävastoin olivat protokollasihteeri Inkisen varmentamia.

Protokollasihteeri Antti Inkiselle.

Sittenkun Valtioneuvosto oli Kirkollis- ja Opetusministeriön esityksestä 30 päivänä tammikuuta 1920 myöntänyt 40.000 markkaa Kolppanan opettajaseminaarin ylimmän eli IV:n luokan väliaikaista Kouluhallituksen valvonnan alla tapahtuvaa työskentelyä varten Suomessa muun muassa ehdolla, että seminaariluokan taloudenhoito ja sen työskentelyn lähempi ohjaus ja silmälläpito annetaan toimeksi Kirkollis- ja Opetusministeriön asetettavalle Kolppanan seminaarin väliaikaiselle johtokunnalle, on Ministeriö, kysymystä tämän johtokunnan asettamisesta tänä päivänä esiteltäessä päättänyt valita Teldät, protokollasihteeri, jäseneksi ja Ministeriön edustajaksi tähän johtokuntaan, jonka puheenjohtajaksi Ministeriö on samalla valinnut yliopettaja, hovineuvos P. Toikan ja muiksi jäseniksi lehtori P. Kijasen, kansakoulunopettaja J. Jaakkimaisen ja kauppakorkeakoulun lehtorin, hovineuvos J. Koivistoisen.

Tämän saa Kirkollis- ja Opetusministeriö Teille tiedoksi täten ilmoittaa.

Ministeri Mikael Soininen.
J. W. Kahiluoto.

Pyhäinpäivänä

Herra, opeta meitä laskemaan päivämme oikein, jotta saisimme viisaan sydämen. Ps. 90, 12.

Luterilainen kirkko Inkerinmaalla, niin kauan kuin se sai vapaasti toimia Inkerin kansan hengellisen elämän hoivaajana, vietti yhtä sunnuntaita marraskuun lopulla kuolleitten muistojuhlan nimellä, mikä täydelleen vastasi tätä Suomessa vietettävää pyhäinpäivää, joka myös on omistettu vainajien muistolle.

Ehkä joillakin lukijoistamme vielä on muistissa säilynyt joku tällainen kuolleitten muistojuhla entisessä kotiseurakunnan kirkossa. Miten harras ja syvällinen se olikaan! Olen omin silmin saanut katsella niissä seurakunnissa Inkerinmaalla, missä kalmisto oli kirkon välittömässä yhteydessä, miten ihmiset silloin poikkeuksetta suuntasivat askeleen-

sa ennen jumalanpalveluksen alkua rakkaitten omaistensa haudoille, missä polvistuivat rukoukseen ja vuodattivat runsaita kaipauksen kyyneleitä. Mikä ihana näky! Se todisti. että katkeamaton yhdysside oli yhdistämässä heitä haudoilla vaeltavia ja haudoissa nukkuvia vainajia!

Lukemattomat ovat ne ihmisparat, joilla tänä vainajien päivänä ei ole mahdollisuutta käydä hiljentymässä rakkaitten vainajiensa viimeisillä leposijoilla, koska ovat joutuneet niin köyhiksi. ettei heillä enää ole rakastamaansa kotiseurakunnan kirkkoa. eikä niin muodoin sen kaunista hautausmaata. Ehkä on vielä niinkin köyhiä keskuudessamme, jotka eivät edes tiedä, missä heidän rakkaittensa haudat ovat. Ne voivat olla Siperian jäisillä tundroilla taikka etelän polttavassa hiekassa. Eikä näitä hautoja ole voinut yksikään rakastava omaisen käsi hoitaa kuluneenkaan kesän aikana. Mutta kuitenkin uskallan lohdutukseksi väittää. että laupias Luoja on antanut kedon kukkasten niitäkin hautoja kaunistaa ja taivaan lintujen visertää niillä kuolinhymnejä.

Kaikesta tästä huolimatta ei meidän ja rakkaitten vainajiemme välinen side ole katkennut, vaikka sitä ihmissilmä ei voi nähdä. Siksi me tänäkin päivänä hiljennymme muistelemaan rakkaita, ajallisuudesta lähteneitä omaisiamme. Me siunaamme heidän muistoansa ja kiitämme Jumalaa siitä, että olemme kerran saaneet vaeltaa heidän seurassaan ja saaneet nauttia heidän vilpittömästä rakkaudestaan, mikä vieläkin lämmittää sydäntämme, kun vaellamme kolioita korpiteitä, kuten virrentekijä kuvaa ihmisen ajallista vaellusta. Mutta niin mielellämme kuin olisimmekin halunneet pitää heidät luonamme ja läheisyydessämme, me kiitämme Jumalaa myös siitä, että hän on korjannut heidät luoksensa, kun muistelemme niitä ahdinkoja ja kärsimyksiä. mihin heidän elämänsä tässä syntisessä ja viheliäisessä maailmassa ajautui. Niissä tuskissa ja vaivoissa, joissa heidän oli kamppailtava, tuli kuolema heille parhaaksi vapauttajaksi.

Mutta tänä vainajien päivänä me emme muistele vain rakkaita omaisiamme, jotka ovat siirtyneet manalan asukkaiksi, vaan muistelemme myös kaikkia muitakin vainajia, joiden kanssa tällä elämän matkalla olemme joutuneet tekemisiin ja joihin kosketus on jättänyt meille lähtemättömän siunatun jäljen eli toisin sanoen, joista olemme saaneet sen tuntemuksen, että he ovat olleet niitä Jumalan pyhiä ihmisiä, joille tämä päivä on omistettu. Heistä on heidän itsensä sitä tietämättä heijastuneet ulospäin kaikkien aikojen pyhien ihmisten ominaisuudet, mitkä ovat heille kaikille yhteisiä.

Millaisia sitten ovat nuo pyhät ihmiset? Jeesus itse vuorisaarnassaan antaa heistä tyhjentävän ja täydellisen vastauksen. Meidän on syytä varsinkin tänä vainajien päivänä syventyä tuota vastausta tutkimaan.

Ensiksi Jumalan pyhät ovat hengessään köyhiä ja siksi murheellisiä. He ovat sävyisiä, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta. He ovat laupiaat ja samalla puhdassydämisiä. Ennen kaikkea he ovat rauhantekijöitä. Mutta nämä ominaisuudet eivät miellytä maailmaa ja sen asukkaita, koska heidän harrastuksensa ovat aivan toisenlaiset ja päinvastaiset. Siksi pyhien ja hurskaiden ihmisten osaksi tulee kaikkina aikoina ja kaikkialla vaino ja solvaus. Maailma puhuu heistä valhetellen kaikenlaista pahaa, kuten Jeesus on sanonut. Mutta samassa yhteydessä Jeesus myös rohkaisee ja lohduttaa heitä sanomalla: "I l o i t k a a j a r i e m u i t k a a, s i l l ä t e i d ä n p a l k k a n n e o n s u u r i t a i v a i s s a".

Monella meistä on ehkä se käsitys Jumalan pyhistä ihmisistä, että he ovat jonkinlaisia yli-ihmisiä. joita vain harvoilla on onni tavata. Kuitenkin asia on niin, että heitä vaeltaa keskuudessamme tänäkin päivänä ja me joudumme kosketuksiin heidän kanssaan jokapäiväisessä elämässämme vaikka emme sitä huomaa ja käsitä. Otan vain yhden esimerkin, mikä valaisee asiaa. niin että sen ymmärrämme.

Ei ole vielä kulunut paria vuotta siitä, kun rakas ystävämme rov. Laurikkala vielä liikkui keskuudessamme. Eikö hänessä ja hänen elämässään tulleet näkyviin juuri ne tunnusmerkit, jotka Jeesus vuorisaarnassaan sanoo kuuluvan kaikille pyhille ihmisille ja jotka sentakia ovat autuaita? Eikö hän ollut nöyrä ja sävyisä, eikö hänen sielunsa ikävöinyt vanhurskautta samalla, kun hän oli laupias ja puhdassydäminen, eikö hän koko olemukseltaan ollut rauhatekijä ja eikö tämän takia hänen osakseen tullut samanlainen kohtalo kuin kaikille muillekin pyhille ihmisille. vaino ja vankila, häväistys ja solvaus? Sinun, joka tunsit hänet ja jonka sielunpaimen hän oli, täytyy, jos olet rehellinen ja vilpitön, myöntää että hänessä olivat Jumalan pyhien tunnusmerkit, niin että hänkin oli yksi siitä pyhien suuresta joukosta, joka tänäkin vainajien päivänä on Karitsan istuimen edessä kiittämässä ja kumartamassa meidän kallista Vapahtajaa ja meidän syntiemme sovittajaa.

Samallaisia pyhiä personallisuuksia ehkä olet tavannut muitakin, kun asiaa pysähdyt miettimään. Ehkä uskova äitisi taikka jumalaapelkäävä isäsi taikka muu läheinen omaisesi ja ystäväsi on ollut sinua ohjaamassa ja auttamassa taivaantielle, niin että sinun nyt täytyy tunnustaa, että hänkin on ollut yksi Jumalan pyhä, jonka muistelemisessa tänään niin mielelläsi viivähdät.

Hurskas Tuomas Kemppiläinen keskiajalta sanoo: "Jos joskus olet nähnyt ihmisen kuolevan, niin muista. että sinun on mentävä samaa tietä". Tällä hän tahtoo sanoa samaa kuin Vanhan Testamentin laulaja 90:ssä psalmissa: "H e r r a, o p e t a m e i t ä l a s k e m a a n p ä i v ä m m e o i k e i n, j o t t a s a i s i m m e v i i s a a n s y d ä m e n". Meitä kehoitetaan siis muistamaan kuolemaamme, koska vain siten voimme saavuttaa viisaan sydämen. Sen saavuttanut ihminen osaa oikealla tavalla suhtautua tähän katoavaan maailmaan ja sen tavaraan samalla kuin hän osaa Jumalan tahdon ja Kristuksen opetuksen mukaisesti suhtautua lähimmäiseensä kaikissa tilanteissa, kuten ovat tehneet kaikkien aikojen pyhät.

Vaikka siis sinusta kuoltuasi voitaisiin lausua paljon ylistäviä sanoja. mutta kuitenkaan ei kukaan voisi sinusta todistaa, että sinulla on ollut niitä avuja. joita Jeesus luettelee vuorisaarnassaan, niin kallis elämäsi on kulunut hukkaan ja sinä et kuulu pyhien joukkoon. Kun sinä vielä vaellat tässä ajallisuudessa ja sinulla on armonaikaa, pysähdy miettimään elämäsi tarkoitusta ja sitä korkeaa kutsumustasi, että sinullakin, oletpa kuka tahansa, on Jeesuksen Kristuksen kautta taattu pääsy taivaalliseen kirkkauteen. Tulee kerran, siitä saat olla varma, sekin vainajien päivä, jolloin sinua ei enää ole tässä ajallisuudessa, vaan olet vainaja. Onko sinulla silloin paikka Jumalan pyhien joukossa?

A r m a s A a v i k k o.

Työsaralta

Turun inkeriläiset aloittivat uuden toimintakauden.

Sunnuntaina syyskuun 27 päivänä kokoontui Turun inkeriläisiä Karjalaisten talolle laatimaan suuntaviivoja alkavan talvikauden toiminnalle. Yleisöä oli saapuvilla huomattavasti enemmän kuin aikaisempina vuosina vastaavanlaisissa alkajaiskokouksissa. Siihen on varmaan suuri ansio tällä lehdellä hyvänä tiedoitusvälineenä. Aluksi laulettiin yhteisesti Täällä Pohjantähden alla. Sen jälkeen paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja piti vaikuttavan tervehdyspuheen. Aluksi hän kosketteli täällä vietettyjä kesäjuhlia, joille oli kokoontunut juhlaväkeä ilahduttavan runsaasti, mikä on selvänä osoituksena siitä, että heimohenki yhä elää keskuudessamme voimakkaana. Sitten puhuja kuvaili Ruotsiin siirtyneiden Suomen ja Inkerin suomalaisten oloja. Vaikka heidän toimeentulomahdollisuutensa siellä ovatkin yleensä melko hyvät, ovat heillä kielelliset ja monet muut vaikeudet voitettavana. Ruotsin sanomalehdistö näkee noissa siirtolaisissa valitettavan kärkkäästi huonoja aineksia. Rikostapauksissa kohdistetaan epäilyt luvattoman herkästi juuri heihin. Se masentaa usein sangen raskaasti näiden vielä epävakaisissa oloissa elävien ihmisten mieliä.

Teppo Samoojan johtaessa puhetta ja Heikki Myllärin laatiessa pöytäkirjan ryhdyttiin neuvottelemaan edessä olevan talvikauden toiminnasta. Neuvottelut sujuivat yksimielisyyden ja lämpimän heimoustunteen vallitessa, joten on uskottavaa, että toiminta tulee edelleen jatkumaan hyvässä yhteisymmärryksessä. Päätettiin yksimielisesti, että tullaan järjestämään yhteiset juhlatilaisuudet pyhäinpäivänä, jouluna, pääsiäisenä sekä lisäksi vielä kevätjuhla mahdollisesti yhteistoiminnassa ompeluseuran kanssa. Näihin juhlatilaisuuksiin, joihin ohjelman järjestäminen jätettiin johtokunnan huoleksi, ovat lämpimästi tervetulleita kauempanakin asuvat heimolaisemme.

Ompeluseura päätti jatkaa toimintaansa entiseen tapaan. Se tulee aina kahden viikon väliajoin kokoontumaan eri osanottajien kodeissa. Lausuttiin yhteinen toivomus, että laulukuoro jatkaisi toimintaansa, vaikka sillä on haittana varsinkin miesäänien puute. Suotavaa olisi, että lähitienoilla asuvat miehet, etenkin nouremman polven edustajat, huomioisivat tämän ja liittyisivät laulajien riveihin. Niinikään merkittiin pöytäkirjaan yhteisenä toivomuksena, että herkkää virkistystä juhlatilaisuuksiimme antanut kitarakuoro jatkuvasti tulisi esiintymään juhlissamme. Sen kokoonkutsujaksi valittiin neiti Lydia Adel.

Todettiin, että opintokerho on joutunut lopettamaan toimintansa osanottajien puutteessa. Myöskään ruotsinkielen kerhoa ei saatane alkavana talvikautena toimimaan. Rouva Lilja Nappu kiitti kaunein sanoin maisteri Meri Mylläriä hänen pitkäaikaisesta työstään ruotsinkielen opettajana ja ojensi lahjan kurssilaisten kiitollisuuden osoituksena.

Seurasi väliaika, minkä kuluessa nautittiin kahvia ja kerrottiin kuulumisia, joita nyt pitkän lomakauden jälkeen olikin loppumattoman runsaasti. Jokin oli käväissyt tervehtimässä sukulaisiaan Inkerissä, toinen taasen Ruotsissa. Meillähän on sukulaisia niin idässä kuin lännessäkin. — Sitten Heikki Mylläri esitelmöi inkeriläisestä kirjailijasta Juhani Konkasta ja luki otteita hä-

nen viime syksynä ilmestyneestä teoksestaan Pietarin valot. Sen jälkeen hyvä ystävämme Karjalan siirtoväkeen kuuluva rouva Hilja Lehtinen esitti herkkävireistä lausuntaa. Lopuksi laulettiin yhteisesti Nouse, Inkeri.

Turun paikallisosasto

kutsuu Inkerin heimoon kuuluvia syysjuhlaansa Karjalaisten talolle. Itäpellontie 2, **sunnuntaina** marraskuun 1 päivänä klo 14. (Huom. muutettu päivämäärä). Ohjelmaan tulee puheita, laulukuoron ja kitarakuoron esityksiä. Näyttelijä Valtteri Virmajoki lausuu mm. Teppo Samoojan Inkerinmurteisen runon.

Tampereen paikallisosaston

uuden toimintakauden ensimmäinen ohjelmallinen yleisötilaisuus oli järjestetty Kalevan seurakuntatalolle lokakuun 4 päiväksi alkaen kello 13.30. Ystäväjoukko oli kansoittanut kokoushuoneen istumapaikat loppuun, mikä ei ollut ihmekään, sillä pitkän ja kuivan kesän jälkeen jo kaivattiin virkistävää yhteistä juhlatilaisuutta, jonkalaisiin Tampereen seudun inkeriläiset jo ovat tottuneet.

Tilaisuudessa oli vaihteleva ja arvokas ohjelma, jota kuunneltiin hartaina. Virren ja Y. Räikkösen alkusanojen jälkeen puhui rovasti Paavo Viljanen Ilm. 4: 14—16 sanojen johdolla, selvittäen tämän Raamatunkohdan kuulijoille niin kohtikäyvästi ja samalla kristillistä lähimmäisenrakkautta uhkuvasti, että siitä keskusteltiin toistemme kanssa vielä jälkeenpäinkin. Tämän puheen muistamme kauan. Ohjelmassa oli runsaasti laulua. Niinpä yhteislaulujen ohella saimme kuulla useita nuorten ryhmän esittämiä lauluja ja muutamia kaksinlauluja. Lausuntaa esitti Anni Pukki, jonka esitykset ovat ennenkin kuulijoita viehättäneet. Hänen valitsemansa runot sopivat hyvin tilaisuuden henkeen.

Väliajalla tarjoilivat ehtoisat emännät makoisaa kahvia leivonnaisineen ja sen jälkeen jatkoimme ohjelmaa keskustelemalla alkaneen toimintakauden työohjelmasta, jolloin läsnäolijat kehoittivat osaston johtokuntaa jatkamaan toimintaa jo vakiintuneeseen hyvään tapaan. Mikko Kolomainen puhui sydämen lämmöllä selostaen Raamattukerhomme toimintaa ja innostavasti kehoittaen osaston jäseniä liittymään tämän kerhon toiminnan piiriin, jossa olemme Jumalan Sanan tutkimisen kautta saaneet osaksemme runsaita siunauksia. Raamattukerhomme onkin saanut alusta lähtien jakamattoman kannatuksen ja on sen toiminta ollut elävää ja vireätä. Päätettiin myöskin, jokainen mahdollisuuksiemme mukaan, uudistaa "Viestin" tilauksen ensi vuodeksi ja hankkia sille uusiakin tilaajia. Pidettiin näet suuriarvoisena sitä, että lehtemme saa edelleenkin ilmestyä ja yhä paremmaksi kehittyä mahdollisimman vapaana taloudellisista rajoituksista.

Erittäin hyvähenkisen, mieliä lämmittäneen ja virvoittaneen tilaisuutemme päätimme Anni Kiskosen johtamalla rukouksella ja kiitosvirren veisuulla.

Yhteinen virsilaulu kaikui tässäkin tilaisuudessamme runsaana ja voimakkaana. Siitä eräs läsnäolija, vieraaksemme saapunut tunnettu ystävämme rouva Teresa Lindberg sanoikin, että "oikeen sen kuulee, että inkeriläiset laulavat nyt". Tampereen seudun inkeriläisten laulu on riemukasta, sydämestä pursuavaa ylistystä ja näistä ystävistämme voimmekin sanoa virrentekijän sanoilla:

Sä kuljet seurassa Jeesuksen,
sen kertoo katsehes riemuinen,
sen kertoo laulus, mi helkkyin soi
vaikk' murhe kyynelen silmiis toi.

Saakoon Jumalan rikas siunaus aina olla Tampereen seudun inkeriläisten osana.

Helsingin Inkeriläisten Opintokerhon ohjaajaksi on lupautunut maist. Helli Suominen ja kokoonnuimmekin jo kerran tutustuaksemme. Tutustumisillasta päätellen meillä on paljon mielenkiintoista ja hauskaa tiedossa ensi talveksi.

Tule Sinäkin mukaan!

NÄINÄ PÄIVINÄ postitamme yhdistyksemme jäsenille postin kautta lunastettavan jäsenkortin ja toivomme, että mahdollisimman moni lunastaisi sen. Koska monet jäsenemme ovat maksaneet jäsenmaksunsa paikallisosastonsa kautta, eikä meillä ole vielä tietoa heidän nimistään, voi tällainen kortti tulla sellaisellekin, joka on jo maksanut jäsenmaksunsa.

Terveisin Yhdistyksen toimisto.

Muistelmia Tampereen Inkeri-juhlilta

Mikkelinä, t.k. 4 päivänä, vietti Tampereen paikallisosasto ohjelmallista juhlaa Kalevan seurakuntasalissa syyskauden alkajaisten merkeissä. Tässä tilaisuudessa oli allekirjoittaneella ilo saada olla mukana.

Tervehdyspuheen piti kanttori Yrjö Räikkönen, osaston puheenjohtaja, sekä asiaan innostunut toimihenkilö. Puheessaan hän vertasi maamiehen kylvöä erilaiseen maastoon, kuten myös Jumalan sanan kylvöä erilaisten ihmisten sydämiin. Hän toi myös terveiset rajan takaa kertoen vaikutelmistaan Inkerinmatkaltaan.

Seurakunnan kirkkoherra, rovasti Paavo Viljanen piti sattuvan ja ytimekkään puheen Ilmestysk. 3: 15—16 luvun johdosta, m.m.: "Inkeriläiset ovat olleet elämän kovissa kourissa, mutta Jumalan on pakko panna ihmiset joskus ikäänkuin syrjään ja kylmille, jotta penseys loppuisi ja sydän uudistuisi palavaksi ja vastaanottavaksi."

Eräs toinen puhe liittyi läheisesti inkeriläisten vaiheisiin ja kokemuksiin, aiheesta: "Koska hän ikäänkuin näki sen, mikä on näkymätön, niin hän kesti." Hebr. 11: 27 ja Hebr. 11: 2.

Vapaan sanan aikana esitti eräs reilu venjokelainen isäntä lyhyesti ja nasevasti ajatuksia muutamista apostoli Paavalin kehoituksen johdosta opetuslapsille ja meille. Hän aloitti kuvaavasti: "Mie olen kankea puhumaa, mut hyvän asjan puolest pittää noussa seisomaa, vaikkei sanoiskaa mittää."

Ohjelmassa oli runsaasti soittoa ja laulua, mm. neljän nuoren tytön esittämät kauniit kuorolaulut. Yhteislaulut oli inkeriläisten tapaan voimakasta ja lämmintä. Oli runonlausuntaa ja väliajalla emäntien valmistama maukas kahvitarjoilu.

Hartaan loppurukouksen piti eräs nuori inkeriläinen nainen.

Yleisöä oli salin täydeltä ja arvaahan sen, että ystävien tapaaminen ja yhdessäolo oli kodikasta ja herttaista.

Myöhemmin sain kanttori Räikkösen kodissa nähdä kaksi ihmeellistä rakennelmaa, jotka arvokkaana liittyvät Inkerin kulttuurihistoriaan. Siellä nähtiin isännän pahvista valmistamat Toksovan kirkko ja hänen syntymäkotinsa, lukkarin asunto. Kaikki — niin ulko- kuin sisäpuoli — oli pienoiskoossa tarkasti muodostettu alkuperän mukaan sekä väriin että pienimpiin yksityiskoh-

tiin nähden. Olipa pihan hiekkakäytävillä aitoa Toksovasta tuotua valkoista hiekkaakin!

Totisesti on siihen työhön tarvittu rakentajan taitoa, intoa ja rakkautta.

Teresa Lindberg.

Jumalan armo

Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille. (Tiit. 2: 11). Golgatalla lausuttiin tuo sana: Se on täytetty. Siten koko ihmiskunnan pelastus oli taattu. Mikä lohdutus kiusatuille! Moni rehellinen sielu tuskailee uskonsa heikkoutta, totisen voiman puutetta. Usein sisällistä ihmistään kohtaavaa velttoutta ja hajamielisyyttä. Saattaa olla niin. mutta hänen lunastuksensa on tapahtunut ja pysyy täytettynä. Olkoon hänen suhteensa siihen minkälainen tahansa se on Kristuksessa täytetty ennenkuin meitä oli olemassakaan.

Niinpä jo silloin, kun Jumalan epäsuosiossa olimme juuri siksi, että olimme Jumalan vihan kohteena, hänen rakkautensa salli vuodattaa Karitsan kalliin veren. Ja missä hän tämän veren näkee, siellä tuomio käy ohitse. Katsokaamme sentähden enemmän Kristukseen ja vähemmän itseemme. Enemmän hänen töihinsä kuin omaan uskoomme. Enemmän hänen rakkauteensa meihin kuin omaan rakkauteemme häneen. Enemmän siihen hyvitystyöhön, minkä hän on antanut Jumalalle kuin omaan epätäydelliseen parannukseemme. Jesaja 40: 6. I Piet. 1: 25.

Ääni sanoo: Julista! Toinen sanoo: Mitä minun pitää julistaman? Kaikki liha on kuin ruoho ja kaikki sen kauneus kuin kedon kukkanen. Ruoho kuihtuu ja kukkanen lakastuu, kun Herran henkäys käy ylitse. Totisesti ruohoa on kansa. Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu. Mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti. Eikä hänen armonsa lopu koskaan.

Herran sana pysyy iankaikkisesti ja tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu. Eikö se ole totta, että olemme ilman mitään työtämme ja ansiotamme kaikki synnistä ja kuolemasta lunastettuja ja Jumalan sulasta armosta vanhurskaiksi ja autuaiksi tehtyjä. Saattaako itse sielunvihollinen tai ihminen kieltää, että Kristus on meidän tähtemme syntynyt, meidän tähtemme kuollut ja verensä vuodattanut, ansaitakseen sellaisen armon, jota hän meille kasteessa ja sanassa jakaa.

Tämä perustus ja kallio on kaikkien kadotusta kylvävien jätettävä paikoillensa!

Lutherin mukaan S. T.

Virolaisten pakolaisten

kiitos Ruotsin kansalle.

Ruotsissa toimivien virolaisten keskusjärjestöjen valtuuskunta kävi esittämässä syyskuun neljäntenäkolmatta päivänä pääministeri Erlanderille, hallitukselle ja koko Ruotsin kansalle kiitokset siitä ystävällisestä vastaanotosta ja avusta, mikä on tullut virolaisten pakolaisten osaksi Ruotsissa.

Käynti pääministerin luona tapahtui sen johdosta, että nyt on kulunut 15 vuotta ensimmäisten virolaisten pakolaisten saapumisesta Itämeren länsipuolelle.

Valtuuskunta jätti kirjelmän, missä korostetaan, että keskusjärjestöillä on ollut ilo nauttia ystävällisestä yhteistyöstä ruotsalaisten viranomaisten kanssa. Samalla korostettiin, että Ruotsin noudattaman pakolaispolitiikan voidaan katsoa olevan esimerkkinä koko maailmalle.

Tähtäimeltä

Aika rientää, syksyyn vaihtui
kauniin kesän häivä,
meni Mikkeli ja kohta
saapuu Pyhäinpäivä.

Oli kaunis, lämmin kesä,
satoi vähän vettä,
lomailu työn touhuun antoi
hyvää virikettä.

Sadepilvet vaan ois saaneet
useammin soutaa
tänne, rajoittaakseen siten
liiallista poutaa.

Länsi-Suomi pahimmin on
rasittunut siitä,
sadon tuotos talveksi ei
läheskään nyt riitä.

Vaikka touhunneet on kovin
miehet sekä naiset,
vastoinkäymiset on olleet
kovin monenlaiset.

Matti.

Suomen akatemia

kokoontui torstaina lokakuun 1 pnä Ouluun vuosikokoukseensa, mikä oli järjestyksessä yhdestoista. Päivän ohjelmassa oli samalla tutustuminen uuteen yliopistokaupunkiin ja illalla vietetty akatemian vuosijuhla.

Tässä tilaisuudessa akatemian esimies professori Artturi I. Virtanen lausui avauspuheessaan, että viettäessään täällä vuosijuhlaansa on Suomen akatemialla elävä tietoisuus tämän ajankohdan ainutlaatuisesta merkityksestä Oulun kaupungille ja koko Pohjois-Suomelle.

60-vuotiaalle

(Opettaja F. Vesterisen syntymäpäivänä)

Veli Hyvä!
Vuosia näin
kuusikymmentä jo
täytät nyt myös Sinä!
Ehtyvinä
entiset pois menneet menojansa
lupauksillansa
rikastuttain elämääsi.

Moni toive täyttyi,
toiset toteutumatta jäivät.
Menetykset tuottaneet on
murheenaiheet kovat,
mutta onnentäyteisiä päivät
matkallasi monet ovat.
Siitä ilo on myös meillä,
miehuusikään

Sua ennen ehtineillä,
sumenna ei sitä mikään.
Niinpä merkkipäivänäsi,
nimenomaan
arjen harmauden lomaan
kukkuraisen korin kukkia,
runsain mitoin onnea
toimitamme kotiisi.

Olkoon niinkuin ennenkin
Sulla yhä tahto luja
mieli reipas, iki-nuorekas,
että muistojesi tukemana
paljon vielä luoda
ehdit matkallasi.
Väistä umpikuja,
tuota suurin määrin
mehiläisinesi hunajaa.
Ehkä silloin
muitakin se naurattaa.

Aappo Metiäinen.

Ajankohtaista

Äärimmilleen jännittyneen maailman poliittisen tilanteen lieventämiseksi ja vaikean kriisin rauhanomaisin keinoin ratkaisemiseksi tehdään nykyisin tarmokkaasti työtä. Kaksi suurta vastakkaista poliittista näkemystä pyritään lähentämään ja soveltamaan sopuisaan rinnakkaiseloon.

175 miljoonainen USA ja 209 miljoonainen Neuvostoliitto eivät ole koskaan sotineet toisiaan vastaan. Mutta jo neljätoista vuotta on näiden suurvaltojen kesken käyty kylmää sotaa. Tämän vuoden aikana ilmeiset merkit ovat kuitenkin puhuneet, että käänne parempaan päin saattaa olla tulossa. Lähentymisen oireita on ollut nähtävissä monilla aloilla.

Näiden yritysten huippuna on Neuvostoliiton pääministerin Hrushtshevin juuri päättynyt Amerikanvierailu ja ensi kuussa tapahtuva Yhdysvaltain presidentin Eisenhowerin vastavierailu. Nämä tämän hetken maailman kahden mahtavimman miehen tapaamiset ovat samalla osoituksena siitä, että kumpikin suurvalta tunnustaa toisensa tasavertaiseksi.

Tulevaisuus on näyttävä, löytävätkö ne yhteistä tietä maailman rauhan ja kansojen hyvinvoinnin turvaamiseksi. Ja miten pienemmät ja Aasian suuret massat tälle tielle mahtuvat.

Tätäkään seikkaa ei ole unohdettu. Hrushtshevin Amerikan matkan päätyttyä. hän viivähti vain vuorokauden Moskovassa antaakseen matkakertomuksen hallitustovereilleen ja matkusti välittömästi Kiinan Kansantasavallan 10-vuotisjuhlille.

Pekingissä pääministeri Hrushtshev ja Kiinan kommunistijohtaja Mao Tse-tung neuvottelivat useampaan otteeseen maailmanpoliittisesta tilanteesta, samaan aikaan kun väestö juhli kansantasavallan 10-vuotispäivää. Neuvotteluihin osallistuivat Neuvostoliiton valtuuskunnasta pääministerin lisäksi ulkoministeri Gromyko ja presidiumin jäsen Suslov. Kiinan edustajina olivat läsnä presidentti Liu Shuo-tshi, varapresidentti Shu Teh, pääministeri Tshou En-lai ja puolustusministeri Lin Piao.

Länsimaiset kommunistimaailman tarkkailijat pitivät todennäköisenä, että pääministeri Hrushtshev antoi keskustelussa selostuksen Kiinan kommunistijohtajille neuvotteluistaan presidentti Eisenhowerin kanssa ja valtionpäämiesten eli korkeantason konferenssivalmisteluista. Samoin on kerrottu, että pääministeri Hrustshev kehoitti kiinalaisia yhteistyöhön kansainvälisen jännityksen vähentämiseksi erityisesti Kiinan etelärajalla. Hän myös varoitti väkivaltapolitiikasta.

Tämäkin vierailu on nyt päättynyt ja sen seurauksia odotellaan jännittynein mielin kaikkialla.

---

150 VIRSIKIRJAA

Syyskuun viimeisenä sunnuntaina seurakuntakodissa pidetyssä seurakuntaillassa, johon oli kokoontunut avaran salin täydeltä harrasta kuulijakuntaa, lahjoitti Porvoon Yhtynyt Osuuskassa Porvoon suomalaisen seruakunnan käyttöön 150 kauniisiin ja kestäviin kansiin sidottua virsikirjaa. Luovutustilaisuudessa osuuskassaa edustivat hallintoneuvoston puheenjohtaja op. Aappo Metiäinen, johtokunnan puheenjohtaja mv. Yrjö V. Koskenniemi ja toimitusjohtaja Sulo O. Hoikkala.

Luovutuspuheessaan opettaja Metiäinen totesi suomalaiseen perusolemukseen kuuluvan itsenäisen ajattelutavan, mutta vakavien aikojen koittaessa on aina ilmennyt myös

yksimielisyyttä. Suomalaisen luonteen pyrkimys yksimielisyyteen on esiintynyt myös talkoo- ja osuustoimintatyössä, ja eräs yhdessä pitävä voima on seurakuntatyö. Sen tiivistämiseksi ja edistämiseksi osuuskassa lahjoittaa Porvoon suomalaiselle seurakunnalle 150 virsikirjaa.

Lahjan otti vastaan kirkkoherra Veikko Lehtinen todeten nykyaikaisen seurakuntasalin tarvitsevan sen puitteisiin soveltuvat virsikirjat. Virsikirja on aina ollut Suomen kansan aarre, myös hartaus- ja rukouskirja, minkä välityksellä Suomen kansa on kuullut Jumalan puheen.

Tilaisuudessa puhuivat khra Lehtinen, kappalainen Teodor Heininen ja pastori Valte Nuuttila.

TÄMÄ LEHTI

jokaisen inkerinsuomalaisen ja häuen ystävänsä omaksi äänenkannattajaksi. Huolehtikaa siitä, että sen tilaus uudistetaan ajoissa sekä myös siitä, että naapurinnekin tilaa ja toisella paikkakunnallakin asuvat sukulaisenne ja tuttavanne tulevat lehtemme lukijakuntaan kuuluviksi.

Lehden hinta on ensi vuonna kotimaassa 500 mk 1/1 vuosikerralta ja 300 mk 1/2 vuosikerralta, ulkomailla vastaavasti 600 ja 300 mk.

Lehden tilaus on mukava tehdä paikallisen asiamiehen kautta tai lähimmästä postitoimistosta ja maksu suorittaa postisiirtotilille n:o 30636 os. Inkeriläisten Yhdistys r.y., Helsinki, Aurorank. 7 A 1.

Tilauksen voi lähettää toimitukselle suoraankin.

Myös Ruotsista voi tilausmaksun lähettää postin välityksellä tai pankkisiirtoa käyttäen.

Ryhtykää lehtemme asiamieheksi.

Kuolleita

Heinäkuun 13 pnä 1959 kuoli Ruotsissa Örebrossa Matti Jalovuori. Hän oli syntynyt Inkerissä, Kosemkinan Vipiassa 26. 4. 1907. — Kotiseutunsa Matti Jalovuori jätti v. 1933 siirtyen nuorikkonsa kanssa Suomeen. Täältä hän siirtyi Ruotsiin v. 1944. Vainaja haudattiin 23. 7. Örebron hautausmaahan ja mieliin painunut muistotilaisuus pidettiin Margareta-salissa. Vainajaa jäivät lähinnä kaipaamaan puoliso, poika ja tytär perheineen sekä muut omaiset Venäjällä.

* ⁂ *

Inkerissä Koprinan Kankaankylässä syntynyt Anna Karhu nukkui kuolonuneen 60 vuoden ikäisenä Avestassa. Kaipaamaan jäivät puoliso, tytär, äiti ja siskot perheineen sekä muut sukulaiset Suomessa ja Venäjällä.

* ⁂ *

Lokakuun 2 päivänä 1959 kuoli Vainikkalassa ent. maanviljelijä viimeksi tulkkina toiminut Heikki Pellinen. Hän oli syntynyt Inkerissä Toksovan Osselissa 4. 11. 1880. Hautaus toimitetaan Viialan hautausmaalla 18. 10. Kaipaamaan jäivät lapset ja lastenlapset Venäjällä ja veli perheineen täällä.

* ⁂ *

8. 10. 1959 kuoli Kokkolassa tunnettuun inkeriläiseen sivistyssukuun kuuluva jäsen everstiluutnantti Weikko Putro. Hän oli syntynyt Sortavalassa 19. 3. 1901. Ylioppilaaksi hän tuli Jyväskylän Lyseosta 1918. Nuorena koululaisena hän vapaaehtoisena osallistui vapaussotaan ja tavallaan täten valitsi elämänuransakin. Viime sotiin hän osallistui vastuunalaisissa tehtävissä ja sotien jälkeen jäi eläkkeelle. Haudataan Kokkolan hautausmaahan.

OLEMME SAANEET

käytettäväksemme tuntemattoman tekijän laulun, jota Inkerissä kovina ahdistuksen päivinä ahkerasti laulettiin yhdessäolotilaisuuksissa. Ehkäpä monikin muistaa sen vielä. Näin se kuuluu:

Omall' maall', omall' maall',
omall' iki kotimaall'.
siell' missä tyyni, rauha on vain.
mä sinne kaipaan vaan.

Ei tää maa ole oma maa,
tää ompi vieras vaan,
on taivaass' koti ystävän,
mä siihen tyydyn vaan.

Taivaaseen, taivaaseen
luon mä katsehen,
mull' siell' on monta ystävää.
mä tääll' viel' taistelen.

On ankarat tääll' taistelut.
mä uuvun toisinaan,
pelkokin joskus yllättää
ja kiusaus ahdistaa.

Läsnä oi. läsnä oi.
loppuu taistelon',
mä tunsin laulun kaukaisen.
se viesti taivaan on.

Silmä sitä nähnyt ei,
ei kuullut korvakaan,
on paikka iki ihana
siell' Isän kotona.

Muistiin merkinnyt A. H.

TUNNUSTUSTA

Tohtori Albert Schweitzer sai syyskuun yhdeksäntenäkolmatta päivänä ottaa Kööpenhaminan yliopistossa vastaan Sonning-palkinnon, minkä arvo on 100.000 kruunua. Yliopiston rehtori Iversen luovutti palkinnon tri Schweitzerille tunnustukseksi tämän työstä ihmiskunnan hyväksi.

Nobelin rauhanpalkinnon v. 1953 saaneen ranskalaisen lääkärin, humanistin ja tiedemiehen kunniaksi järjestettiin Kööpenhaminassa useita juhlallisuuksia, joihin ottivat osaa muun muassa pääministeri H. G. Hansen ja Nobel-atomitutkija Niels Bohr.

Albert Schweitzer on edelleenkin sama vaatimaton tiedemies ja humanisti kuin ennenkin. Kööpenhaminan sanomalehdet tiesivät kertoa Schweitzerin tulosta hotelliinsa. että hän halusi välttämättä itse kantaa matkalaukkunsa, ohitti odottavan hissin ja käveli portaat neljännessä kerroksessa sijaitsevaan huoneeseensa sekä vaihtoi oitis siellä olevat mukavat nojatuolit tavallisiin huomattavasti kovempiin tuoleihin.

Naapurin naisten linjat mitattiin

Ruotsalaiset ovat kuulemma pitäneet itseään yleensä hoikempina kuin mitä todellisuus osoittaa. Valmisvaateteollisuus on suoritutťanut Ruotsin naisten keskuudessa suuren mittauksen. Tuloksena oli, että tyypillinen 40 numeron naisen vyötärömitta on 70 senttimetriä. Tulos oli ankara pettymys. Ääriarvoiksi todettiin toisaalta 55 ja toisaalta 115 senttimetriä. Tarkoituksena on yksinkertaistaa valmisvaateteollisuuden suuruusnumerointia. Uuden järjestelmän lasketaan tulevan käytäntöön jo ensi vuonna.

KUUSI MILJARDIA IHMISTÄ v. 2000

Maapallon väestön lisäys on viime vuosina ollut erittäin nopeaa. Vuosina 1957—58 kasvoi väestön kokonaismäärä 90 miljoonalla ja sama tahti näyttää jatkuvan. Vuoden 1961 alkuun mennessä on meitä jälleen 100 miljoonaa enemmän kuin nyt.

1800-luvun puolivälissä oli maapallon asukasluku 1 miljardi, vuonna 1930 se oli 2 miljardia ja laskelmien mukaan se on vuonna 1962 oleva 3 miljardia sekä 4 miljardia vuonna 1977. 5 miljardin raja ylitettäneen vuonna 1990 ja 6 miljardin raja vuoden 2000 tienoilla.

Viime syyskuun

18 pnä avattiin Helsingin Messuhallissa suuri valtakunnallinen puutarhanäyttely, neljäs järjestyksessä. Se oli myös Kauppapuutarhaliiton 40-vuosinäyttely. Tällaisen upean näyttelyn eräänä tarkoituksena on esitellä maamme tämänhetkistä puutarhatuotantoa sekä sen mahdollisuuksia tyydyttää lisääntyvää tuotteiden kysyntää ja esitellä minkälaatuisina tuotteet saatetaan käyttöön ja kulutukseen.

Näyttelyn vastaus kysymyksiin on sellainen, että se varmasti tietää yhä lisääntyvää niin vihannesten kuin kukkienkin menekkiä ainakin kaikkien näyttelyssä käyneiden kohdalta. Eikä heitä ole vähän, sillä puutarhanäyttelyt ovat aina yleisömenestyksen huipputapauksia. 10 vuotta sitten pidetyssä puutarhanäyttelyssä Messuhallissa kävi lähes 150.000 katsojaa ja nyt kävi suunnilleen saman verran.

— Anteeksi, johtaja, mutta nyt on puoli konttoria tehnyt kolmena päivänä ylitöitä löytääkseen tuon kadonneen kirjeen, mutta tuloksetta.

— No, ei se ollutkaan niin tärkeä kirje — ja sitä paitsi minä löysin sen taskustani toissa-aamuna.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1 vuos.	300:—
	1/2 "	200:—
Ulkomailla vastaav.		600:—
		300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA inkeriläisten Viesti

N:o 11 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 14. 11. 1959

Pakolaisvuosi

YK-järjestöjen julistamana vietetään nyt Maailman pakolaisvuotta. Se alkoi viime heinäkuun alusta ja jatkuu ensi vuoden kesään asti. Kaikkiaan 56 hallitusta ja 70 huomattavaa kansalaisjärjestöä on jo liittynyt tähän humanitääriseen suurrynnistykseen puutetta ja hätää vastaan pakolaisten keskuudessa. Sotien vuoksi irtolaisiksi vieraisiin maihin joutuneiden ihmisten kokonaismäärän lasketaan tällä hetkellä nousevan 15 miljoonaan henkilöön. Julkisuudessa on todettu, että tämän kysymyksen vuoksi liikkeelle lähteneiden eri tahoilla maailmaa elävien kansalaisten yhteisenä tunnuksena on ajatus: "Tahdomme auttaa hätään joutuneita."

Tämän lehden edustamalle väestönosalle maailman pakolaisten kärsimykset ja ongelmat ovat läheiset. Voidaanpa täydellä syyllä puhua kohtalonyhteydestä. Onhan se karmaisevasti koskettanut heistä suurinta osaa henkilökohtaisesti. Eikä tämä ole vieras koko Suomen kansankaan kohdalta. Siksipä on sanottukin toiminnan ohjeeksi: "Emme saa unohtaa, että me saimme apua silloin, kun itse olimme hädässä, se meidän on korvattava." Kun on kysymys Suomen kansan kiitollisuuden velasta muilta valtioilta aikoinaan saamastamme aineellisesta tuesta vaikeuksissamme, lienee tässä yhteydessä aihetta viitata siihen tosiasiaan, että Suomi tavallaan on jo antanut maailman pakolaispulmien ratkaisemiseksi omalta osaltaan esimerkillisen panoksen pystymällä suhteellisen lyhyessä ajassa luomaan uudet elinehdot puolimiljoonaiselle sotapakolaisväestölleen täysin itsenäisesti toteutetun ainutlaatuisen asuttamisoperation kautta, minkä valtavan reformin onnekkaaseen läpiviemiseen siirtoväen omakohtaisella sitkeällä yritteliäisyydellä ja elämänuskolla on ollut

merkittävä vaikutuksensa. Tähän toimenpiteeseen voidaan täydellä syyllä liittää neljäkymmentä vuotta sitten alkaneen ja viime sotiemme aikana päättyneen inkerinsuomalaisten sotapakolaisten auttaminen ja heidän uuden elämänsä järjestämisen tukeminen, mistä tuhannet heistä tulevat aina olemaan syvästi kiitollisia.

Maassamme tehdyt ratkaisut karjalaisten korvaus-, maanhankinta- ym. erikoislaatuisten ja kiireellisten elinkysymysten hoitamlsessa ovat monessa suhteessa muodostuneet arvokkaiksi maailman nykyisiä pakolaisprobleemoja **selviteltäessä**, niinkuin viimeksi pidetyssä Euroopan pakolaiskonferenssissa jälleen auliisti tunnustettiin.

YK:n sekä kymmenien kansainvälisten keskusjärjestöjen liikkeelle lähtöä pakolaiskurjuuden lieventämiseksi tervehditään kaikkialla kansojen keskuudessa varauksettomalla tyydytyksellä ja ilolla. Paljon siunauksellista apua voidaankin tätä tietä viedä miljoonille onnettomille ihmisille. Samalla kuitenkin herää ajatus, miten päästäisiin itse pahan juureen käsiksi, niiden syiden poistamiseen, mitkä aiheuttavat tällaisia mittaamattomia onnettomuuksia. Kaikki tässä kohdin juuri maailmanhistorian nykyvaiheessa on ratkaisevasti riippuvaista siitä, päästäänkö jo tapahtuneissa ja edessä olevissa valtiomiesten vierailuissa ja neuvotteluissa joihinkin konkreettisiin tuloksiin, ja päästetäänkö oikeus ja oikeudenmukaisuus kansojen keskinäisissä suhteissa sillä tavalla kunniaansa, että avoimista vihollisuuksista ja uusista laajoista pakolaisvyörymistä vastaisuudessa vältytään, sekä että aikaisemmatkin kotipaikkaoikeuksien ja alueriistojen muodossa kansoihin kohdistuneet väkivaltaisuudet ja vääryydet oikaistaan maailmanrauhan vakauttamisen hengessä.

Pitkällisten sotien ja muutenkin sekasortoisiksi muodostuneiden olojen ja niiden seurausten näännyttämä ihmiskunta ei voi muuta kuin viimeiseen saakka toivoa, että näin todella tapahtuisi. Tämä on myös lehtemme lukijapiirin yksimielinen harras ja vilpitön toivomus.

Erossa Jumalan armosta

Millainen olen erossa Jumalan armosta? Myötäkäymisessä ylpeä, omahyväinen — vaikka en sitä läheskään aina huomaa — ja lähinnä omaa parastani etsivä. Vastoinkäymisessä ärtyisä, riidanhaluinen, tulvillaan toisten syyttelyä, katkeraa kaunaa ja anteeksiantamatonta mielialaa. Miksi näin? Siksi, että minulle ei ole vielä kirkastunut oman tilani kauheus eikä Jumalan pitkämielisyys minua kohtaan. Se, ettei hän vielä ole minua hyljännyt, vaan tahtoo yhä ojentaa minua kohti pelastavan kätensä, on sulaa armoa.

Mutta mitä minä raukka siitä ymmärrän? En kerrassaan mitään. Häärään ja ponnistelen vaan oman pääni laskelmien ja haihattelujen varassa. Perin viisas kun mielestäni olen. Mutta viisauteni on sittenkin

vain alhaalla ruohonkorsien seassa ahertavan kovakuoriaisen lyhytnäköistä viisautta ja ymmärrykseni maan kolossa kaivelevan myyrän sokeaa ymmärrystä. Ihmisviisaudelta puuttuu jumalallisen totuuden syvyys, laajuus ja korkeus, olkoon että hän ahertelee sellaistenkin ihmeellisyyksien kuin tekokuiden ja avaruusrakettien rakentamisen parissa. Pelkän älyn varassa tavoitan sittenkin vain mitättömän pätkän Jumalan huimaavan kaikkeuden mittaamattomasta suuruudesta. Ja vaikka joka päivä ympärilläni luonnossa saan ihmetellä hänen käsialojensa ainutlaatuista täydellisyyttä, en kykene kuitenkaan näkemään vilahdustakaan hänestä itsestään. Näin sokea olen niin kauan kuin elän erossa Jumalan armosta.

Sana armo ei kuulu hyvältä ylpeän ihmisen korvissa. Rikollinen tarvitsee armahdusta. Mutta harvat rikollisetkaan pitävät itseään syyllisinä. Syy on heidän mielestään toisaalla: nurjissa olosuhteissa ja huonoissa tovereissa. — En minä, jollei luo toinen. — Harva ottaa syyn täysipainoisena päälleen, harva tarvitsee Jumalan armoa. Ja kuitenkin jokainen ihmistä vastaan tehty rikos on ensi sijassa rikos Jumalaa vastaan. Jokainen vihan leimahdus ihmistä vastaan on ennen muuta vihan leimahdus Jumalaa vastaan. Olemme jokainen etäisempää tai läheisempää sukua Kainille, vaikka tavallisen kunnon kansalaisen on vaikea sitä myöntää todeksi omalla kohdallaan. Ei hän ole mikään veljenmurhaaja. Jeesuksen sana: "Eivät terveet tarvitse parantajaa", soveltuu moneen. Kuinka itsessään kelvollinen tarvitsisi Kristusta vapahtajakseen.

Lapsena opettelimme kolmannen uskonkappaleen selityksestä: "Minä uskon, etten minä voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Jeesukseen Kristukseen enkä tulla hänen tykönsä." Meille on Herra itse kuitenkin vakuuttanut, että anova saa ja kolkuttavalle avataan. Jos saisin uskon lahjan sitä kaipaamatta, tuskin osaisin antaa sille arvoa. Varmaan siksi Herra ensin ahdistaa meidät anojan paikalle, että oppisimme käsittämään, miten kallisarvoinen asia Jumalan armo on, ja että ilman sitä me olemme armottomia ei ainoastaan lähimmäistämme vaan myös itseämme kohtaan.

P. Raski.

Pimeys ja valo

Joka vaeltaa pimeydessä ja valoa vailla, hän luottakoon Herran nimeen, turvautukoon Jumalaansa. (Jes. 50: 16).

Onko minulla hedelmiä tai onko minulla jotakin uskoa tai ei, sitä en nyt pimeydessä saa nähdä. Sen näkee hän, jolle pimeys ei ole pimeyttä. Mutta raamatussa on selvin sanoin sanottu, että syntini ilman minun uskoani on Kristuksen kuoleman kautta pois otettu aikana, jolloin en vielä ollut syntynyt enkä tehnyt hyvää enkä pahaa. Ja tämä on ollut voimassa aina siitä hetkestä asti, jolloin se tapahtui. Vieläpä ennemminkin, aina maailman alusta asti. Ja se on vieläkin voimassa, uskonko sen tai en. Sitä ei myöskään saarnata uskollisille ja Jumalaa pelkääväisille, vaan niille, joilta puuttuu usko ja jumalanpelko, jotta he uskoisivat.

Sillä jos me silloin, kun olimme vielä Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan, hänen poikansa kuoleman kautta, paljon ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta, kun olemme sovitetut. (Room. 5: 10).

Olemme kaikki todella sovitetut Jumalan kanssa Kristuksessa. Eivät yksinomaan uskovaiset, vaan usko-

mattomatkin. Sanalla sanoen kaikki ihmiset. Ainoatakaan erottamatta ovat hänessä Jumalan kanssa sovitettuja, sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa. Nyt siis koko maailma, kaikki ihmiset on Kristuksessa sovitettu Jumalan kanssa. Ja tätä täydellistä sovitusta onkin koko maailmalle julistettava. Niinkuin Kristus käski: Saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Hän, joka nyt sydämessään uskoo tämän sovituksen saarnan, on vapaa synneistään ja tulee tuomituksi tämän kauhistuttavan suuren halveksumisensa tähden, ettei uskonut Jumalan ainoan nimeen.

Kaikki ja kaikissa on Kristus (Kol. 3: 11). Koska nyt Kristus on minun ja minä olen hänen, on minulla toivo elämään, kun kuolema ahdistaa minua. Jos synti ahdistaa minua, minulla on Kristus ja hän on vanhurskauteni. Jos helvetti ja kadotus ahdistavat minua, minulla on Kristus. Hän on autuuteni, joten ahdistakoonpa minua mikä tahansa, niin minulla on Kristus, joka asettuu kaikkia vastaan, niin ettei minua mikään saata vahingoittaa, vaan päinvastoin minä pelastun. Voi sitä ihmistä, olkoonpa hän kristitty tai pakana, joka elää ilman Kristusta, hänen loppunsa on iankaikkinen kadotus.

Lutherin mukaan **S. T.**

Työsaralta

Turun paikallisosasto

Jo useamman vuoden aikana Turun inkeriläiset ovat viettäneet syysjuhlaansa Pyhäinpäivänä. Tätä juhlaa on samalla vietetty vainajain muistojuhlana. Huoneistovarauksen vuoksi voitiin tänä vuonna viettää tätä juhlaa vasta Pyhäinpäivän jälkeisenä päivänä eli sunnuntaina marraskuun 1 päivänä. Tilaisuuteen oli saapunut noin 100 henkeä. Aluksi laulettiin virrestä Meill' ompi aarre verraton. Sen jälkeen rehtori Heikki Mylläri piti tervehdyspuheen. Hän palautti mieleen edellisen päivän, vainajain muistolle omistetun päivän, merkityksen. Sitten puhuja selosti, kuinka entisessä Inkerissä suurella rakkaudella ja kunnioituksella vaalittiin ajasta iäisyyteen siirtyneiden omaisten muistoja. Me emme voi käydä omaistemme haudoilla. mutta me voimme samalla lämmöllä ja rakkaudella muistella heitä. Se yhdistää meidät edelleen menneisiin sukupolviin. Hänen kehoituksestaan omistettiin hiljainen hetki edesmenneiden omaisten ja Inkerin heimon menneiden sukupolvien muistolle. Puheen jälkeen laulettiin yhteisesti Oi, Jesus, kiitos nimellesi.

Hovioikeudenneuvos Robert Rainio luki isänsä, entisen Räisälän papin, aikoinaan pitämän syvähenkisen rippisaarnan. — Kirkkoherra Armas Aavikko kuvaili mielenkiintoisesti matkavaikutelmiaan äskettäin Leningradiin tekemältään matkalta. Hän mainitsi eräistä suurenmoisista nähtävyyksistä, joihin hänellä oli tilaisuus tutustua. Kaikkialla hän sanoi kohdanneensa vain ystävällisiä ihmisiä, jotka olivat aina valmiit auttamaan ja palvelemaan. Pappismiehenä häntä kiinnosti suuren miljoonakaupungin hengellinen elämä. Hän oli nähnyt kirkkojen täyttyvän ääriään myöten hartauden harjoittajista. Valittaen hän totesi, että suomalaisten turistien käytös itäisessä naapurimaassamme on usein suureksi häpeäksi ei ainoastaan heille itselleen, vaan koko kansamme maineelle. Kirkkoherra Aavikka vakuutti, että hän sai tältä mielenkiintoiselta matkaltaan muistelemista koko talveksi ja viimeistään ensi kesänä hän lähtee sinne jälleen.

Tällä kertaa oli ohjelmassa myös aika vahva annos hilpeää huumoria. Vanhempi polvi muistaa vielä ensim-

mäisen maailman sodan edellä Inkerin Joulussa ilmestyneen rehevän inkerinmurteisen runon Mänt mies, jonka on kirjoittanut Teppo Samooja. Runo herätti aikoinaan suurta huomiota Inkerissä. Sen suorasukainen ja mehevä sanonta veti pakostakin suun nauruun. Sen esitti tässä juhlassa tunnettu humoristi Valtteri Virmajoki. Sen lisäksi hän lausui Mustapään Balladin uusista vaatteista ja lyhyen katkelman eräästä teoksesta. Valitettavasti tämä kevyempi osa ohjelmaa jouduttiin esittämään välittömästi vakavahenkisen jälkeen, koska johtokunnan taatiman ohjelmaluonnokseen oli tullut useampia muutoksia.

Paikallisosaston rahastonhoitaja Matti Suomalainen esitti titikertomuksen viime kesänä vietetyistä kesäjuhlista. Setväpiirteisestä kertomuksesta ilmeni, että juhlista saatiin huomattava ylijäämä. mikä on luovutettu Inkeriläisten Yhdistyksette.

Rouva Anja Parkkisella oli kiirettä kerrakseen ottaessaan vastaan tämän lehden tilauksia. On pelättävissä, että joulujuhlassa syntyisi hänen eteensä vietä pitempiä jonoja. Ruuhkan välttämiseksi kehoitetaan kaikkia, jotka aikovat tämä nlehden ja Isien Uskon tilata. kirjoittamaan setvällä käsialalla nimensä ja osoitteensa paperilapulle ja sen tilausmaksuineen sulkemaan kirjekuoreen. Juhtan aikana ei tarvitse muuta kuin ojentaa näin täytetyn kirjekuoren rouva Parkkiselle.

Saatiin kuulla ilmoitus, että joulujuhta vietetään Tapaninpäivänä klo 14 Karjalaisten talossa. Tilaisuus päättyi kirkkoherra Aavikon loppusanoihin ja yhteisesti veisattuun virteen.

Keski-Suomen inkeriläiset

kokoontuivat lokakuun 25 päivänä Vaajakosken seurakuntatalolle yhteiseen neuvonpitoon ja alkamaan talvikauden toimintaa. Läsnäolijat lausui tervetulleiksi merkonomi Aarne Lipiäinen. Veisattiin yhteisesti virsi 499, minkä jälkeen Vaajakosken seurakunnan pastori Risto Pyysalo piti lämminhenkisen puheen. Hän muisteli kouluvuosiaan, kuinka jo silloin häntä kiinnosti rajantakaisten heimokansojemme elämä. Osaltaan tätä harrastusta vahvisti se, kun hänen luokkatoverikseen tuli liiviläinen poika. Tämä päätti koulunsa ja jatkoi opiskelua yliopistossamme. mistä valmistui papiksi. Puhuja kehoitti vähälukuisuudestamme huolimatta meitä jatkamaan yhteistoimintaamme ja kokoontumaan näissä viihtyisissä suojissa, mitkä ovat käytettävissämme.

Me olimme kovin kiitollisia tästä ystävällisyydestä todeten, että meitä ymmärretään ja tahdotaan auttaa. Kahvitarjoilun jälkeen puhui merkonomi A. Lipiäinen keskittyen esittelemään heimomme hyväksi työskentelevien ystäviemme esittetyyn. Heitä on paljon ja eri tahoilta Suomea, totesi puhuja, joten me tulemme jatkuvasti saamaan opastusta ja tukea toiminnallemme. Liisa Makara lausui kirjoittamansa runon Syntymämaa.

Vaikka ulkona satoi sakeana lunta ja oli pimeän syksyn tuntu, meillä tämpöisessä ja valoisassa seurakuntakodissa oli rattoisa ja virkistävä yhdessäolotilaisuus. Yksimielisesti todettiin. että vaikka vähälukuisuutemme vuoksi emme vieläkään voi perustaa kiinteään toimintaa perustuvaa kerhoa, voimme silti näin vapaasti kokoontua yhteen, tapaamaan toisiamme, kiinteään toimintaan perustuvaa kerkuulemaan ja kertomaan kuulumisia eli vaihtamaan mielipiteitämme. Jo se sinänsä on enemmän kuin arvokasta, sillä se virkistää ja rohkaisee keskellä arkista aherteluammeme, mitä ilman on vaikea tulla toimeen.

Päätettiin suorittaa jäsenmaksut suoraan keskusjärjestöllemme Inkeril. Yhdistykselle Helsinkiin. Lopuksi hiljennyimme muistelemaan pois menneitä, iäisyyden rajan taa siirtyneitä omaisiamme, joiden leposijoille emme voi viedä kukkasia tai kynttilöitä,

mutta hengessä voimme olla siellä, missä he levännevätkin. Pyhäinpäivän terveiset vei tuuli meiltä heille jo maaksi muuttuneille tai vielä jossain kaukana meistä eläville omaisillemme.

Esitettiin yksimielinen toivomus, että jokainen täällä Keski-Suomessa asuva inkerinsuomalainen saapuu yhdessäolotilaisuuteen, kun seuraavan kerran taas kokoonnumme. Siitä ilmoitetaan toinen toisemme välityksellä.

L. M.

”Inkeriin tutustumassa”

Kuten tiedämme, on paraikaa käynnissä paikannimien keräys sekä siirtokarjalaisten että inkerinsuomalaisten keskuudessa. Tällaisella keruumatkalla Ruotsin inkerinsuomalaisten keskuudessa viime kesänä liikkuneet ylioppilaat Eeva-Marit Närhi ja Minna Savela kirjoittavat yllä olevalla otsikolla varustetussa kuvauksessa matkansa vaikutelmista ”Isien Uskon” syyskuun numerossa seuraavaa:

”Heinäkuun 5. päivän iltana saimme me kaksi suomalaista ”nimmiinkerääjää” aloittaa tutustumisemme Göteborgin ja Boråsin tienoille asettuneiden inkeriläisten nykyiseen ja entiseen elämään. Kun nyt kuukauden kestänyt vierailu on jo muutaman viikon takainen asia ja pitäisi kertoa matkavaikutelmista, tuntuu, että on mahdotonta saada sanoiksi kaikkea sitä, mistä ”kerrääjä” rikastui ja ilahtui.

Tämänlaiset ”muistoloin” kokoojat tietenkin joka paikassa tarkkaavat, mitä vanhaa on säilynyt, onko vielä Inkeristä mitään tallella. Tuntui olevan. Kodit ovat uudet ja kauniit — paljon on viidessätoista vuodessa ahkeralla työllä ja säästäväisyydellä saatu aikaan — ja vaikka emme näissä uusissa kodeissa nähneetkään ”kiukaata” emmekä sen ”petshorkkoi”, saimme sittenkin tuntea aidosti inkeriläisen kodin lämmön, kokea sen vieraanvaraisuutta ja yhtyä sen välittömään iloisuuteen. — Yksi näytti Inkeristä tulleen nälkäkin mukaan: Jumalan sanan nälkä. Sen toivoisi saavan jatkuvasti tyydytystä, mutta ei koskaan täyttymystä, kyllääntymistä.

Kulkiessamme kodista kotiin milloin kenenkin ystävällisen oppaan kanssa, milloin omin neuvoin, havaitsimme, että henkistä perintöä on vielä paljon tallella: Inkerin kieli elää vanhojen suussa ja nuoremmatkin muistavat nimiä ja oman murteensa erikoissanoja. Työllemme oli tietenkin tärkeää, että yleensä kaikkialla tajuttiin sen merkitys, siitä oltiin kiinnostuneita ja kaikin tavoin pyrittiin auttamaan mahdollisimman hyvän tuloksen saamiseksi. Muistiinpanojen järjestäminen on nyt vasta alullaan, mutta talven kuluessa saatte toivottavasti vielä kuulla lisää talteensaadusta aineistosta tämän lehden palstoilla.

Jotakin sentään jo nyt voimme kertoa tästä matkamme päätarkoituksesta. Varsinaisesti haastattelimme 76 henkilöä. ”Muistojen mailla” liikkuessamme saimme oppaiksemme eniten ”venjokelaisii” (= venjokkoisii) (16), ”tuutaroisii” (9) ja ”skuoritsoisii” (7). Koprinasta tapasimme viisi, Hietamäeltä, Keltosta ja Kosemkinasta neljä kustakin, Narvasta, Kupanitsasta, Liissilästä sekä Järvisaari-Markkovalta kolme. Vähemmän tapasimme Inkoren, Kolppanan, Malaskovitsan, Spankkovan, Toksovan, Valkeasaaren, Vuoleen ja Soikkalan nimistön tuntijoita. — Muut seurakunnat jäivät vielä tällä kertaa kokonaan nimestämättä.

Tämän oman lehtemme välityksellä haluamme kiittää lämpimästi

kaikkia teitä inkerinsuomalaisia, jotka otitte meidät ystävällisesti vastaan kodeissanne ja kertoilitte auliisti entisestä kotiseudustanne. vieläpä opastitte meitä vieraassa kaupungissa tuttujenne luo. Niin paljon saimme tietoomme hyviä murteenpuhujia ja vanhojen asioiden muistajia. että kaikkien luona emme lyhyen vierailumme aikana ehtineet käydäkään. Erityisen kiitollisina muistamme Mölnlycken Jaarisia. joiden avulla saimme aloittaa tutustumisretkemme, ja pastori Kimmo Viriasta. joka otti asiamme omakseen ja toimi oppaanamme Göteborgin ympäristössä. sekä opettajapari Farkkista, jonka kotia saimme pitää kotinamme koko Boråsissa olemme ajan ja joka meitä auttoi ja neuvoi Inkerin menneisyyden lähteille.

Jumala siunatkoon koko Inkerin kärsinyltä kansaa.

Eeva-Marit Närhi Minna Savela

Muisteleva äiti

"Voi minua, lapsi raukkaa, kun olen turvaton", — — — näin laulaa ja ajattelee moni Inkerin lapsi, kun on joutunut harhailemaan vailla vanhempain hoivaa. Edessä on umpikuja, mistä ei ole ulospääsyä. Monet kuumat ja katkerat kyyneleet on vuodatettu. Mutta sittenkin aika teki tehtävänsä. Kasvatti heidät isoiksi. Nyt ajan rukki kehrää unhoituksen lankaa. Mutta kulkija laulaa yhä: "Voi äiti parka ja raukka. kun minut synnytit, maailman orjaks tänne, kurjuutta kärsimään." Silloin taas muistaa rakkaan äidin rukoukset ja ihanat laulut kun hän lempeällä äänellään lauloi ja vaivutti perheensä pienimmät unten maille. "Lintu poikiansa siivillään suojelee, vaan mua talven tuisku ja lumi peittelee."... Silloin nousee huokaus: "Missä on rakas äitini, joka lapsena ollessani minulle lauleli? "Tuuditteli turvaksensa vanhan päivänsä varaksi. Mutta ei tuosta turvaa tullutkaan, varapäivä ei valjennut. Aika koitti. Herrat voitti, otti pojan polveltasi. varastivat valtiolle. Sitten soitti sotainen torvi itkien immet jäivät. äiti poloinen pojallensa lausui viimelset sanansa: "Rakas lapsi. kerran koittaa se ihana hetki, jos ei täällä ajassa, niin tuolla puolen tähtitarhain. jolloin saan kohdata kaikki rakkaat, jotka minulta otettiin pois." Äiti kumaraisena kulkee nyt ja hyräilee: "Oi. isä. vanhuudessa mua äliös unhoita, voimani uupuessa mua tue, heikkoa!.." Hän muistelee niitä ihania lauluja. joita lapsillensa lauleli. Ne ovat kalliita lahjoja säilytettäväksi muistojen aarreaitassa.

Rakas Isä taivaan, tietäs meille näytä, vie luokse. Isä, istuimes ja hengelläsi täytä. Meitä siunaa, Pyhä Jumala, täällä katoavaisessa maailmassa, sija meille valmista, ajassa autuaassa. **A. Hartikainen.**

TOIMITTAMINEN EI OLE HELPPOA

Jos julkaisemme vitsejä, ihmiset ovat sitä mieltä, että olemme pintapuolisia.

Jos emme julkaise vitsejä, sanotaan, että olemme liian korkealentoisia.

Jos saksimme juttuja muista lehdistä. olemme muka liian laiskoja kirjoittamaan niitä itse.

Jos emme saksi, olemme tietysti liian innokkaita näkemään omia vuodatuksiamme painettuina.

Jos emme julkaise lähetettyjä kirjoituksia, emme anna arvoa todellisille neroille.

Jos julkaisemme niitä, sivumme ovat täynnä puuta heinää.

Niin tai näin, aina jonkun mielestä hullusti päin...

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Hyvä lukija! Olemme todenneet, että keskinäinen kanssakäymisemme on jatkunut myönteisissä merkeissä. Me tarvitsemme toisiamme. Elämänpolun taivaltaminen edellyttää kanssakulkijan opastusta, myötätuntoa ja rohkaisua. Varsinkin sen vaikeissa käänteissä ja koloisimmissa kohdissa. Mikäpä sen miellyttävämpää, onnellisempaa ja turvallisempaa kuin todeta lähimmäisen ja ystävän tukeva ote käsivarressa silloin, kun taival raskaimmalta tuntuu ja eteneminen turvattomalta näyttää. Juuri silloin, kun tunnemme henkiset varamme ehtyviksi, tilanteemme tukalimmaksi, me tarvitsemme ymmärtämystä ja rohkaisua. Eikö olekin paikallaan silloin ystävän käden ojennus, opastava ohje ja rohkaiseva sana! Se laukaisee jännitystilan kuin ihmeen taikavoimalla. Vapautuminen, uusien voimien virtaaminen elimistöömme, jaksamme jälleen jatkaa matkaamme. Olemmehan tämän kokeneet elämämme taipaleella ehkä enemmän kuin kerran. Sinä ja minä.

Oma "Viestimme" pyrkii olemaan osaltaan tällainen rohkaisija, opastaja ja suunnan näyttäjä yhteisellä aatteellisella pohjalla liikkuvalla, usein tarpeettoman raskaalta tuntuvalla evakkotaipaleellamme. Mielihyväksemme olemme todenneet "Viestin" voivan jossain määrin täyttää sille asetetun tehtävän. Sen ovat meille ilmaisseet monet ystävälliset, aitoa aatetta ja sydämellisyyttä uhkuvat kirjeet. Nekin ovat osaltaan tekijöitä, hyviä oppaita, rohkaisevia tekoja tänne päin, mistä heijastuvat vastaavanlaisina takaisin, kentälle. Se on yhteisymmärrystä ja yhteisvoimaa. Näin pyritään rakentamaan viisaan muurahaisen tavoin aatteen suurta kekoa havumetsän siimeksen aurinkoiselle puolelle.

Vuosi lähenee loppuaan. Uutta alamme odotella. Tätä normaalista luonnonilmiötä emme voi välttää tai väistää. Siihen liittyy samalla määrättyjä käytännöllisiä toimenpiteitä eri elämän aloilta. Senhän hyvin tiedämme. Lehtemme ilmestymistä koskevat kysymyksetkin kuuluvat näihin. Määrätyt tehtävät on suoritettava. Lähinnä tilaukset on uudistettava sekä tilausmäärää lisättävä, jotta lehden jatkuva ilmestyminen turvattaisiin. Tätä silmällä pitäen lehden hintaa on ollut pakko korottaa, sillä nykyisellään sen julkaiseminen on ollut tappiollista. Näin ollen tilaushinnat ensi vuonna tulevat olemaan 1/1 vuosikerta kotimaassa 500:— mk ja 1/2 vuosik. 300:— mk, ulkomailla vastaavasti 600:— ja 300:— mk, sama kuin nytkin. Tässäkään tapauksessa rahallinen uhraus ei liene kenellekään ylivoimainen, mutta yhteinen asia tulee sillä asiallisesti ja hyvin hoidetuksi.

Uskomme lukijakunnan antavan tarkoitustaan vastaavalle asialliselle toimenpiteelle täyden kannatuksensa ja ryhtyvän vastaaviin toimenpiteisiin lehden tilaajamäärän kartuttamiseksi. Ryhtykäämme kaikin käytettävissä olevin voimin ja toimenpitein asian hoitamiseksi sen edellyttämällä tavalla saavuttaaksemme kauniita myönteisiä tuloksia kuten monta kertaa ennenkin.

Tämän lehden seuraava numero ilmestyy joulunumerona. Siihen tarkoitetut kirjoitukset ja ilmoitukset on lähetettävä toimitukselle ajoissa. Lehti on samalla vuoden viimeinen, joten kiirehtikää uudistamaan tilauksenne, ettei lehden tulossa tapahdu keskeytystä.

Lehden voi tilata entiseen tapaan paikallisilta asiamiehiltä, Inkeriläisten Yhdistyksen toimistosta osoitteella Helsinki Aurorank. 7 A 1, suoraan

toimituksesta tai postitse. Tilausmaksu olisi suoritettava tilauksen yhteydessä. Yhdistyksen postisiirtotilin N:o on 30 636.

Olkoon yhteinen tunnuksemme: TÄMÄ LEHTI JOKAISEN INKERINSUOMALAISEN JA HÄNEN YSTÄVÄNSÄ KOTIIN!

Muistelmia Laatokan laineilta

"Laatukan meren rantamill' mie kasvoin kauko priha". Näin lauloi aikoinaan Aunuksen poika, Aunuksen aholla, kanervaista kangastietä "sumtsah" selässä kävellessään.

Allekirjoittanut on myöskin syntynyt ja kasvanut "Laatokan meren rantamill", joskin "toisella rannalla". Ja tuonne laakse metsämaan sydämeni palaa... Sinne vaan. niitä Laatokan lakeuksia ihailemaan.

Vanhat ihmiset sanoivat. että: "Silloin siikaset kutevat, kun on jäässä järven reunat, meren rannat riittehessä". Tämän lauseparren uljaana todistajana voin omakohtaisella kokemuksellani lässä tarinassani nyt esiintyä: Aamuruskon sarastaessa, hyisenä halla-aamuna, lokakuun loppupuolella, vuosisadan vaihteessa, astuimme kolme merimiestä rantahiekalta vedessä olevaan veneeseen. mikä oli kahdella kiinnilysnuoralla rantavaajoihin kiinnitetty. Kun "ritsolat" (köydet) oli vaajoisla irroitettu, piti huitoa hallanhuurre teljoilta pois, jotta uskalsi istua. Airon lavalla rantariitettä rikottiin ja kohta oltiin jo väljillä vesillä. Kun Kantsinniemi oli sivuutettu, niin veneen kokka kääntyi Saunaniemen luotoa kohden. jonne edellisenä iltana oli verkkojono laskettu (noin 40—50 verkkoa). Voimakkaitten käsivarsien varassa airot liikkuivat ja vene lipui peilikirkasta vedenpintaa. Tunnin kuluttua olimmekin jo kupun luona. Nostettiin kuppu kivineen ylös ja kaksi miestä alkoi vetää verkkoa. Kolmas oli airomiehenä, joka ohjaili venettä, sillä verkkoa vetäessä veneen täytyi olla täsmällisesti määrätyssä asennossa. Kun sattui olemaan tyyni ja hyvä ilma, niin airomies huviksensa hyräili, että: "Hynttän tyyni ja purjetuuli ja merimiehiä ollaan".

Mutta tuulisella ilmalla airomiehellä ei ollut aikaa rallatella ,vaan hänen täytyi usein ylivoimesestikin taistella vihaisia luonnonvoimia vastaan.

Päivän kuluessa ilma muuttui sumuiseksi. Oli tulollainen vesisateen tuhe ja lämpimän upsakka, ja verkon mukana nostettiin veneeseen sellaista "issuo-harmua-piä-siikua", jotta vielä näin vuosikymmenien kuluttuakin naurattaa. *Matti-setä.*

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO
viettää
pikkujoulujuhlaa

Itsenäisyyspäivänä, joulukuun 6:na alkaen kello 14.00 tutussa paikassa, Kalevan seurakuntatalon yläsalissa. Jouluaiheinen ohjelma tulee käsittämään paljon hyvää. Pääpuhujaksi on lupautunut rovasti Otto Kuokkanen, karjalaisten ja inkeriläisten ystävä. Eräs osastolainen on luvannut järjestää kuvaelman aiheesta "Vainoaikojen joulunviettoa Inkerissä". Lausuntaohjelmassa on omaa inkeriläistä runoa sekä suorasanaista. Laulu tulee taas raikumaan runsaana ja toivomme "Joulupukin kontistakin" runsassisältöistä. Siihen varattuja pikkupaketteja ottavat jo ennakolta vastaan osaston johtokunnan jäsenet. Täyttyköön juhlahuoneemme jälleen "jouluvieraista", joita toivomme tulevaksi niin läheltä kuin kaukaakin. Toivotamme ystävät ystävineen lämpimästi tervetulleiksi. **Johtokunta.**

Kirkkoja kiertämässä

Kuluvan vuoden elokuun puolivälissä. sunnuntaina 16 pnä järjesti Turun ink. ompeluseura yllämainitun reitin matkan linja-autolla. Retkeilylle saivat lähteä myös laulukuorolaiset ja muutkin kerholaiset.

Tulkoon mainituksi. että päätekijöinä järjestelyhommassa oli pariskunta Klemettilä. He ajelivat polkupyörillä tiedottamassa asiasta kerholaisille. Myös puhelimitse ilmoitettiin kenelle oli mahdollista. Matkaan oli halukkaita koko joukko, 36 henkilöä, joten istumapaikat tulivat kaikki täyteen. Tarkoitus oli kierrellä katsomassa maalaiskirkkoja ja tutustua niihin. Samantien haluttiin käydä marsalkka Mannerheimin Linnassa Louhisaaressa. Päivä sattui silloin olemaan kaunis ja aurinkoinen. joten matkanteko oli hauskaa. Ensimmäisinä kohteina olivat seuraavat kirkot: Naantalin, Merimaskun ja Askaisten, sitten "myötämyösin" oli vuorossa Louhisaaren Linna.

Niinkuin museoissa yleensä on Louhisaareen pääsy maksullinen, mikä oli 100 markkaa. Linnan iso, tiilestä rakennettu kaksikerroksinen rakennus. Siellä on paljon huoneita, isoja sekä pienempiä. Oppaana meillä oli nuorehko rouva, joka esitteli kaikki huoneet ja niiden tarkoituksen kuin myöskin seinillä olevat kuvataulut.

Kalusto oli enimmäkseen vanhaa rokokoo-tyyliä. Kaikkialla oli puhdasta ja siistiä. Linna on hyvin vanha. Kaunista ja tyylikästä siellä on kaikki. Linnan lähellä on myös ulkorakennuksia ja varastoja. Linnaa ympäröi kaunis puisto.

Sieltä lähdettiin sitten taasen kirkkoja kiertämään. Nyt seurasivat: Lemun, Nousiaisten, Maskun ja viimeisenä Raision kirkko.

Kahteen viimemainittuun kirkkoon valitettavasti emme päässeet sisälle.

Oli jo iltapäivä. Toisissa kirkoissa tuli käytyä sisälläkin. Kävelimme myös hautuumailla. Kaikki yllämainitsemani kirkot ovat vanhoja. Toiset olivat isoja ja kauniita toiset pienempiä. Kaikki eivät olleet sisältä riittävän valoisia. Tulkoon vielä mainituksi. että matkaan osallistuneitten matkakuluista osan maksoi ompeluseura. Retkeslä jäi jokaiselle hauska ja rikas muisto.

Matti Iho.

Luterilainen Maailmanliitto on perustamisestaan alkaen tehnyt pakolaistyötä, ja se on jatkuvasti kiinnostunut kaikentyyppisistä pakolaisista. koska se on kiinnostunut kaikista hädässä ja puutteessa elävistä ihmisistä näiden uskonnollisesta katsomuksesta riippumatta. Yhä vieläkin menee suurin osa LML:n käyttövaroista pakolaistyöhön, vaikka sodanjälkikauden kipeimmät huolto-ongelmat on jo saatu ratkaistuksi. Alkuvuosina oli pakolaistyön pääpaino elintarvikkeiden ja vaatteiden jakelussa sekä pakolaisten auttamisessa siirtymään väliaikaisilta leireiltä merentakaisiin maihin. Kokemus on kuitenkin osoittanut, että pakolaisten ongelmat eivät ole tulleet sillä ratkaistuiksi, että he ovat päässeet siirtymään toiseen maanosaan ja saaneet siellä vakinaisen työpaikan ja uuden elämän mahdollisuudet, vaan monenlainen jatkuva apu on tarpeen. Pakolaisten on näet lyhyessä ajassa sopeuduttava ympäristöönsä, ja juuri tässä vaiheessa on kirkkojen apu erittäin tarpeellinen. Varsinainen sulautuminen uuteen kansaan vie sen sijaan usean sukupolven ajan eikä kuulu enää kirkkojen erikoistyön piiriin.

Marraskuun 15. pnä kannetaan kaikissa maamme kirkoissa kolehti maailman pakolaisten auttamiseksi. Viime lokakuun 25 päivää vietettiin Yhdistyneiden Kansakuntien päivänä ja oli se tänä vuonna omistettu pakolaistyölle.

Heikki Pellisen muistolle

Poislähtösi tuli meille kaikille yllätyksenä. Olithan vasta aivan äsken virkeänä keskuudessamme. Tunnemme menelläneemme Sinussa varman ystävän ja hyvän ihmisen.

Kolipuolellamme elit voimakkaasti Inkerin henkisen ja taloudellisen nousukauden loimiessasi luottamustehtävissä ja hoilaessasi esimerkillisesti omaa maatilaasi. Mutta kun kaikki täytti olevan läydellistä, sait kokea suuren, melkein voittamattomalta näyllänesn koetuksen — perheen, oman kodin ja kotiseudun menettämisen.

Täällä Sinä asluil ensimmäisten mukana inkeriläisten vapaajoukkoihin. Siinä jouduil hoitamaan joukko-osaston laloulla mitä vaikeimmissa olosuhteissa. Osaslon hajoittamisen jälkeen siirryit yhtä merkittävään tehtävään — Amerikan Punaisen Ristin Suomen hallilukselle luovuttamien lahjatavarain varastonhoitajaksi. Tämä toimi jatkui Valtion pakolaisavustuskeskuksessa aina lahjatavarain loppumiseen saakka. Nyt alkoi liiketoimintasi, mikä sekin menestyi erinomaisesti.

Talvisota vaati Sinulta suren uhrin. Ainoa täällä ollut poikasi kaatui uuden isänmaan puolesta. Karjalan menetys kolhi Sinua niin kuin muitakin siirtolaisia. Et kuitenkaan jäänyt neuvottomaksi. Otit vastaan tarjotun toimen uusilla rajoilla ja suorititkin siinä tehtävääsi aina tämän maallisen elämän rajalle saakka.

Omaistesi mukana, joita Sinulla on Siperian perukoilla ja toiselta puolen kaukana Amerikassa sekä täällä, lukuisat ystäväsi, tutavasi, aseveljesi ja työtoverisi säilyttävät ainiaasti kuvan Sinun valoisasta olemuksestasi ja kunnioittavat muistoasi.

J. T.

Tervehdys Ruotsista

Esitetty Turun juhlilla

Taas teitä, sisaret, veljet
saamme iloiten tervehtää.
Korkein kaikkia meitä saakoon
läsnäolollaan virkistää.

Te täällä esi-isien.
äidinkielemme kotimaassa,
me siellä, syvästi kaihoten
paljon kalleinta kadottamassa.

He tuolla rajan mutkikkaan
takana taivaltamassa . . .
Myös kaukana merien takaa
osa meistä on, kansaamme vakaa.

Jäivät rakkahat syntymäseudut,
kodit kovia kokeneet,
haudat, joilla ei koskaan kukat
viel' kukkaan oo puhjenneet.

Läheistä, kallista paljon
sinne olemme jättäneet . . .
Mut' aartehen pyhän, jalon
sydänmaahamme kätkeneet.

Tuon siemenen isien rakkaan
Taatto taivahan lahjana tol,
sen kylvi povehes rakkain.
Nyt se kiitosta, kiitosta soi!

Se juhlavireeseen mielet,
sydänsävelet virittää,
ajan arkisen askareista
ylös katsehet ylentää.

On kullakin vakomme meillä
ja siementä Herra viel' suo,
mi kansamme elämän teillä
uutta uskoa, toivoa luo.

Anna Parkkinen.

Ajankohtaista

Tarkastettaessa tämänhetkistä maailmanpolitiikan viimeaikaisen kehityksen tuloksena syntynyttä tilannetta, voidaan siitä tehdä erilaisia johtopäätöksiä. Edistyminen suurvaltojen välillä vallitsevien ristiriitojen eliminoimiseksi ovat Macmillanin ja varapresidentti Nixonin Neuvostoliitossa samoin kuin pääministeri Hrushtshevin Yhdysvalloissa suorittamien laajojen kiertomatkojen jälkeen valitettavasti ainakin toistaiseksi jääneet varsin vähäisiksi.

Neuvostoliitto pitää kylmän sodan loppumisen edellytyksenä esittämiensä vaatimusten hyväksymistä sellaisenaan. Sieltä ollaan jatkuvasti painokkaasti tähdennetty huippukonferenssin välttämättömyyttä jännityksen laukaisemiseksi. Se on pitänyt itsestään selvänä vastustajan taipumista, mikäli joihinkin oleellisesti merkityksellisiin ratkaisuihin halutaan päästä. Ne pienet myönnytykset, joihin sodanuhan varjossa vaeltava ihmiskunta on tarrautunut kuin hukkuva oljenkorteen, eivät tosiasiassa tässä vaa'assa paljon paina. Kun Hrushtshev on suostunut hylkäämään Berliinin kysymykseen ennemmin liittämänsä uhkailut ja Eisenhower luopunut huippukokouksen järjestämiselle asettamastaan ehdosta, että etukäteen on saatava takeet suurten kohtaamisessa saavutettavasta edistymisestä, ei kumpikaan osapuoli tosiasiassa ole perääntynyt niin, jotta se toisi uutta nykyiseen valta-asetelmaan. Macmillanin hankittua omassa maassaan puolueelleen suurvoiton tarmokkaasti ajamansa huippukokousperiaatteen ansiosta ja ryhdyttyään entistä itsevarmempana kiirehtimään sanotun konferenssin koolle kutsumista Hrushtshev puolestaan äskeisessä Kiinasta paluumatkallaan Krasnojarskissa pitämässä puheessaan ennusteli, että taistelu rauhan aikaansaamiseksi on muodostuva pitkäksi, koska hänen mielestään imperialistit pelkäävät kylmän sodan lakkaamista ja sitä, että kansainvälisen kireyden laukeaminen vähentää heidän etuoikeuksiaan.

Ranska on hyväksynyt de Gaullen ehdotuksen huipputason konferenssin pitämisen vasta ensi keväänä. Ranskassa ollaan sitä mieltä, että idän ja lännen valtionpäämiesten tai pääministerien välistä konferenssia olisi valmisteltava mahdollisimman huolellisesti. Se voidaan pitää vasta sen jälkeen, kun kansainvälisessä tilanteessa on tapahtunut todellinen jännityksen laukeaminen. Ranska on valmis yhteistyöhön idän ja lännen suhteiden parantamiseksi. Ranskassa näytään valmistelevan de Gaullen ja Hrushtshevin vierailua ja vastavierailua.

Näiden näköalojen valossa tilanne ei tosiaankaan näytä kovinkaan lohdulliselta, mutta viimeiseen saakkahan on syytä toivoa tällaisen pessimismin olevan aiheetonta ja perusteetonta. Mitään ei meidän inkerinsuomalaisten ja koko Suomen kansan keskuudessa sen hartaammin odoteta kuin maailmanrauhan vakaantumista ja historiallisen oikeudenmukaisuuden toteutumista valtioiden, suurten ja pienten keskinäisissä suhteissa.

Vaikka länsi ja itä ideologisesti eivät historian nykyvaiheessakaan ik- meisesti koskaan pääse samoille aak- topituuksille, niiden kuitenkin uskoi- järkevin sovitteluin kykenevän luomaan siedettävän olotilan maailmaa. Siinäkin tapauksessa, että yleinen aseistariisunta komplisoituine valvontaongelmineen hyvistä yrityksistä huolimatta auttamattomasti ajautui jälleen karille. Ja toivottu, monisanaisesti kaunomaalailtu rinnakkaiselo vastakkaistenkin ajatus- ja poliittisten suuntausten kesken saataisiin koke- käytännössä.

Tieto Hrushtshevin vierailusta Pariisissa on lisännyt tuntuvasti ranskalaisten mielenkiintoa huippukokouks-

järjestämiseen. Konferenssin, minkä aika ja paikkakysymys on tullut entistä polttavamaksi, pidetään yleisesti idän ja lännen tärkeimpänä kosketuksen ottona toisen maailmansodan jälkeen. Nyt on vihdoin presidentti de Gaullen taholta ilmoitettu, että Hrushtshev saapuu Pariisiin ensi maaliskuun 15 pnä. Pääministeri viipyy Ranskassa maaliskuun loppuun asti.

Tähtäimeltä

Maantiegansterit vain huutaa:
riennä, kiidä, aikaa voita,
älä välitä, jos tällöin
saattaa tulla vaurioita.

Kolarin jos ajat, joku
tiellä auton alle kuolee,
jatka matkaa, kyllä koira
veren jäljiltäsi nuolee.

Ja jos siitä joudut kiinni,
älä valitella huoli,
tuomion saat, valtiolle
kohdaltas jää huoltopuoli.

Kuluttelet aikaa, kruunun
särpimiä syöt ja maksat
mahdolliset sakot, jälleen
teillä hurjastella jaksat.

Kunnia ja omatunto,
välitätkö sinä siitä,
eikö muka osaksesi
Alkolassa viina riitä!

MATTI

Konjusnoin stroikka

Kyl ne vain ne Puutostin puolen miehet osasivat leikiks laskee monet asjat.

Mie muistan täss yhen mukavan tapauksen ajalt, ko mein kolmen kylän yhteises kolhoosis rupesiit miehet laittamaa sitä yhteistä konjusnoita (hevostallia) sinne Suuriil lomkil. Ja kyl äit jo arvas, mitein se valmistuu, ko siel olliit plotniekkoin Kämärän Aabram Ivants, kolhoosin "preda" Antrei Vants, Pjetr Ivants ja Foma sekä Heikkisen Tanelj. Hyö olliit pereselentsoi (siirtolaisia). Jo sen arvais, ko kaik vantsut yhes työs ovat, nii se sit valmiiks tulloo. Vai jospa se ois valmistunt, ko ei ois tult sottaa.

Miunha pit kertoo pien vitsi täst konjusnoist. A vot ko Foman Niina tul katsomaa rakennushommii ja miekii satuin olemaa siel lompkil, nii Niina-tät kysäis, jot mikä täst tulloo. Nii Aabram Vantsu sanoi, jot tulloo kolhoosin yhteinen spaljnoi (makuukamari), ja jot se tulloo sellainen, etä traktor vettää peitteenkii piäl. Ja viel sanoi, jot sinne pittää keritä ajoiss makkaamaa, muuten jiät atjalan (peiton) ulkopuol.

Jo vast säikäht eli pölästyi Niinatät, ja siunail päivijää. A sit ko alkoit stroijii niitä toottiloi, ni särklit sen spaljnoin ja kantoit hirret okkoppii (juoksuhautoihin).

Viel viime kesän, ko mie käin koton äitii katsomas ja mänin Suuriin lompjkiin sivu, niin selväst muistin Niina-tädin päivittelyt. Ja ko viel Niina-tät tul siel yl pellon minnuu vastaa, ni myö ei voitu olla muistamatta sitä sutkaa (leikinlaskua).

M. N.

Muistilokeroista

Väliin runomittaistakin menneiltä ajoilta

PEKKO

Kunnon työmies ol se Pekko,
Raatoi ett ol hiess mekko,
Kaatoi kasket, kynti pellot,
Kunnes soivat iltakellot.
Vaimo hänell oli Anna,
Eukko vaikka mihin panna,
Pitkä niinkuin hiilikoukku,
Jykevä kuin liinaloukku.
Pahain tapojensa vuoksi
Kylillä hän paljon juoksi,
Kauaksi jäi istumahan,
Niitä näitä kaaskuumahan.

Pekko päivän teki työtä,
Saapui kotiin, päästi vyötä —
Anni mihin taas lie mennyt,
Kylhän Pekko tiesi sen nyt.
Tupa kylmä niinkuin talli,
Kun se vaimo sitä salli.
Lapsi itki lattialla,
Toinen ryömi penkin alla.

Pekko kaapi korvanjuurta,
Nosti pientä, auttoi suurta,
Lapset nosti nukkumahan,
Itse lähti kulkemahan
Pitkin tietä pimeällä,
Murhemiellä, synkeällä.

Tuollapa jo loisti valo.
Siell ol suuri tuttu talo,
Vaikka kovin harvoin vielä
Oli Pekko käynyt siellä.
Siell ol lämmin, kirkkahampi,
Ajanvietto mieluisampi.
Siell ol kaunis kaalinkeitti,
Kun se Anni ilman heitti.
Siell ol myöskin vielä muita
Naapureita joitakuita.
Pantiin ryyppy, pantiin kaks —
Pekko muuttui iloisaks,
Kesti kohta kolmannenkin,
Tehtiin neljäs — otti senkin.

Koikki kotiin puoliyöllä,
Vaikka vaivalla ja työllä.
Anni toruella alkaa,
Mutta Pekko iski jalkaa.

Muistiin merkinnyt J. V.

IKÄVÄ

Yksinäistä tietä kuljen
mielin murtunein,
aatoksissa väikkyy kirkkaat
muistot nuoruutein.

Kuvasarja seuraa toistaan,
elää hengessäin,
omaiseni, lapsuuskoti,
parvi ystäväin.

Synnyinseutu, oma kansa,
joille kuulua
tahdoin, elämäni, kaiken
työni uhrata.

Miksikä mun täytyi jättää
teidät, kalleimpain ? . .
Murhe sieluani siitä
raastaa ailuttain.

Tunnetta niin tuskaisaa ja
suurta ikävää
tuntenut en liene koskaan
kuin on hetki tää!

Yhä kuljen, tietämättä
minne askel vie,
luottain, että onhan jälleen
kirkastuva tie.

Hyväikää te, rakkaat muistot,
köyhää kulkijaa,
ettei aika rakkaintani
unohtamaan saa!

Aappo Metiäinen.

Inkeri 6. 8. 1899.
"Työmiehen kirje Pietarista" Wiipurin Sanomille 215 numerossa kuwailee lukijoilleen Inkerin kansaa. A. "Pekan poika" sanoo siinä että: "Inkerin kansa on tosin tyhmää, mutta se on yhtä monipuolista lahjoiltaan kuin Suomenkin kansa". — Ja wielä kerran: "Lyhyesti sanoen Inkerin kansa on yhtä lahjakasta kansaa kuin Suomenkin kansa waikka millä alalla."

"Katkerain ruohoin ja makean leiwän kanssa" pitää sinun syömän A. "Pekan pojan" paistoksia.

Helsingin Inkeriläisten Opintokerho järjestää ohjelmallisen pikkujoulun jo jokaiselle tutuksi käyneessä Wiipurilaisessa Osakunnassa, Helsinki, Mannerheimintie 5. Ensimmäisenä adventtisunnuntaina 29. 11. -59 klo 13.00.

Joulupukki tulee Korvatunturilta kuten ennenkin. Kohvii, uskaltais'ko sannoo... piirakan kans.

Tervetuloa mukaan!

Opintokerho kokoontuu seuraavan kerran 17. 11. 59 klo 19.00 Aurorank. 7 A 1. Aiheena atomit — ja jotain vanhaa Inkeristä.

TIEDUSTELU

Maria Pitkä, synt. Skuoritsan seurakunnan Kemppilässä, teitä kaipaa sisarenne Liisa Inkerissä. Ottakaa yhteys os. Maria Nevalainen, Rantala, Lieksa.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.
Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575.
Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.
Päätoimittaja Aappo Metiäinen.
Ilmoitushinnat 20:—/pm.
Tilaushinnat:

Kotimaassa	1/1 vuos.	300:—
	1/2 "	200:—
Ulkomailla vastaav.		600:—
		300:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY

Viesti

N:o 12

Päätoimittaja
AAPPO METIÄINEN

19. 12. 1959

"Minä ilmoitan teille suuren ilon . . ."

Joulutunnelma

Elämme jälleen joulua edeltävää adventti- eli odotusaikaa ja pian olemme täydessä joulutunnelmassa. Mielet virittyvät syvään herkkyyteen. Niin meidät aikuiset kuin nuorempammekin valtaa ihmeellisen herttainen tunne, minkä johtamina haluamme tehdä jotain yllättävän hyvää. Ajatusmaailmamme muovautuu vähitellen, mutta varmasti ajankohdan mukaisesti tulossa olevaa suurta juhlaa vastaavaksi.

Olemme jo pitkän aikaa tahtoen tai tahtomattamme kehitelleet valmentautumistamme, ja varsinkin nuorempaa polveamme siihen suunnistaneet. Tämä kaikki on meille perinteellistä. On tulossa "joulu, juhlista jaloin ...", jolloin on "maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto ..." Tällainen käsitys on syöpynyt olemukseemme jo varhaisessa lapsuudessa. Olemme aina niin kuulleet sanottavan, ja jo pieninä oppineet iki-ihanan, juhlavan jouluvirren "Enkeli taivaan ..." julistuksen. Olemme nähneet vuodesta toiseen joulun edellisinä päivinä äitimme ja isämme puuhailevan tavallista tärkeämmän, jopa salaperäisen näköisinä. Olemme havainneet jonakin päivänä metsästä noudetun kuusen ilmestyneen seinän vierustalle, mistä se vuorollaan siirretään sisälle huoneeseen kauniisti koristeltavaksi. Siihen tehtävään olemme itsekin osallistuneet. Säteilevin silmin ja pamppailevin sydämin, yhä kasvavan oudon pelon sekaisen jännityksen valtaamina, mutta toivon elähdyttäminä olemme odotelleet vanhaa tuttua, hauskan näköistä valkopartaista, leppoisasti hymyilevää joulu-ukkia tarunomaisilta matkoiltaan meillekin poikkkeavaksi. Olemmehan ainakin omasta mielestämme olleet hirveän kilttejä.

Mutta ennen tätä, jouluillan olemukseen kuuluvaa, raikkaassa pihkan tuoksussa ja kuusenkynttilöiden rauhallisesti lepattavassa valossa kuultua jouluevankeliumin paljon sanovaa julistusta, laulettavaa aiheeseen liittyvää jouluvirttä ja yhteistä erikoisateriaa, joulupukin saapumista värikkäine lahjapaketteineen, mikä on muodostunut perheen nuorimmille jonkinlaiseksi odotuksen täyttymykseksi, on käyty joulusaunassa. Tämä suomalaisen joulutunnelma aidoimman juhlamielen virittäjä on erottamattomasti illan ohjelmaan liittyvä oleellinen osa Sitten, kun jännitys on lauennut ollaankin jo valmiit menemään levolle tyytyväisinä ja onnellisina, jotta hyvän unen jälkeen jaksetaan taas lähteä joulukirkkoon. Tämä matka varhaisen talviaamun hämärässä, perillä juhlavalaistu kirkko koristeltuine kuusineen ja kymmenine kynttilöineen sekä juhlajumalanpalveluksineen kruunaavat täysipainoisen

juhlatunnelman. Eikä se hevin mielestä häivy. Näin on ollut jo vuosisatoja ja näin yhä vieläkin vastaanotetaan ja vietetään joulua kaikkialla, missä asuu vapaita kristittyjä suomalaisia.

Me valmistaudumme näin tavanmukaisesti vastaanottamaan joulua, rauhan ja rakkauden juhlana. Ja mikä ihaninta, omalta kohdaltamme ulkonaisesti esteettömissä, taloudellisesti hyvissä oloissa. Olemme tietoisia siitä, ettei kaikkialla tälläkään hetkellä ole näin, vaan monin paikoin eri maanosissa yhä riehuvat veriset taistelut. Tuhannet kodit ovat tuhoutuneet ja tuhoutuvat. Niiden asukkaat, sikäli kuin säilyvät hengissä, harhailevat hajoitettuina kuin konsanaan akanat tuuleen eri tahoilla. Menettäen kotinsa ja kaikkensa korvaamattomine tunnearvoineen. Tähän onnettomien ihmisten ryhmään kuuluvat suurelta osalta myös tämän lehden lukijat. Tarkoitukseltaan ja sisäiseltä olemukseltaan joulu on sittenkin yhä sama ylevä ajankohta vuodessa, minkä sopusuhtaiseen ilmapiiriin olemme tottuneet, mitä kaipaamme ja odotamme, olkoot ulkonaiset olosuhteet ympärillämme minkälaiset tahansa.

Ovathan juuri joulut olleet elämämme varrella eräitä muistorikkaimpia ja onnellisimpia hetkiä. Tuskinpa tällaisessa tunnelmassa voimme välttyä siltä, että mieleemme palautuvat lapsuutemme ihanat joulut, jotta vietimme synnyinseuduillamme rajan taakse jääneessä Karjalassa ja Inkerissä!

Nimenomaan sen takia emme jää nytkään vallle joulutunnelmaa. Onhan rauhallinen joulu sisäisen kaipuumme tyydytys ja ulkonaisesti yltäkylläisyyden juhlaa suuriarvoisempi. Meidän olisikin sen vuoksi pyrittävä välttämään tässä yhteydessä liiallista loisteliaisuutta, mikä usein näkyy mielellään pyrkivän joulujuhlamme kutsumattomaksi vieraaksi. Häiritsemään sen aitoutta. Nytkin monella meistä ovat suuret houkutukset eksyä siihen. Tärkeintä pitäisi olla se, että joulutunnelmansa ohella jokainen saisi tarpeellisen määrän aineellista ja henkistä ravintoa sekä lämpöä suojakseen eli jokapäiväisen leipänsä sanan täydellisimmässä merkityksessä.

Emme saisi unohtaa, että viime vuosikymmenien aikaiset suuret tapahtumat, lähinnä ankarat sodat järkyttävine seurauksineen, mihin edellä on viitattu, ovat lyöneet moniin heimolaisiimme vaikeita vammoja, mitkä vielä eivät läheskään kaikki ole arpeutuneet. Keskuudessamme saattaa olla perheitä ja hajalleen lyötyjä sukunsa jäseniä, joita puute ja murhe ei ole unohtanut. Monet heistä elävät olosuhteissa, joissa eivät voi tuntea kotoista lämpöä ja rauhallista mieltä, joissa eivät voi järjestää ja vastaanottaa joulua niinkuin ovat tottuneet ja niinkuin haluaisivat sen tehdä. Juuri heitä, jotka joutuivat raskaimmin kärsimään äskeisten tapahtumien

vuoksi, emme saa unohtaa tänä rauhan ja rakkauden juhlana, jollaisena tahdomme viettää pian lähestyvän joulumme. Me emme saa unohtaa, että heimolaisiamme elää eri tahoilla kaukana synnyinseudultaan perin ankeissa oloissa, joihin joulutunnelma ei pääse lohtua tuomaan. Uskokaamme, että kaikesta huolimatta joulun sankari itse on hengessä jokaisen häntä kaipaavan luona, lohduttamassa ja rohkaisemassa.

Toivokaamme, että lähestyvä joulujuhlamme muodostuisi kansallemme, Suomen heimolle ja koko kärsivälle ihmiskunnalle todelliseksi hyväntahdon juhlaksi, uuden elämän syntymälahjaksi yhteisten ankarien kokemustemme jälkeen. Edistäkäämme sitä Korkeimman johdatukseen luottaen kukin kohdaltaan muistaen, että armelias on onnellinen.

Se on seestynyttä, aidointa joulutunnelmaa, mistä saamme nauttia täysin määrin. Siitä heijastuu suurin ilo, puhtain juhlamieli koko olemukseemme ja säteilee ympäristöömme, missä liikkunemmekin.

Eikö tilaa Jumalan Pojalle?

Beetlehemin majatalossa ei ollut tilaa Jumalan Pojalle. Siellä oli niin paljon tämän maailman markkinatouhua, että Jumalaa ei voitu päästää sinne sisälle.

Miten lie meidän kotiemme laita tämän joulun juhlapäivinä. Täyttääkö ulkonaisen juhlakoreuden ja kylläisyyden lavertelu meidät ruumiinemme ja sieluinemme niin kokonaan että Herra itse saa jäädä syrjästäkatsojana seuraamaan syntymäpäivänsä viettoa. Oikeastaan näin käykin niin kauan, kunnes Jumalan Poika saa meidät erotetuksi ihmismelusta ja hiljennetyksi eteensä tilinteolle. Silloin ei ole enää kysymys siitä, että suostuisimme juhlariemumme ohessa hyväntahtoisesti puolella korvalla kuuntelemaan, mitä hänellä on meille sanottavaa. Kysymys on äärettömän paljon tärkeämmästä asiasta, sellaisesta, jonka edessä kaikki muut kysymykset himmenevät vähäpätöisiksi, ihmisymmärrys kupsahtaa alas hallitusistuimeltaan ja ihmiskelpoisuus hajoaa tuhkana tuuleen.

Jokainen ihmissydän on Beetlehem. Jonain arvaamattomana hetkenä syntymätön Jumalan Poika vartoo portillamme saadakseen meissä asuinsijan, eikä meidän silloin tarvitse muuta kuin avata ovemme ihmeelliselle vieraallemme. Kun hän saapuu, tuo hän tullessaan ratkaisun kaikkiin kysymyksiin, jotka meidän on tarpeellista tietää, ja omat epäonnistuneet ratkaisumme hän ottaa parantavaan hoitoonsa. Olisin mieletön, jos jättäisin tällaisen vieraan oveni ulkopuolelle.

Tule, Herra Kristus, asumaan sydämeeni! Tule läsnäolollasi puhdistamaan ja kirkastamaan onnenpäiväni. Tule juhliini, tämänkin joulun juhlaan, parhaimmaksi ystäväkseni. Veisaa minussa ihania jouluvirsiäsi, selitä minulle suloista jouluevankeliumiasi. Tule joulun jälkeisiin arkipäiviini kantamaan minussa vajavaisessa toisten vajavaisten kuormia. Tule nöyrtymään minussa anteeksipyyntöön ja anteeksiantoon. Tule osoittamaan minussa sävyisyyttä, lempeyttä ja pitkämielisyyttä. Silloin kun minussa itse

sani ei ole yhtään uskoa, toivoa eikä rakkautta. Tule Sinä minussa uskomaan, toivomaan ja rakastamaan. Sanalla sanoen: Tule kaikkiin vaikeuksiin täyttämään minussa sitä, mikä vielä puuttuu sinun kärsimyksistäsi.

Suuri Rauhanruhtinas! Tule elämääni rauhaksi, joka kantaa minut kaikkien vielä edessä olevien vaiheitten lävitse rajalle, jonka yltse saan lävistetyn kätesi turvin siirtyä Sinun ylistystäsi uhkuvaan loputtomaan joulujuhlaan.

P. Raski.

Oi Jouluyö, Juhlayö

Luuk. 2: 8—14.

Ja siltä seudulta oli paimenia kedolta vartioimassa yöllä laumaansa, heidän edessään enkeli ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, mikä on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkkinä. Te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.

Yhtäkkiä oli enkelien kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: Kunnia Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto. Kyllä Betlehemin paimenet kuulivat ja näkivät taivaallisen sotajoukon laulavan, että Jumala on tullut ihmiseksi, alentunut meidän kurjuuteemme, pelastaakseen ja autuaiksi tehdäkseen meidät kadotetut, syntiset tuhlaajalapset. Se on Jumalan rakkauden ihanin ilmestys. Josta kaikki uskovaiset ja täällä murheenlaaksossa riemuitsevat. Ja juuri tämä on perussävel siinä uudessa virressä, mitä tuolta ylhäältä taivaassa pelastetut miljoonat laulavat: Kunnia Jumalalle korkeuksissa, mahtavana kuin ukkosen jylinä, suloisena kuin kanteleitten soitto, mihin virteen Jeesuksen Kristuksen kunnian päivänä vihdoin kaikki luodut taivaassa ja maan päällä yhtyvät sanoen Hänelle, joka valtaistuimella istuu ja Karitsalle: Ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti. Näin Jumalan rakkautta ylistetään iankaikkisesti. Tuota suurta armahtavaa rakkautta, mikä ei säästänyt ainokaista poikaansa, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän tähtemme, että hän omalta kalliilla verellään pelastaisi syntiin langenneen maailman, ettei yksikään, joka häneen uskoo hukkuisi, vaan saisi Kristuksen kanssa iankaikkisen elämän. Kunnia olkoon Jumalalle Siten me tunnustamme hänen armonsa ja ylistämme häntä, mutta tuomitsemme itsemme ja omat tekomme.

Meitle on ilmoitettu suuri ilo. Se on: maailman synnit on Vapahtaja Jeesus sovittanut. Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Hän oli täynnä armoa ja totuutta. Joh. 1: 14.

Jumala ilmestynyt lihassa, Jumala seimessä, Jumala kapalovöissä, Jumala äidin rinnalla. Tässä ymmärrys vaikenee. Tässä polvemme vapisevat. Tässä sydän ihmettelee. Ihme on liian suuri heikolle ihmiselle. Hyvä on, että silmämme eivät ole aivan tarkkanäköiset. Hyvä on, että vain välimatkan päästä tämän näemme ja että ymmärrämme vain tuhannesosan. Muuten se ristäisi meiltä elämän. Painaisi meidät maahan. Emme saattaisi sitä kestää.

Se, millainen hän oli israelille, miten hän seurusteli israelin kanssa, ei vielä ollut hänelle varsinaista asumis-

ta ihmislasten seassa. Se oli hänelle aivan liian penseä ystävyys. Hän oli Jumala ja he vain kurjia ihmislapsia. Juopa oli liian suuri. Yhtäläisen kanssa se sopii paremmin. Sentähden hän tuli ihmiseksi, veriheimolaiseksemme, veljeksemme. Niin me voimme sanoa tämän aivan kuin se olisi joku vähäpätöinen asia. Tämä, mistä serafit jo kaksi vuosiluhatta istuimillaan istuen ovat kalselleet voimatta löytää tämän rakkauden syvyyden pohjaa ja voimatta lakata ihmettelemästä. Kaikkien halleluja-laulujensa aiheen ammentavat he juuri tästä lähteestä. Luuk. 21: 27.

Ja silloin he näkevät ihmisen pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkaudella. Näillä sanoilla Kristus osoittaa, että hänen tulemisensa tuomiolle on tapahtuva yhtä julkisesti kuin hänen ensimmäinen tulemisensa oli salainen, että taivaan enkelien piti se ilmoittaa paimenille. Hänen viimeinen tulemisensa ei tule ilmoitettavaksi, vaan kaikkialla ja kaikille luoduille nähtäväksi. Ja samoin kuin se ensimmäinen oli halveksittu ja alhainen, samoin tämä viimeinen on tapahtuva suuressa kunniassa ja kirkkaudessa, niinkuin on kirjoitettu. Kaikki silmät saavat nähdä hänet ja hän lähettää enkelinsä ja he kaikoavat hänen vallittunsa.

Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itseänne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä. Mitä Herra tarkoittaa näillä sanoilla: Rakkahani? Kuka voi iloita siitä kauheasta päivästä? Vastaamme: Tämä sanotaan niille, jotka ovat kristittyjä, jotka maailmassa ovat monenlaisten vastusten rasittamia, eivätkä mitään muuta niin halaja kuin tulla pelastetuksi synnistä ja kaikesta pahasta. Niin rukoilemme: Tulkoon valtakuntasi, päästä meitä pahasta. Ne, jotka sydämestä näin rukoilevat, iloitsevat niistä hirmuisista ennusmerkeistä, joiden tulee edeltää Kristuksen tulemista, sillä silloin tulee se, jota me olemme ikävöineet.

Hänhän sanoo: Silloin teidän vapautuksenne on lähellä, tule Herra Jeesus!

Tule myös nyt tänä jouluna luoksemme, jää asumaan meille.

Lutherin mukaan *S. T.*

Taivaan lahja

Niin enkeli sanoi heille: Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, mikä on tuleva kaikille kansoille. Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra. Luuk. 2: 10—11.

Joulu, juhlista jaloin on taas tullut. Vuosi vuodelta se julistaa meille sitä suurta ilosanomaa, että olemme saaneet Jumalalta niin äärettömän kalliin lahjan. Me syntiskurjat, pahan orjuuteen ja kuoleman vallan alle joutuneet saimme Vapahtajan. Jumala suuressa armossaan ja rakkaudessaan meihin antoi ainoan rakkaan poikansa tänne pimeään maailmaan. Pienenä ihmislapsena.

Ensimmäisenä suojanaan hänellä täällä oli talli ja vuoteenaan seimi pahnoineen. Näin alhaisena ja köyhänä saapui Jumalan Poika. Hän, jota Isän luona enkelit palvelevat, tuli köyhänä, että me rikkaiksi tulisimme. Voi, kuinka suurella ikävällä vanhan liiton uskovaiset tähyilivät taivaalle, eikö se luvattu kirkas kointähti jo koittaisi. Vaimon siemen, joka oli rikki polkeva käärmeen pään.

Nyt oli aika tullut. Jumala lähetti poikansa. Gal. 4: 4. Maailmaan tuli joulu ja tämän ilosanoman ilmoittajaksi taivaasta lähetettiin enkeli. Ensimmäiset ilosanoman vastaanottajat olivat paimenet Betlehemin kedolla. Yö oli pimeä. Mutta Herran kirkkaus ympäröi heitä. He peljästyivät tästä kovin. Mutta enkeli sanoi: Älkää peljätkö, katso, minä ilmoitan teill

suuren ilon, mikä kuuluu kaikelle kansalle. Teille on tänään syntynyt Vapahtaja. Jumalan lupaukset ovat täyttyneet. Iisain kannosta on vesa tullut, Jes. 11: 1, jota te olette ikävöiden odottaneet. Daavidin kaupungissa on hän syntynyt. Hän on Kristus Herra. Tämä on se ilosanoma, jota meille jouluna julistetaan. Mutta se ei kaikille kelpaa. He eivät voi loita niin alhaisena syntyneestä vapahtajasta. Mutta Hän, joka oli Jumalan poika, ei lukenut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan alensi itsensä. Fil. 2: 6—7. Hän tuli meidän tähtemme näin alhaiseksi. Hän vaelsi täällä kodittomana sanoen, että ketuilla on luolat, ja taivaan linnuilla pesät, mutta ihmisen pojalla ei ole mihin päänsä kallistaa. Luuk. 9: 58. Palvelijan muodossa hän täällä kulki. Seimi oli syntymävuoteena, risti kuolinpaikkana. Ei ylistyspuheita ympärillä, vaan pilkka ja iva. Ja tämän kaiken hän teki rakkaudesta meihin.

Hän sovitti meidät Jumalan kanssa, maksoi syntivelkamme, täytti lain, kukisti saatanan mahdin ja kuoleman vallan. Nousi ylös kuolleista ja toi meille ijäisen vanhurskauden. Ja pyhän kasteen kautta synnytettiin meidät Jumalan lapsiksi ja saatettiin ijäisen elämän perillisiksi. Tämä kaikki on meillä Vapahtajamme syntymän, täällä vaeltamisen, ristin kuoleman voitollisen ylösnousemisen ja riemullisen taivaaseen astumisen kautta. Tämän kaiken me omistamme täällä uskossa ja kerran taivaassa.

Meillä on joulu. On syytä iloon ja kiitokseen, kun Vapahtaja on tullut.

Nyt joulu on, nyt joulu on.
siis syytä ilohon,
kun Vapahtaja meille nyt
on tänään tänne syntynyt.
Siis riemu siitä raikukoon
ja kiitoksemme kaikukoon
Isän, Pojan, Hengenkin
ylistys olkoon ainaisin.

E. A.

JOULU

Mitä joulu meille tuopi
arvokasta, tärkeää?
Rauhan keskellemme luopi,
kaikin jälleen juhliessa
Vapahtajan syntymää!

Kehen toiseen turvaisimme,
kuka enin toivottu,
ellei meille valoksemme
pimeässä kulkiessa
Jeesusta ois annettu.

Tyhjää tyhjempää ois ollut
elämämme kaikkineen,
jollei Jeesus oisi tullut
aina syntymästää asti
oppaaksi näin omilleen.

Hänen armohelmassansa
hyvä ompi vaeltaa.
Kiitos! Taas saa kirkkokansa
viettää jouluaan ja laulaa
juhlavirttä riemuisaa.

Oi jos oisi joulujuhla
kaikkialla kallehin,
kun on koko ihmiskunnan
turva tullut taivahasta
tänne lahjoin suloisin.

Lyhyt oli elämänsä,
täällä, mutta tärkeä,
kirkastuen läheisilleen
nousi ylös taivaaseensa,
jumalainen ystävä.

Kiitosvirttä Jeesukselle
laulamme taas jouluna,
kun hän meille syntisille
armoansa pyytäville
tekee tilaa taivaassa.

Kerran siellä iki-joulu
kaikille on tarjona,
kun tää päättyy mainen koulu,
siellä iäti me saamme
juhlia ja iloita.

Liisa Makara.

Työsaralta

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

vietti pikkujouluaan Itsenäisyyspäivänä Kalevan seurakuntatalossa. Erittäin ilahduttavaa oli nähdä, että osastomme ystäviä oli saapunut tilaisuuteen salin täydeltä, jopa aivan tungokseen asti. Joukossa oli huomattavan monta ei-Inkeriläistäkin, mikä sekin oli mieltä lämmittävää.

Juhla alotettiin veisaamalla virrestä 5, minkä jälkeen osaston puheenjohtaja Y. Räikkönen piti tervehdyspuheen, kohdistaen aluksi sanansa Suomen kansan suurelle juhlalle, Itsenäisyyspäivälle ja niille sankareille, jotka vaaranpäivinä olivat olleet valmiina henkensäkin uhraamaan sen ja kansansa vapauden lunnaiksi. Heille kunniaa tehden veisattiin ylösnousten Isänmaan virsi. Tämän jälkeen jatkoi Räikkönen puheltaan aiheenaan rauha, jota maailman kansat ovat odottaneet turhaan jo viisitoista vuotta. Rauhaa ei ole saatu syystä, että maailman valtijat etsivät sitä väärältä taholta, jättämällä pois laskuistaan Rauhanruhtinaan, sanoi hän. Jos Herra saa käydä sisälle ihmisten sydämiin, niidenkin, jotka touhulla ovat olleet rauhaa tekemässä, niin todellisen rauhan on Hän maailmallekin valmistava. Puheen jälkeen veisattiin jälleen, nyt virsi 142 ja puheenvuoron sai juhlamme pääpuhuja, rovasti Otto Kuokkanen. Hänen vaikuttava ja lämminhenkinen puheensa sai kuulijat mukaansa ikäänkuin oikein näkemään hänen korostamaansa Herran tulemisen todellisuutta ja niitä "siirtolaisuusmatkoja" joita täällä maailmassa joudumme Häntä odottaessamme tekemään.

Joulurunoja — Teresia Lindbergin ja Aapo Ihon — lausui kauniisti Anna Kiskonen ja mieltymyksellä kuultuja joululauluja esitti kauppaedustaja R. Raimevuo. Ohjelman aikuosa päättyi virteen 14 ja väliajalla ehtoisat emännät tarjoilivat erinomaista kahvia ja maukkaita leivonnaisiaan. Ne tekivätkin hyvin kauppansa. Väliaikaa käytettiin hyväksi myöskin "Viestin" tilausten uudistamiseen ja uusien tilausten merkitsemiseen. Osoittautui, että varsin monet ovat tilaustensa uudistukset toimittaneet suoraan lehden konttorille ja sehän onkin oikein hyvä. Myöskin lehden tilausmaksun korotusasia on ymmärretty ja toivotaan vain, että lehti voisi jatkuvasti esteettä ilmestyä. Onhan siitä jo muodostunut aivan välttämätön heimolaistemme keskinäinen yhdysside.

Sinä, joka et vielä ole tilauslasi lehnyt, tee se kiireesti, ettei lehden saapumisessa tule turhia väliaikoja.

Ohjelman toinen osa alotettiin tutulla laululla "En etsi valtaa, loistoa . . .", minkä jälkeen esitettiin jouluaiheisia rainakuvia. Ne olivatkin ylentävää katseltavaa. Vapaan sanan vuoroa käyttivät useat, mm. Paavo Jaakkimainen esitti Itsenäisyyspäivälle sopivan Vilho Rantasen runon, jonka hieman muuntaen sovellutti meidän inkeriläisten kohtaloihin. Juho Putrolainen samoin oman sepittämänsä tunnelmapalan osastomme toiminnasta, jossa toivotettiin sille ja sen jäsenille Jumalan siunausta. Useita osoitetiedusteluja tehtiin, muutamia aina Krasnojarskin alueella asuvien toimesta. Omaisia etsitään näet sillä tavoin täältä Suomestakin.

Ja kun kerran "joulua" vietettiin, niin oltihän niitä lahjojakin jakaa. Kuusi tonttutyttöä punaisissa tiukupäähineissä kantoi sisään suuren pussin ja eräänlaisen arvontasysteemin mukaan ryhtyivät he lahjoja jakelemaan. Monta hauskaa tilannetta tässä toimituksessa syntyi ja iloisia olivat lahjojen saajat. Osastolle oli lahjoitettu eräitä kauniita esineitä arvottavaksi osaston kassan hyväksi. Nekin löysivät riemulliset "voittajansa"

ja osaston kassanhoitajakin näytti tyytyväiseltä.

Raikkönen puhui vielä vastahakoisuudestamme, kun olisi jonakin uhrattava tarpeessa olevan lähimmäisen hyväksi, eikä vähäisemmästä vastahakoisuudestamme, kun olisi täytettävä Herran käsky "Menkää ja tehkää". Jumalan rakkaus synnyttää lähimmäisen rakkautta ja tämä puolestaan palvelusalttiutta silloinkin, kun siitä ei koidu itselle aineellista hyötyä. Puheen mottoksi voisi ottaa Jeesuksen sanat "Minkä teit lähimmäisellesi, sen teit minulle ja minkä jätit tekemättä, sen jätit tekemättä minulle".

Päättäjäissanat ja loppurukouksen piti Paavo Jaakkimainen ja päätökseksi veisattiin virsi 31.

Erittäin onnistunut ja kohottava juhlamme oli päättynyt ja tyytyväisiä olivat siellä mukana olleet.

•

Osaston johtokunta kokoontui välittömästi juhlan päätyttyä. Keskusteltiin vuosikokouksen ajasta ja päätettiin, että tammikuun 24 päivänä alkaen kello 14.00 pidetään ohjelmallinen yleisötilaisuus ja sen yhteydessä vuosikokous Pyynikin seurakuntatalossa Kisakentän kadun varrella. Huomatkaa, osastotaiset, tämä uusi kokoontumispaikkamme.

Palaamme tähän asiaan tammikuun numerossa, jolloin lähempiä tietoja siitä annetaan omassa "Viestissämme".

TAMPEREEN PAIKALLIS-

OSASTO

toivottaa kaikille jäsenilleen, samoinkuin kaikille muillekin inkeriläisille niin Suomessa kuin ulkomaillakin

SIUNAUSRIKASTA

JOULUJUHLAA

JOULUA

odotellessa

Istun pirttini pöydän ääressä ja — sanoisinko, luijotan jonnekin kauas tulevaisuuleen. Ken tiesi ehkä sadoittain vanhoja "veteraaneja" tekee paraikaa samoin. He, jotka jo elämänsä iltapuhteilla tekevät viimeisiä valmisteluja turvatakseen tulevaisuutensa. Se on väistämättä edessä. Hetki vain on tuntematon, ja niin onkin parasta.

Tulossa on neljäskymmenesensimmäinen joulu, mikä vietetään kaukana synnyinseudulta. Näet niin monta vuotta sitten nuo kotitanhuat oli jätettävä toisten tallettaviksi. Jo sitä ennen Kohtalo oli määrännyt eräät seitsemän joulua harhailemaan kaukana kotinurkkien ulottuvilla. Tosin toisella suunnalla. Sen oli saanut aikaan allekirjoittaneen kohdalla ensimmäinen maailmansota, mikä oli temmannut meikäläisiäkin pyörteisiinsä. Vaikka mieli ei seitaisia olisi loivonutkaan.

Sekin oli odotuksen aikaa! Ehkä hieman erilaista.

Ajatus toimii. Aivot työskentelevät, mutta kynä on laiska ja käsi tahdoton. Ikäänkuin ei haluaisi syventyä tulevaisuuleen. Sen mahdollisiin tarjouksiin tai lupauksiin. Eikä tarvitsekaan. Onhan paljon tärkeämpää ajattelemisen aihetta!

Kulen aina joulun edellä, elämme nytkin odotuksen aikaa. Ystäväni, kuka lienetkin, kun näet Bellehemin tähden nousevan idän taivaalle, seuraa sitä seimen luokse. Se kannattaa!

Ole turvallisella mielellä!

Juho Virolainen.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Vuosi on kulumassa umpeen. Eräiltä osin se jo on tapahtunut. Muun muassa lehtemme ilmestymisen kohdalta. Tämä numero tulee tilaajilleen viimeisenä, joten se edellyttää määrättyjä toimenpiteitä. Toisaalla on lähemmin selostettu tilauksen uudistamiseen liittyviä tehtäviä. Kehoitamme lukemaan ne tarkoin ja välittömästi hoitamaan asia ohjeitten mukaisesti. Se käy vaivattomasti.

Kuten ohjeista ilmenee, olisi kaikki tilaukset sekä maksut osoitettava lehden Helsingin konttoriin, os. A u r o r a n k a t u 7 A 1. Tällä toimenpiteellä helpotetaan asian hoitoa täällä. Vältytään mahdollisilta sekaannuksilta ja tarpeettomalta työltä. Tilaukset olisi tehtävä mikäli suinkin mahdollista paikallisten asiamiesten kautta tai postin välityksellä. Se on käytännöllinen ja halvin tapa. Missä tämä ei ole mahdollista, tilaukset voidaan tehdä myös kirjakaupoista. Mutta aina ne on osoitettava lehden Helsingin konttoriin.

Tärkeintä on, että jokainen lehden tilaaja uudistaa tilauksensa sekä — mikäli mahdollista — hankkii ainakin yhden uuden tilauksen lisää. Tämä on toimituksen harras toivomus. Sillä toimenpiteellä varmistetaan lehden jatkuva ilmestyminen ja parannetaan sen asua. Olemme vakuuttuneita siitä, että tämä pieni lehtemme katsotaan edelleen tarpeelliseksi niin Suomessa kuin Ruotsissakin asuvien inkerinsuomalaisten yhdyssiteeksi ja viestinviejäksi. Tähän vakaumukseen sekä sen edellyttämiin toimenpiteisiin meitä velvoittavat ne lukuisat suulliset ja kirjalliset lehden ilmestymistä toivovat myönteiset lausunnot.

Tilaukset on siis lähetettävä Helsingin konttoriin, mutta kaikki lehteen tarkoitetut kirjoitukset, uutiset ja ilmoitukset ym. on lähetettävä suoraan toimitukselle Porvoon osoitteella. Tämä on tarpeen viivytysten välttämiseksi. Ja mikä tärkeintä, ne on lähetettävä ajoissa! Tästä on jo ennemmin useampaan otteeseen huomautettu, mutta myöhästymisiä sattuu jatkuvasti. Määrättyyn lehteen tarkoitetut kirjoitukset ym. on lähetettävä niin ajoissa, että ne saapuvat perille viimeistään lehden ilmestymiskuukauden 5. päivänä.

Lisäksi on muistettava kirjoittaa kirjekuoreen täydellinen ja selvä osoite. Puutteellinen osoite tuottaa hankaluuksia ja turhia viivytyksiä. Ei riitä osoitteeksi esim. T o i m i t u s ja K o n t t o r i, P o r v o o. Tällaisellakin osoitteella lähetetyt kirjeet ovat tulleet perille, sillä Suomen posti toimii erinomaisen tehokkaasti, "kaikkitietävästi", mutta ei toki ole syytä rasittaa sitä tarpeettomasti. Sitä paitsi vahinkojakin voi sattua! Edellä mainitun puutteellisen osoitteen täydennykseksi on v ä l t t ä m ä t ö n t ä m e r k i t ä j o k o l e h d e n t a i t o i m i t t a j a n n i m i. Silloin ei synny sekaannusta. Toimituksia ja konttoreita on näet muitakin. Jopa samassa talossakin!

Samalla kun toimitus kiittää kaikkia lehden tilaajia, lukijoita ja avustajia, se toivoo yhteyden ylläpidon ja yhteistoiminnan jatkuvan, ja entistä tehokkaampana. Tehkäämme toinen toisillemme palveluksia ja vastapalveluksia. Näin täytämme soveliaisuuden lain ja velvollisuutemme yhteistä asiaamme kohtaan, tuemme ja rohkaisemme kohtalotovereitamme sekä — itseämmekin.

RAUHALLISTA JOULUA JA HYVÄÄ UUTTA VUOTTA!

Joulu

KAUNIS SOINTU KIEHTOO KORVIAMME,
SOIVAT SADAT JOULUKELLOT,
MEITÄ KUTSUVAT NE TEMPPELEIHIN.
KORKEALLE KOHOO TUNNELMAMME.
MIELEMME TAAS OVAT MELLOT.

HÄMY RAUHALLISEN HÄMÄRYYDEN,
KAIKU KELLON KUMAHTELUN,
KYNTTILÖIDEN KORISTAMA KIRKKO
NOSTAA SIELUUN KAIPUUN IÄISYYDEN.
MASENTAEN MAISEN MELUN.

SYDÄMESSÄ HERKKÄ HELLYYS ELÄÄ;
SEN LUO JOULU LÄHESTYVÄ,
RINNOISTAMME IKI-HYMNI KOHOO
MAHTAVANA, SOINTUISANA HELÄÄ:
MAASSA RAUHA, TAHTO HYVÄ . .

ITSENÄISEN SUOMEN KRISTIKANSA
NAUTTII JOULUTUNNELMASTAAN;
KUUNNELLA SAA ILOSANOMAA JA
KUUSIN KORISTELLA KOTEJANSA,
OTTAA SUURI VIERAS VASTAAN.

ONKO MAAILMASSA RAUHAN VALTA,
HYVÄ TAHTO IHMISILLÄ? —
VARSIN PALJON SIITÄ VIELÄ PUUTTUU!
TOTUUS EI VOI NOUSTA VALHEEN ALTA.
ILO SAMMUU KYYNELILLÄ . . .

Aappo Metiäinen.

Kriitillisiä hetkiä

Olemme kuulleet yleisradiossa esitettävislä ihmisten järkyttävistä kokemuksista "Sitä hetkeä en unohda koskaan". Tällaisia mielestä unohtumattomia tapauksia lienee sattunut meille itse kullekin. Varsinkin enemmän liikkuville ja vanhemmille ihmisille. Olen itsekin tullut kokemaan useita sellaisia unohtumattomia hetkiä. Tulkoonpa tässä kertotuksia eräs sellainen. Ensimmäisessä maailmansodassa ollessani jouduin kuormastoon sepäksi, koska tämä oli ammatlini. Kesäkuussa v. 1915 oli kuormasto pysählynyt useimmaksi vuorokaudeksi Seinjoen lähelle. Vesi joessa oli kirkasta ja pojat kävivät siinä uimassa, sillä päivät silloin olivat kovin lämpöisiä Tämä olikin ainoa kerta, kun satuimme joen lähettyville. Oli kovin virkistävää saada peseytyä pitkien aikojen kuluttua. Saunoja ei sielläpäin ollut käytössä.

Eräänä päivänä läksin minäkin muuan venäläisen Gerasimov-nimisen sepän kanssa uimaan. Tämä oli käydä minulle kohtalokkaaksi. En näet ollut oppinut riittävän hyvin uimaan ja vesi oli syvää.

Huolimatta lämpöisistä ilmoista, vesi oli joessa hyvin kylmää. Varsinkin tällainen virtaava vesi. Toverini nousi takaisin rannalle hyvin pian ja ehti jo pukea paidan ylleen, kun minä tunsin, että jouduin pyörteeseen. Se alkoi vetää minua pohjaan. Sain vielä kohotetuksi vedestä pääni ja ehdin huutaa apua. Samassa aloin vajota. Gerasimov oli hyvä uimari. Äkkiä hän heitti paidan yltään, hyppäsi veteen ja veti minut ylös. Pian virkistyin siltä. Kiitin pelastajaani ja hengessäni Jumalaa. Olin kovin järkyttynyt vaarasta, jossa olin ja josta niin tulin pelastetuksi.

*

Ensimmäisessä maailmansodassa sotapaluilla ollessani jouduimme erääseen kylään, missä olivat syvät kaivot. Erään toverini kanssa menin muuan talon kaivosta nostamaan vettä juodaksemme. Kaivo oli noin 10 syltä syvä. Vettä nostettiin kammista kiertämällä tukin ämpäriin kiinnitetyllä nuoralla. Minulta putosi vahingossa ämpäri kaivoon. Se jäi veden pinnalle kellumaan. Päätin nostaa ämpärin kaivosta ylös. Köytin nuoran toisen jalkateräni ympäri ja pyysin toveriani laskemaan minut kaivoon. Pitelin köydestä kiinni ja pääsin onnellisesti alas. sain ämpärin käsiini ja huusin toverilleni. että saa kiertää ylös.

Olin jo puolivälillä nousemassa kun yhtäkkiä köysi rapsahti ja hytkäytti minua jonkun verran alaspäin. Ymmärsin, että köydestä katkesi säie. Köysi oli ohut kolmisäikeinen. Säinkähdin kovin. sillä olin hukkumisen vaarassa. Huusin toverilleni, että tämä kiertäsi varovaisemmin. Selitin syyn. miksi. Mieltäni jännitti pelko ja toivo. Joka hetki näytti noustessa toivottoman pitkältä. Vihdoin pääsin onnellisesti ylös. Helpoituksen huokaus nousi rinnastani. Vaara oli ohi. Kuinka rakkaalta ja suloiselta elämä tuntuikaan! Silloin tulin huomaamaan oman ajattelemattomuuteni ja uhkarohkeuteni, mikä oli viedä minulta hengen. Kaivoon laskeutuessani en tarkastanut sen paremmin, kestääkö jo kulunut ja ohut köysi painoni. Olihan laskeuduttava syvään kaivoon, missä oli vettä noin kahdelta metriltä ja veden lähes 10 metrin päässä.

Käytännössä on viisas sanonta: "joka itsensä vaaraan antaa, se vaaraan hukkuu". Onneksi minä en hukkunut. Korkeimman varjelus oli kanssani ja kuolemani ei ollut vielä sallittu.

Matti Iho.

Tähtäimeltä

Ken ei muistuisi kotoisia touhuuma
tähän joulujen odotusaikaan,
ken ei eläisi tuttua tunnelmaa
ja eksyisi tarujen taikaan?

Kenen mieli ei meltona allahtais
ja lapsena olevan soisi,
kenen sydän ei riunempaa tahtia sais,
ken kylmänä olla nyt voisi?

Kun aatokset nutassa elävät
ja odotus lämmittää mielta,
mikä jaksaisi tehtävät tärkeät
nyt suistaa pois tuntomme tieltä!

Kenen käsi ei toimisi tosissaan,
että jokaisen mieli ois hellä,
että iloa toiselle tuottaa vaan
me voisimme mielettymyksellä.

Nythän joulu taas tulossa on
kera kuusen ja kynttilöin tuoksun,
mikä korvaavat paenneen auringon
ja päättävät pimeän juoksun!

Matti.

Turun paikallisosasto

järjestää joulujuhlan Tapanin-päivänä klo 14 Karjalaisten talossa seuraavalla ohjelmalla:

Jouluvirsi. Puhe — khra Armas Aavikko. Lausuntaa — Hellä Rantala Kuorolaulua. Väliaika. Yhteislaulua. Puhe — Juho Tatonpoika. Kitarakuoron esityksiä. Muistelmia joulun vietosta Inkerissä. Päätössanat — khra A. Aavikko. Loppuvirsi.

ÄIDILLENI

Sulle, rakkahin äiti kulla,
tahdon kukkani tuoda nuo,
en voi kummulles laskea niitä,
siksi virtaapi kyynelvuo.

On kaukana kumpusi pieni,
yksin, unohdettuna kai,
Se on lohdutus murheeseeni,
että levon sä Herrassa sait.

Hiipi lintujen kaipaus mieleen,
kunpa pääsisin syliisi,
Sinä painaisit rintaasi vasten
ja kuivaisit kyyneleeni.

Elma Toivola.

RUOTSISTA LEHTEÄMME tilattaessa maksun erikoisuuden vuoksi ei voida käyttää oheisena seuraavaa postisiirtokorttia, vaan sen mukaisesti on täytettävä sikäläisen postin vastaava postisiirtokortti ja jätettävä postiin. Asia on sillä toimenpiteeltä selvä.

Toinen mahdollisuus tilausta suoritettaessa on täyttää toisaalla oleva irtileikattava tilauslippu ja lähettää se joko rahoineen suljetussa ja kirjatussa kirjeessä tai pelkkä tilauslippu avoimessa kirjekuoressa Rahat tässä tapauksessa voi lähettää joko posti- tai pankkisiirtona samalla osoitteella: **Inkeriläisten Yhdistys, Helsinki**, Aurorank. 7 A 1.

Sielläkin eri paikkakunnilla hoitavat tilauksia entiseen tapaan myös asiamiehet.

Inkeriläisten VIESTIN voi tilata näinkin

Postittakaa allaoleva kuponki täytettynä, avonaisessa kirjekuoressa, mutta jos tilausta seuraa raha, suljettuna, kirjattuna sekä varustettuna tarvittavalla postimerkkimäärällä. (Tilauksen voi suorittaa mukavasti myös postikonttorista postisiirtokortilla tilin n:o 30 636).

Irtileikattava

INKERILÄISTEN YHDISTYS r.y.

Helsinki, Aurorank. 7 A 1.

Tilaan Inkeriläisten Viestin		Kotimaassa	Ulkomailla
	12 kk.	500:—	600:—
	6 kk.	300:—	300:—

Tilausmaksun lähetän tämän mukana / suoritan postin välit.

Nimi: ....

Tarkka osoite: ....

(Kirjoittakaa nimi ja osoite selvästi).

Tarpeeton pyyhitään yli.

Arv. TILAAJILLEMME

Tämän numeron mukana jaetaan kaikille tilaajillemme **tilauskortti (tilillepanokortti) vuoden 1960 tilausta varten.** Tilausmaksu on nyt kotimaassa 500 mk ja ulkomailla 600 mk. Tilauskortin rahoineen jätätte postiin täydennettynä tilaajan nimellä ja osoitteella. Jos osoite on muuttunut, ilmoittanette siitä ja sen ohella myös entisen osoitteen. Näin käy lehden tilaaminen joustavasti niiltäkin, jotka eivät ole asiamiestemme ulottuvilla.

Kaikille, jotka tänä vuonna ovat tilanneet ja maksaneet **Inkeriläisten Viestin,** lähetetään lehti edelleenkin. Jos joku syystä tai toisesta haluaa luopua lehdestämme, pyydetään siitä ilmoittamaan lehden Helsingin toimistoon **Aurorankatu 7 A 1 Helsinki.** Eri puolilla maata olevien asiamiestemme lisäksi tilauksia ottavat vastaan myös kaikki **postitoimistot, Rautatiekirjakauppa Oy., Kirjatukku Oy., Kirjavälitys Oy.** ym.

Sekaannuksen välttämiseksi ja asian hoitamisen joustamiseksi ja keskittämiseksi olisi kaikki tilauk-

set osoitettava Inkeriläisten Yhdistyksen toimistoon, edellä mainitulla osoitteella. Yhdistyksen postisiirtotilin N:o on 30 636.

Lehti ilmestyy ensi vuonnakin 12 numerona, kunkin kuukauden puolivälissä paitsi kesä—heinäkuun numero tulee kaksoisnumerona. **Kaikki lehteen tarkoitetut kirjoitukset ja ilmoitukset on lähetettävä suoraan toimitukselle osoitteella Rauhankatu 16 A 7 Porvoo.**

60 vuotta

täytti 15. 12. ammattikoulun johtaja Antti Kekki Leppävaarassa. Hän on syntynyt Inkerissä, Kupanitsan Pienessä Kikkerissä. Käytyään oppikoulun toimi hän aluksi kansakoulunopettajana ja muissa eri tehtävissä, täydentäen samalla monin tavoin opintojaan. 1. 6. 1943 hänet kutsuttiin suunnittelemaan Kannaksen Ammattikoulukodin toiminnan uudelleen alkamista ja sen järjestämistä sodan aiheuttamien muutosten johdosta ja nimitettiin ammattikoulukodin johtajaksi, missä virassa hän oli jo ennemminkin ollut. Tätä virkaa hoitaa hän nyt edelleen.

Johtaja Kekin asiantuntemusta ja monipuolista taitoa on käytetty monien yhteisöjen ja järjestöjen sekä seurakunnallisen ja kunnallisen elämän aloilla. Hän on nykyisin mm. Inkeriläisten Yhdistyksen sihteerinä.

Lehtemme yhtyy merkkipäivänään häneen kohdistettuihin lukuisiin onnitteluihin!

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1959
PORVOON KIRJAPAINO OY